

Thư viện tỉnh
Điện Biên

BỘ VĂN HÓA - THÔNG TIN
CỤC VĂN HÓA - THÔNG TIN CƠ SỞ

ĐC/S
895.922

Thăm mãi sắc hoa Ban

KỊCH BẢN THÔNG TIN LƯU ĐỘNG
TUYÊN TRUYỀN KỶ NIỆM 50 NĂM CHIẾN THẮNG ĐIỆN BIÊN PHỦ
(7/5/1954 - 7/5/2004)

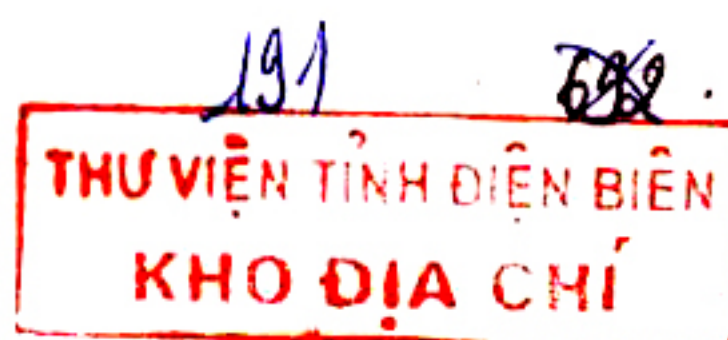

HÀ NỘI, 2004

BỘ VĂN HÓA - THÔNG TIN
CỤC VĂN HÓA THÔNG TIN CƠ SỞ

*Thăm mãi
sắc hoa Ban*

KỊCH BẢN THÔNG TIN LƯU ĐỘNG
TUYÊN TRUYỀN KỶ NIỆM 50 NĂM CHIẾN THẮNG ĐIỆN BIÊN PHỦ
(7/5/1954 - 7/5/2004)

HÀ NỘI, 2004

LỜI GIỚI THIỆU

Hưởng ứng cuộc thi sáng tác kịch bản thông tin tuyên truyền kỷ niệm 50 năm Chiến thắng Điện Biên Phủ của Bộ Văn hoá - Thông tin, nhiều tác giả trong và ngoài ngành đã tham gia. Ban tổ chức nhận được 53 kịch bản. Cục Văn hoá - Thông tin cơ sở lựa chọn, sửa chữa, biên tập một số kịch bản và in trong tập ***“Thắm mãi sắc hoa Ban”***.

Đây là tài liệu tốt để Trung tâm Văn hoá - Thông tin các tỉnh và thành phố sử dụng xây dựng chương trình thông tin lưu động phục vụ kỷ niệm 50 năm Chiến thắng lịch sử Điện Biên Phủ và các nhiệm vụ chính trị của địa phương.

Trong quá trình biên soạn, in ấn, không tránh khỏi thiếu sót, chúng tôi mong nhận được sự góp ý chân thành của các địa phương và bạn đọc.

CỤC VĂN HOÁ - THÔNG TIN CƠ SỞ

VỀ VỚI ĐIỆN BIÊN

NGUYỄN TẤN KIẾT

NHÂN VẬT

1. Hướng dẫn viên du lịch
2. Ông Tâm: Cựu chiến binh
3. Sinh viên mỹ thuật
4. Tốp múa hát

Trang trí sân khấu: Một màn hình 200inch ở giữa sân khấu với nội dung: Thành phố Hồ Chí Minh - Đội TTLĐ Quận 2 - Chương trình “Về với Điện Biên”

Trên sân khấu là một mô hình chiếc xe đạp thồ, áo trấn thủ và các di vật lịch sử khác.

Hướng dẫn viên (HDV): Thưa quý vị và các bạn, thưa bà con! Cùng với không khí tung bừng của cả nước chuẩn bị chào mừng kỷ niệm 50 năm Chiến thắng Điện Biên Phủ (7/5/1954 - 7/5/2004), Đội TTLĐ Quận 2 thành phố Hồ Chí Minh trân trọng giới thiệu chương trình “Về với Điện Biên”.
Xin mời quý vị và đồng bào theo dõi.
Chiến thắng Điện Biên Phủ đã trở thành huyền

thoại, các chiến sĩ Điện Biên năm xưa với tinh thần quyết chiến quyết thắng thần kỳ, đó là một điểm sáng chói lọi trong quá trình lịch sử chống ngoại xâm của dân tộc ta.

Xin mời quý vị hãy cùng chúng tôi tham gia cuộc hành trình về với Điện Biên.

Màn ảnh chuyển sang nội dung: “Di tích lịch sử Điện Biên Phủ”.

Hậu cảnh: Ông Tâm lui cùi chùi sạch bụi những di vật trưng bày trong Bảo tàng Chiến tích Điện Biên Phủ. Cô hướng dẫn viên (HDV) du lịch - TTV chính - bước vào.

HDV: Cháu chào bác Tâm!

Ông Tâm: Ô kìa... chào cháu! Ủa sao bữa nay cháu đến sớm quá vậy?

HDV: Dạ thưa! Cháu muốn ôn luyện lại những kiến thức để chuẩn bị cho bài thuyết trình nhân dịp lễ kỷ niệm 50 năm Chiến thắng Điện Biên Phủ.

Ông Tâm: À ra là thế! Tốt... cháu biết thận trọng như vậy là tốt lắm!

HDV: Nhưng bác ơi! Chúng cháu là những người của thế hệ sau nên không có được những cảm xúc xuất phát từ thực tiễn của những năm chiến tranh ấy, nên cháu thấy mình không tự tin lắm...

Ông Tâm: Phải tự tin cháu ạ! Làm việc gì cũng phải tự tin thì cháu sẽ thấy không có việc gì khó cả.

HDV: Dạ... cháu biết, nhưng...

Ông Tâm: Thôi vậy đi... cháu cứ xem bác như là khách du lịch đến đây tìm hiểu về Chiến thắng Điện

Biên Phủ vậy, cứ việc giới thiệu cho bác xem, nếu có gì thiếu, bác sẽ hỗ trợ, bổ sung cho... yên tâm đi...

HDV: *(mừng rỡ)* Dạ... cháu cảm ơn bác...

Ông Tâm: Ủ... bắt đầu đi cháu.

HDV: *(đến bên màn hình)* Mời quý vị hãy chuẩn bị bước vào khu di tích lịch sử Điện Biên Phủ.

Từ cánh sân khấu xuất hiện một họa sĩ trẻ.

Họa sĩ: *(vào)* Thưa bác!

Ông Tâm: Cậu cần gì?

Họa sĩ: Cháu là sinh viên mỹ thuật. Cháu đang đi thực tập để tìm tư liệu và cảm hứng cho... một tác phẩm tốt nghiệp. Cháu muốn tìm hiểu thêm về những kỳ tích của Chiến thắng Điện Biên Phủ.

Ông Tâm: *(nói với HDV)* Này cháu... Cậu sinh viên ấy cần những thông tin về Chiến thắng Điện Biên Phủ. Cháu hãy giúp anh ta. Yên tâm... có bác đây... nếu có cần gì bác giúp cho!

HDV: Dạ... cháu xin nghe lời của bác ạ!

(Tiến thẳng về phía màn hình)

Trước tiên, mời du khách hãy tìm hiểu đôi nét về vị trí địa lý của Điện Biên Phủ. Điện Biên Phủ là một thị trấn thuộc tỉnh Lai Châu nằm ở vùng Tây Bắc - Bắc Bộ với địa hình chủ yếu là đồi núi, nay là tỉnh Điện Biên rồi. Đặc biệt, nơi đây với cấu tạo thiên nhiên như hình một lòng chảo ở giữa là vùng trũng

rộng khoảng 100km² được bao bọc bởi những dãy núi. Đây là vị trí chiến lược mà địch đã chọn làm nơi xây dựng căn cứ quân sự gồm 40 cứ điểm, với mưu đồ khống chế cả vùng Đông Dương.

Trước khi vào mùa khô 1953-1954 thì trên phạm vi chiến trường cả nước, tổng số quân địch đã lên đến 445.000 người, với 267 tiểu đoàn. Ngoài ra, phía địch còn được trang bị 605 máy bay các loại.

Trong khi quân số của ta bao gồm bộ binh, pháo binh chỉ có 252.000 người, với 127 tiểu đoàn.

Màn ảnh: Hình bản đồ hành chính Bắc Bộ, ZOOM cận là vị trí Điện Biên, các số liệu về tiềm năng quân sự của ta và địch.

HĐV: Tướng Nava của Pháp chọn Điện Biên Phủ làm điểm quyết chiến chiến lược với chủ lực của ta, thì ta cũng chọn Điện Biên Phủ làm nơi quyết chiến chiến lược với địch. Vì thế sau những chiến thắng ở chiến dịch biên giới Hồ Chủ tịch đã chỉ đạo:

Sau đây... xin mời anh cùng xem một đoạn phim tư liệu...

Màn ảnh: Hình ảnh Chủ tịch Hồ Chí Minh trong cuộc họp triển khai chiến dịch Điện Biên Phủ.

Họa sĩ: Được biết qua nhiều tư liệu lịch sử thì Chiến thắng Điện Biên Phủ được đánh giá là một

chiến thắng thần kỳ. xin cô hãy cho biết thêm về điều đó.

HDV: Vâng! Đúng là như thế. Chiến thắng Điện Biên Phủ không chỉ mang tầm cỡ của khu vực mà còn ảnh hưởng đến phong trào đấu tranh giải phóng dân tộc trên khắp thế giới.

Hồ Chủ tịch đã nhận định: “Lần đầu tiên trong lịch sử, một nước thuộc địa nhỏ yếu đánh thắng một nước thực dân hùng mạnh. Đó là một thắng lợi vẻ vang của nhân dân Việt Nam, đồng thời cũng là một thắng lợi của các lực lượng hoà bình, dân chủ và chủ nghĩa xã hội trên thế giới”.

Để hiểu rõ hơn - xin mời anh... chúng ta hãy tìm hiểu những ngày đầu tiên khi bắt đầu chiến dịch...

Âm nhạc và tiếng động mô tả không khí của một cuộc chiến đấu.

Cảnh diễn: Khói lửa màu toả khắp sân khấu.

Từng đoàn xe thô lương thực đi ngang sân khấu ở hậu cảnh. Những chiến sĩ Điện Biên năm xưa trong hình tượng chiến đấu anh dũng giữa bom rơi, đạn pháo.

Hoạt cảnh minh hoạ - trên nền ca khúc tuyên truyền - Bài hát: Đường vào chiến dịch - Tác giả Đào Đức.

Khẩu hiệu: “Quyết chiến quyết thắng” trên nền quốc kỳ Việt Nam và số liệu về nhân lực, khí tài của ta được thể hiện qua màn ảnh.

Ông Tâm: (vào) Đây là lá quân kỳ “Quyết chiến quyết thắng” mà Bác Hồ đã trao cho Đại đoàn 312, mà này... đã nói chiến dịch Điện Biên Phủ mà không mô tả lại cảnh kéo pháo là không đầy đủ đâu nhen! Có hò kéo pháo không?

Tất cả: Dạ thưa có...

Trên sân khấu còn lại HDV và anh sinh viên mỹ thuật.

HDV: Chiến dịch Điện Biên Phủ với khẩu hiệu: “Tất cả cho tiền tuyến - Tất cả để chiến thắng”, nhân dân ta đã huy động được nhiều đoàn xe vận tải, hơn 2 vạn xe thô, hàng trăm ngựa thô cùng 216.456 dân công và thanh niên xung phong, vận chuyển hơn 4.492 tấn lương thực gồm: gạo, muối, đường, rau... và 300 tấn đạn dược, hành quân trên đoạn đường trên 500km. Những chiến sĩ năm ấy phải vừa hành quân vừa xẻ núi làm đường, vừa phải chinh phục địa hình trắc trở và xác định bước vào trận chiến đầy gian khổ.

Ông Tâm: Này cháu... Cháu hãy nói chuyện về pháo, đó mới là vấn đề quan trọng nhất trong chiến dịch. Pháo được chuyển trên những chiếc bè được làm bằng tre, nứa, pháo được đưa từ biên giới bằng đường sông về tận miền trung du Bắc Bộ, để tránh bị lộ các chiến sĩ lúc ấy chỉ

chuyển pháo vào ban đêm và phải kịp nguy
trang trước khi trời sáng.

HDV: Vâng! Đó là kỳ tích của những khẩu pháo vượt
sông, vượt núi áp sát quân thù. Đó là huyền thoại
về những người chiến sĩ Điện Biên, những con
người sáng tạo và dũng cảm.

Ông Tâm: Mãi đến bây giờ, sau gần năm mươi năm nhìn
lại. Tôi còn cảm thấy giật mình, làm sao mà lúc
ấy ta có thể làm được như vậy?

HDV: Đó là sức mạnh của sự đồng tâm hiệp lực, là ý
chí sắt đá của những chiến sĩ Điện Biên.

Hậu trường: Hò dô ta nào, kéo pháo ta vượt qua đèo...

Hò dô ta nào, kéo pháo ta vượt qua núi...

Lĩnh xướng: Dốc núi cao nhưng lòng quyết tâm còn cao

hơn núi

Vực sâu thăm thẳm nhưng vực nào sâu bằng

chí căm thù.

Tốp ca: Hò dô ta nào, kéo pháo ta vượt qua đèo

Hò dô ta nào, kéo pháo ta vượt qua núi.

*Sân khấu xuất hiện một tiểu đội kéo 1 khẩu pháo - bằng
ngôn ngữ múa thể hiện hình ảnh những người chiến sĩ kéo pháo
lên đỉnh núi đầy gian khổ, có cả hình ảnh "Tô Vĩnh Diện lấy
thân chèn pháo" khi pháo tuột dốc núi.*

Âm nhạc.

*Bốn diễn viên nữ trong trang phục áo dài trắng. Tay cầm
một mảnh băng rôn màu đỏ có ghi dòng thơ:*

"... Hỡi các chị, các anh

*Trên chiến trường ngã xuống.
Máu của anh chị, của chúng ta không uống,
Sẽ xanh tươi đồng ruộng Việt Nam.
Mường Thanh, Hồng Cúm, Him Lam
Hoa mơ lại trắng, vườn cam lại vàng...”
(Tố Hữu)*

HDV: Hồ Chủ tịch đã nhận định: “Muốn đánh to thắng lớn thì phải có đại pháo”, nên ở chiến dịch Điện Biên Phủ, lần đầu tiên quân đội ta sử dụng loại pháo 105 ly. Đây là mô hình của khẩu pháo, trên thực tế mỗi khẩu pháo có trọng lượng hơn 2 tấn, vậy mà chỉ bằng sức người, những chiến sĩ Điện Biên đã đưa được lên đến đỉnh núi một cách bí mật, chiếm lĩnh các độ cao để lập nên trận địa pháo, điều này đã làm cho địch hoàn toàn bị bất ngờ.

(Số liệu tuyên truyền xuất hiện từ các bánh xe của khẩu pháo, nòng pháo, thân pháo)

Hoạ sĩ: Cô có thể nói thêm về diễn biến của chiến dịch mở đầu và kết thúc ra sao?

HDV: Chiến dịch Điện Biên Phủ bắt đầu mở màn từ ngày 13-3-1954 và kết thúc thắng lợi ngày 7-5-1954. Trước khi chiến dịch mở màn, Bác Hồ đã viết thư thăm hỏi và động viên các chiến sĩ trên chiến trường. Mời anh xem tiếp một đoạn phim tư liệu.

Màn ảnh: Hình ảnh (Tư liệu chiến tranh) giao chiến giữa

ta và địch. Thấy rõ uy lực của pháo binh, bộ binh, pháo cao xạ của ta bắn rơi máy bay địch...)

Trên nền hình ảnh chiến đấu, lần lượt các cột mốc thời gian diễn biến trận địa hiện rõ.

Đợt I: Ngày 13-3-1954.

Đợt II: Ngày 30-3-1954.

Đợt III: Ngày 1-5-1954.

Ngày 7-5-1954 Chiến thắng!

HDV: *(nói trên nền hình ảnh)* Ngày 13-3-1954 ta mở đợt tiến công thứ nhất vào Điện Biên Phủ tiêu diệt lần lượt các cứ điểm của địch ở Him Lam, đồi Độc Lập, Bản Kéo.

Ngày 30-3-1954 ta mở đợt tiến công thứ hai vào các cứ điểm phía Đông, đánh chiếm sân bay, tiêu diệt khu phòng thủ then chốt của địch.

Ông Tâm: *(tiếp HDV)* Hệ thống giao thông hào của quân ta phát triển rất nhanh - một đoạn đường hầm khép kín, kéo dài hơn 100 km với nhiều nhánh khoét sâu vào khu vực trung tâm, bao vây tập đoàn cứ điểm của Tướng chỉ huy Đờ-cát-xơ-ri. Trong đợt tiến công thứ hai này kéo dài và ác liệt lắm. Những trận quyết chiến sinh tử, giành giật với nhau từng tấc đất diễn ra trên đồi C1 và đồi A1.

Tôi vẫn còn nhớ tiếng của đồng chí Đại đội trưởng hô vang: “Xung phong” và chính đồng chí ấy là người mở đường lao lên tiến công trước nhất.

Ngày 1-5-1954, đợt tiến công thứ ba tiếp tục tiêu diệt những cứ điểm còn lại ở phân khu Đông và phân khu Tây, các cánh quân bộ chia ra các ngả tập trung toàn lực tiến công thẳng vào khu vực trung tâm.

Trận chiến mỗi lúc càng quyết liệt hơn, từng giây, từng phút một. Các chiến sĩ ta dần dần siết chặt vòng vây cô lập và vô hiệu hoá các tuyến phòng thủ của quân địch.

5 giờ 30 chiều ngày 7-5-1954, lá cờ quyết chiến quyết thắng của quân đội ta tung bay trên nóc hầm chỉ huy của Tướng Đờ-cát-xơ-ri. Toàn bộ Bộ chỉ huy của Tập đoàn cứ điểm Điện Biên Phủ đầu hàng vô điều kiện. Quân ta đã bắt sống được Tướng chỉ huy Đờ-cát-xơ-ri. Kết thúc thắng lợi chiến dịch Điện Biên Phủ lịch sử.

Nhạc: Khải hoàn - Chiến thắng Điện Biên.

Các pa nô được đẩy ra - Phía trên có ghi các khẩu hiệu -

Trích trong hồi ký của Đại tướng Võ Nguyên Giáp:

“Tiếng sấm Điện Biên Phủ mãi mãi còn rền vang.

Việt Nam - Hồ Chí Minh - Điện Biên Phủ!

Loài người cùng reo vui với Việt Nam”.

HDV: “Tiếng sấm Điện Biên Phủ mãi mãi còn rền vang.

Việt Nam - Hồ Chí Minh - Điện Biên Phủ!

Loài người cùng reo vui với Việt Nam”.

(Trong cảm xúc cao độ - ông Tâm - CCB vừa sung sướng nhớ lại khoảnh khắc chiến thắng hào hùng, vừa xúc động vì

nổi nhớ những đồng đội đã ngã xuống trong chiến dịch lịch sử ấy. Ông lấy từ trong người mình ra một quyển sổ ghi tên tuổi những đồng chí, đồng đội đã hy sinh).

Ông Tâm: “Tiếng sấm Điện Biên Phủ mãi mãi còn rền vang. Việt Nam - Hồ Chí Minh - Điện Biên Phủ!”... Chính Đại tướng Võ Nguyên Giáp đã nói như vậy. Đó còn là niềm kiêu hãnh của cả dân tộc. Ngày 7-5-1954 - Giờ phút chiến thắng ấy! Cái khoảnh khắc hào hùng ấy! Tôi không bao giờ quên được. Sung sướng lắm! Vui mừng lắm! Mừng đến chảy nước mắt... Vậy mà... có những đồng đội của tôi đã không kịp chứng kiến được cái thời khắc thiêng liêng ấy!...

Âm nhạc làm nền cho diễn xuất của diễn viên.

Ông Tâm: *(giọng nghẹn ngào)*

Trần Văn Thành - 22 tuổi là một chiến sĩ Điện Biên Phủ đã hy sinh trong lúc trận chiến đang quyết liệt và cận kề sự chiến thắng, đã nhìn thấy chiến thắng rồi mà vẫn không sống kịp đến giây phút ấy! Phải hy sinh ngay trước thời khắc lịch sử ấy. Kỷ vật để lại chỉ là một quyển nhật ký bị cháy xém vì bom lửa. 22 tuổi... đây ấp thanh xuân và bầu nhiệt huyết - quyết chiến... Vậy mà đến lúc chiến thắng rồi... thì đồng chí ấy lại không được nhìn thấy - không được nhìn thấy lá cờ quyết chiến quyết thắng của quân ta tung bay trên nóc hầm - không có được cái cảm giác

ôm nhau reo mừng đến chảy nước mắt, có đau đớn không chứ!

Đó...! Thấy không? Đất nước của chúng ta rất nhiều những anh hùng như vậy. Những chiến sĩ anh hùng, những dân công anh hùng, những nam nữ thanh niên xung phong anh hùng... Những người đã góp công vào lịch sử hào hùng của đất nước... Chúng ta tự hào về điều đó. Chúng ta phải tự hào về điều đó. Đúng không cháu?

HDV: Vâng! Đúng như vậy. Thưa bác...

Hoạ sĩ: Thưa bác... chúng cháu không ngờ hôm nay, qua những hồi ức của bác đã đem lại cho chúng cháu những cảm xúc thật tuyệt vời về người chiến sĩ Điện Biên Phủ.

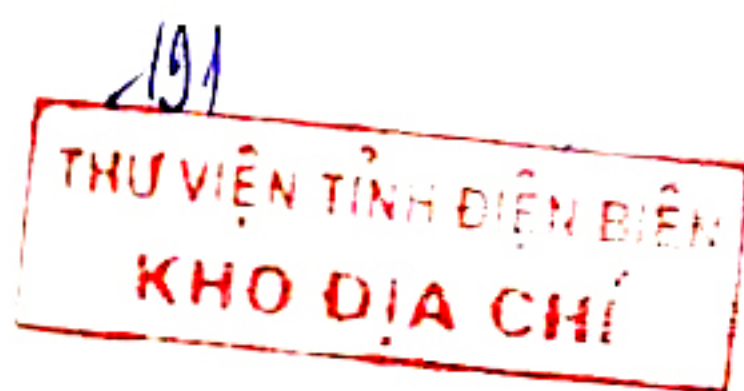
(mừng rỡ - reo to) Thưa bác! Cháu xin chân thành cảm ơn bác vì đã giúp cho cháu nhiều tư liệu quý về Điện Biên, để cháu có thể thực hiện công trình mà mình mơ ước bấy lâu nay: “Xây dựng một Tượng đài chiến sĩ Điện Biên”

Cháu đã nhìn thấy trong núi rừng của Điện Biên Phủ - hình ảnh của những người chiến sĩ năm xưa. Cháu tin là mình sẽ làm được...

Từ hậu cảnh sân khấu: cô HDV, anh hoạ sĩ và ông Tâm cùng xoay những pa nô lại thành một bức phù điêu - hoành tráng. Tất cả tiến thẳng ra tiền đài sân khấu - trong nền âm nhạc hùng tráng - ánh sáng phát hào quang lấp lánh. Một Tượng đài chiến sĩ Điện Biên xuất hiện.

Ông Tâm: Đẹp... đẹp lắm... rất giỏi - đúng lắm! Thế hệ của các cháu cần phải có những ý tưởng tuyệt vời như vậy đó... Trên những đỉnh đồi của Điện Biên Phủ ngày nay, chúng ta phải xây dựng một Tượng đài chiến sĩ như thế thì mới xứng đáng với công sức của những người đã ngã xuống cho đất nước hôm nay. Tượng đài ấy chính là gạch nối giữa thế hệ đi trước và thế hệ đi sau.

HẾT

THẮM MÃI SẮC HOA BẠN

HÙNG VIỆT - TRẦN MINH

NHÂN VẬT

1. Tuyên truyền viên 1
2. Tuyên truyền viên 2
3. Mẹ Việt Nam anh hùng Nguyễn Thị Trinh
4. Bà Lành: mẹ của Trinh
5. Tốp múa hát: kiêm các vai trong câu chuyện

Múa hát: Luyện sai

I - Từ vùng quê Bắc Giang

Câu Quan họ thiết tha ngàn đời
Gửi anh cuối trời xa
Nơi ấy có Điện Biên xưa
Đã dựng mốc son huy hoàng
Him Lam - Mường Thanh - Hồng Cúm
Vớ biết bao tên làng, tên bản, tên núi sông
Đã viết nên huyền thoại (2)
Còn lưu danh chiến công.

II - Và Điện Biên xưa

Đã trong muôn sắc đỏ chiến khu Hiệp Hoà
Luyện tôi thế hệ quê ta
Bắt đất quay vòng đơm hoa

Hũ gạo chất chiu mọi nhà
Trung trinh một niềm sắt son
Đất nước vâng theo lời Bác, Đảng kính yêu
Cũng viết nên huyền thoại (2)
Còn lưu danh chiến công.

III - Từ dòng sông Thương

Xin lấy câu Quan họ bắc nên nhịp cầu
Nối hai phương trời xa xôi
Đây, đây đôi miên, đôi nơi
Thắm đượm trúc mai giao hoà
Gửi về Điện Biên anh đây
Khúc hát tri âm này, của người Bắc Giang
Đã viết nên huyền thoại
Còn lưu danh chiến công.

*Trong 3 trở hát, múa, có trực quan minh hoạ chủ đề
“Điện Biên với Bắc Giang, Bắc Giang với Điện Biên” được
khắc hoạ đậm nét.*

Tuyên truyền viên 1: Xin được tặng Đội TTLĐ tỉnh Bắc Giang
bó hoa tươi thắm của Ban tổ chức và xin được
giới thiệu với các đồng chí: Mẹ Việt Nam anh
hùng Nguyễn Thị Trinh - người Đội trưởng tuyên
truyền xung kích lực lượng vũ trang tỉnh Bắc
Giang - người chiến sĩ Điện Biên năm xưa -
người đã giành cả hạnh phúc của đời mình cho
sự nghiệp giải phóng dân tộc.

Tất cả: *(đồng thanh)* Chúng con xin chúc Mẹ Việt Nam
anh hùng sống lâu muôn tuổi ạ!

Mẹ Trinh: Mẹ xin được cảm ơn các con, các cháu. Nghe các cháu hát bài hát “Gửi về Điện Biên”, lòng mẹ cứ băng khuâng xúc động. Thời gian như bóng câu qua cửa sổ. Thăm thoát đã 5 chục mùa hoa Ban tàn. Nhưng cái màu trắng thủy chung tinh khiết ấy, chẳng bao giờ nhạt phai trong thế hệ bộ đội Cụ Hồ, chẳng bao giờ nhạt phai trong tâm tưởng mẹ. Kỷ niệm về Điện Biên. Kỷ vật về Điện Biên như nguồn sinh lực tiếp thêm cho mẹ trong suốt cuộc đời truân chuyên, vất vả. Tận cùng xót đau nhưng cũng tận cùng hạnh phúc vinh quang.

Tuyên truyền viên 2: Mẹ ơi! Mẹ kể chuyện cuộc đời mẹ. Mẹ kể chuyện về Điện Biên cho chúng con nghe đi!

Mẹ Trinh: Kỷ niệm về Điện Biên thì nhiều lắm! Còn kỷ vật về Điện Biên thì chỉ có một mà thôi

(Âm nhạc như lay động lòng người. 2 chiếc pa nô thể hiện đoá hoa Ban từ 2 phía sân khấu được chấp lại với dòng chữ nổi “Thắm mãi sắc hoa Ban - Chương trình liên hoan thông tin lưu động toàn quốc của Đội TTLĐ tỉnh Bắc Giang” trong tiếng hát trầm lắng sâu thẳm)

Gọi dò (thị cầu)

Thắm một màu hoa (2)

Màu hoa Ban trắng

Như vọng về, màu hoa như gọi về

Niềm sâu lắng từ trong ước mơ

Chuỗi ngày xưa. Tươi thắm tới ngàn thu

Non nước ngàn thu
Hoa san sẻ ngàn gian khổ nắng mưa dãi dàu
Gắn kết hai phương trời cách xa
Thấm mãi một màu hoa

*(Bà mẹ Việt Nam anh hùng Nguyễn Thị Trinh đứng dưới
đóa hoa Ban rục rỡ trong vũ khúc “Gọi đò” và hình khối của
tuyến pa nô trực quan nổi lên dòng chữ “Điện Biên với Bắc Giang
- Bắc Giang với Điện Biên”).*

Tuyên truyền viên 1 : Cách mạng Tháng Tám thành công,
chặt đứt xiềng gông ngót trăm năm nô lệ
Vùng quê Bắc Giang đã thực sự đổi đời.
Cuộc sống ngựa trâu đã vĩnh viễn qua rồi.
Nhưng con thuyền cách mạng như đứng giữa
trùng khơi, bão táp.

Tuyên truyền viên 2: Gian lao tiếp gian lao, thử thách chồng
thử thách
Vừa chống giặc đốt, giặc đói, vừa chống giặc
ngoại xâm.
Giữ vững chính quyền của giai cấp công nông
Giữ ánh sáng tự do, cho núi sông tươi đẹp.

Tuyên truyền viên 1 : Với truyền thống quật cường và niềm
tin mãnh liệt
Nối trí người xưa, người Bắc Giang đã không
hở thẹn với các bậc tiền nhân
Trai tráng lên đường hăng hái đầu quân
Lo lương thực người hậu phương sớm hôm
thi đua sản xuất.

Tuyên truyền viên 2 : Ngõ trúc lượn quanh, đêm đêm bập
bùng ánh đuốc
Vận chuyển binh lương lên phía trước diệt
thù chung
Hoả tuyến dậy, dồn nhịp bước chị dân công.
Lo gạo nuôi quân, nuôi bao lớp trai làng
thành dũng sĩ.

Tuyên truyền viên 1 : Du kích ngày đêm phá vành đai,
trừ gian, tiểu phi
Rực rỡ chiến công kỳ vĩ chốn quê hương
Người Bắc Giang bằng trái tim gắn bó
yêu thương
Bảo vệ an toàn các cơ quan và tiếp ứng kịp thời
cho Điện Biên lịch sử.

Tuyên truyền viên 1+2 : Vậy có thơ rằng:
Mảnh đất hiền hoà lắm chiến công
Bắc Giang hội tụ những anh hùng
Danh thơm muôn thuở còn lưu lại
Nghĩa khí bao đời rạng núi sông.

*(Âm nhạc chuyển không gian. Bà Lành - mẹ của Trinh từ
trong sân khấu đi ra).*

Bà Lành: Trinh ơi! Trinh ơi! Trinh...
Tính tới hôm nay nó vắng nhà vừa là hai buổi
Mới độ trăng tròn, đâu đủ tuổi tòng quân
Có phải đâu là tôi kém tinh thần
Chỉ biết phận mình quán quanh, thu vén

Cứ hằng đêm nghe súng nổ từ mạn Lạng Sơn
vọng đến
Của giặc Pháp hung tàn trút xuống quê hương
Tôi tiếc là tôi đã già, tóc đã pha sương
Không cầm nổi cây súng, để lên đường
cứu nước
Tôi chỉ mong con gái tôi, sớm trưởng thành .
tấn tới
Tôi sẽ trao đứa con cuối cùng, cho sông núi,
nước non.

(Năm liệu bảy lo):

Những là năm liệu bảy lo
Mong con đi dưới sắc cờ cha đi
(về) Kìa mẹ.

Trinh:

Bà Lành: Con... con đi đâu mà mẹ mong đỏ mắt...

Trinh: Mẹ ơi!

Từng chùm bom rơi tung trời xứ Bắc
Khói giăng đất khét làm bắn sắc quê hương
Nhìn bao đứa trẻ lọt lòng đầu đã trắng khăn tang
Trong ánh chớp nhoáng nhòàng bom dội
Nhìn chú rể cô dâu chết bên nhau trong ngày
vui duyên mới

Khi trận càn đúng vào ngày cưới đầu xuân
Mỗi người Bắc Giang mang trong mình
truyền thống quê hương
Sẽ không thể bao giờ đứng im mà khóc

Điều nói với quân xâm lược phải đâu là dòng
nước mắt
Mà bằng luồng đạn hờn căm quây chặt lũ
giết người.

Bà Lành: Trinh ơi, việc đầu quân đâu có dễ dàng
Tuổi con chưa đủ tính còn ngây thơ
Khuyên con nên đợi đến mai ngày.

Trinh: Mẹ ơi!
Trần Quốc Toản xưa, dựng cờ nghĩa:
Phá cường địch, báo Hoàng Ân
Thơm muôn thuở, bậc thiếu niên nghĩa khí
Ngọn đuốc Lê Văn Tám đã cháy rực tên người
dũng sĩ

Thổi đỏ ước mơ cho lớp trẻ soi vào...
Con mới mười lăm, vóc dáng chưa cao
Nhưng con đủ sức bắn vào quân xâm lược
Mỗi viên đạn lên nòng, sẽ bớt đi biết bao
tang tóc

Nổi những niềm vui trong chua xót thương tâm
Làm ấm dạ hơn bao đứa trẻ cô đơn
Gương Kim Đồng và các bậc thiếu niên
ngày trước

Sẽ đi theo từng nhịp bước của con
Sức mạnh thần kỳ, nhắc bóng núi Thái Sơn
Đôi vai quấy cả Tản Viên vĩ đại.

Bà Lành: (quát lên) Thôi!
Mẹ đã nói rồi con còn nhỏ dại

Con hãy yên tâm ở lại quê hương.

Trinh:

(rơm rớm nước mắt) Mẹ ơi!

Con biết mẹ đã già rồi, tóc đã pha sương
Vẫn phải vất vả vì chồng vì con hôm sớm
Trận chống càn năm xưa, bố con ngã xuống
Mẹ ngồi lặng im, ôm chặt chúng con hơn
Nước mắt mẹ nóng bừng, chảy xuống mặt con
Thấm ướt cả vành khăn tang mẹ chít.
Mẹ cắn chặt đôi môi để không bật thành

tiếng khóc

Con biết rằng lòng mẹ đang giá buốt tim gan
Rồi nghe tiếng Hịch truyền lời của Bác

âm vang

Hai đứa con, mẹ lần lượt gửi tới tiền phương

giết giặc

Mẹ biến nhớ thương thành niềm vui trong

công tác

Trong Hội mẹ chiến sĩ chốn quê hương

Rồi cả hai anh con lại hy sinh trong kháng

chiến chín năm

Trong lòng mẹ lại thêm hai vành khăn tang nữa

Làng xóm cúi đầu, nhìn dáng mẹ đứng trông về

phía Điện Biên khói lửa

Nước mắt mẹ chảy vào, trái tim nhỏ máu hờn căm

Bà Lành:

Con nhắc lại những mất mát của gia đình ta làm

gì kia chứ?

Sợ có người cho rằng có thể đã kể công

Giặc đến nhà trách nhiệm với núi sông
Trách nhiệm với non nước Tiên Rồng, là điều
phải có
Những đừng lấy truyền thống làm bức cầu phong
chấn gió
Lánh mình vào, để đánh giặc mồm từ cổ mà thôi.

Trinh:

Mẹ ơi!
Ước mơ con đã ủ chín lâu rồi
Điều tâm huyết đã thành lời son sắt
Đi chiến đấu cho những người đã chết
Đi chiến đấu cho những người đang sống
hôm nay
Con đã lấy dao bào trích máu ngón tay
Viết lá đơn này, gửi lên Huyện đội
Mẹ đừng bắt con phải chờ phải đợi
Khi con nghe Điện Biên, đang nhắc gọi tên mình.

Bà Lành:

Trinh ơi...
Người Bắc Giang dù phải ăn lá rau dền với ngọn
khoai lang luộc
Nhưng thóc tốt để dành nộp cho Nhà nước
đủ cân
Mẹ thử con, xem có thực sự trưởng thành
Có thực sự mang trong mình truyền thống của
Bắc Giang trung trinh bất khuất
Mẹ cũng xin trời đất, cắn ngón tay mình để
lấy dòng máu nóng

Ký vào đơn, để cho con mau chóng được

tòng quân

(Âm nhạc xao động, dàn múa hát tạo nên sức truyền cảm về hình tượng trong dáng đứng của 2 mẹ con Trinh.

Vũ khúc: Với tiêu đề “Người con gái Bắc Giang” phỏng theo ý thơ của nhà thơ Tố Hữu được phát triển trên cơ sở âm hưởng của dân ca Quan họ).

Tuyên truyền viên 1: Kính thưa các đồng chí và các bạn!

Không riêng gì tấm gương mẹ con bà Lành đối
với non sông đất nước

Anh hùng liệt sĩ Cao Kỳ Vân ở Cao Thượng,

Tân Yên

Kìm sắt đứt da, chó béc giê xé thịt

Nụ cười chiến công, làm khiếp vía lũ xâm lăng

Tuyên truyền viên 2: Rồi chiến sĩ liên lạc Nguyễn Thị Quát,

Giáp Thị Kim bị địch bắt đã nuốt trọn vẹn tập

tài liệu vào sâu trong bụng.

Địch bóp cổ, móc họng không xong đã dùng

dao sắc nhọn

Rạch nát bụng chị, bên lớp thép gai đâm nát trời chiều.

Tuyên truyền viên 1: - 44 ngàn lượt chị em đi dân công, tải

đạn tới chiến trường. Dấu chân các chị đã in

đậm các nẻo đường chiến dịch.

Tấm vai mảnh mai đã nhấc bổng cả

- 340 tấn gạo.

- 4.000 chiếc bánh dày và 2.907 tấn thóc tới

tiền phương.

Tuyên truyền viên 2: 1.353 con bò, 2.416 con lợn chất chiu
 từ lọ gạo, chum tương
 Dành tình cảm gửi tới Điện Biên từ hậu phương
 bừng bừng khí thế.
 Hoà trong nhịp hành quân của tiểu đoàn
 Hoàng Hoa Thám
 Từ Đại Hoá, qua tỉnh đạo Nhã Nam, rồi tiến
 sang Già Khê, Thanh Giã
 Thần tốc Quang Trung như trúc chẻ tro bay
 Trận đường 13, trận Yên Thiện, trận Đồi Me
 Giặc Pháp khiếp kinh khi nghe tiểu đoàn mang
 tên Hoàng Hoa Thám.

*(Vũ khúc mang tên “Người con gái Bắc Giang”. 2 pa nô
 trực quan ở 2 phía sân khấu với các số liệu về thành tích
 đóng góp cho kháng chiến của các Hội phụ nữ cứu quốc
 trong toàn tỉnh).*

- Hội Phụ nữ huyện Việt Yên: 12 lạng vàng.
- Chi hội Phụ nữ Làng Vân, Sen Hồ - Việt Yên:
5 đồng cân vàng, 20kg bạc trắng hoa xoè.
- Chi hội Phụ nữ Tân Đình - Lạng Giang: 30
đồng cân vàng, 45 chiếc mâm bông.
- Chi hội Phụ nữ cứu quốc xã Hoàng An - Hiệp
Hoà: 10 khuyen vàng, 10 xà tích, 50 thau đồng
và bạc trắng hoa xoè.
- Chi hội Phụ nữ cứu quốc xã Nghĩa Hưng -
Lạng Giang: hũ gạo kháng chiến 1.800kg gạo.
- Hội Phụ nữ tỉnh Bắc Giang đã kêu gọi, vận

- động 2.670 lính nguy đào bỏ ngũ.
- + 250 lính Âu Phi đòi hồi hương.
- + Lấp 8.000m³ đất và hố bom.
- + Mở 3 con đường xuyên rừng dài 250km.
- + Làm 191 thuyền vượt sông, xây dựng 10 trạm cứu thương, làm 1.500 cảng tải thương.

(Tốp hát múa, đẩy 2 pa nô có số liệu trên tạo nên 1 căn hầm chữ A cách điệu. Âm nhạc thay đổi không gian. Một chiến sĩ từ trong hầm đi ra).

Chiến sĩ: Báo cáo Trung đội trưởng. Đêm qua đường ngầm bí mật đã tiến sâu vào đồi A1 thêm 300m nữa, như vậy là đường ngầm đang ở đúng tim đồi A1. Vì có mưa nên hiện tại đang giải quyết thoát nước ra ngầm 2.

Tuyên truyền viên 1: *(là Trung đội trưởng):* Tốt! Tình hình thuốc nổ thực hiện đến đâu rồi?

Chiến sĩ: Báo cáo: Đã chất đủ 1 tấn thuốc nổ vào đúng vị trí theo đúng kế hoạch.

Tuyên truyền viên 1: *(Trung đội trưởng):* Tốt

Bộ Tư lệnh chiến dịch Điện Biên Phủ đã

quyết định:

Chọn sức công phá của 1 tấn thuốc nổ đồi A1,

Là hiệu lệnh tấn công cho toàn chiến dịch

Điện Biên.

Chỉ còn 5 canh giờ nữa là chiến dịch bắt đầu

khai hoả

Tôi đã hứa với Đại đoàn trưởng quân tiên phong.

Chúng ta sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Tất cả: Chúng ta sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ

(Bỗng có tiếng hát từ xa vọng tới)

(Bài hát: Qua miền Tây Bắc)

“Qua miền Tây Bắc núi vút ngàn trùng xa

Suối sâu, đèo cao, bao khó khăn vượt qua

Bộ đội ta vâng lệnh cha già...”

Tuyên truyền viên 2: *(ra)*

Báo cáo, Đại đội trưởng vừa điện xuống có đoàn tuyên truyền xung kích của tỉnh Bắc Giang lên thăm Trung đội ta.

Trung đội trưởng: Ôi thật phấn khởi quá! Hãy thông báo với toàn thể Trung đội tập trung để xem Đội tuyên truyền Bắc Giang biểu diễn.

Chiến sĩ: Rõ... *(đi vào hăm)*

Trình *(đi vào):*

Báo cáo: Tôi là Nguyễn Thị Trình

Đội trưởng Đội tuyên truyền xung kích lực lượng vũ trang Bắc Giang...

Trung đội trưởng: Tôi đã nhận được tin rồi. Xin được cảm ơn Đảng bộ và nhân dân tỉnh Bắc Giang. Và rất phấn khởi được đón các đồng chí Đội tuyên truyền Bắc Giang về thăm đơn vị.

Chiến sĩ: Báo cáo Trung đội trưởng, tôi đã...

Trình: *(rất sửng sốt)* Ôi! Anh Trung.

Chiến sĩ: Kìa... Trình *(2 người ào tới nhau)*

Báo cáo Trung đội trưởng

Tôi xin được giới thiệu: đây là Trinh - vợ tôi.
Trinh: Vâng! Chúng em thân nhau từ tuổi học trò.
Anh Trung đi tòng quân trước em bốn mùa
đào nở
Chúng em cưới nhau khi chiến dịch
Quang Trung vừa mở.
Đêm tân hôn, giặc tràn vào tách chúng em ra, 2
xứ sở cách xa.

Trung đội trưởng: Để đến hôm nay...
Khi chiến dịch Điện Biên sắp sửa mở màn
Trai công binh, gái văn nghệ tuyên truyền
Duyên đôi lứa chắc sẽ đẹp như điều mong
sách ước.
Thời khắc hiểm hoi, ưu tiên cho hai bạn trước
Còn phục vụ bộ đội, ta sẽ tổ chức ngay sau.

Chiến sĩ + Trinh: Xin cảm ơn Trung đội trưởng ạ.

(Trung đội trưởng vào hăm chữ A).

Chiến sĩ (Trung): Trinh ơi!

Giữa Điện Biên trùng trùng mây núi
Mình gặp nhau như một nỗi tri âm

Trinh: Hai phương trời, chung mưa nắng sẻ san
Chung nhịp sống giữa muôn ngàn xa cách

Chiến sĩ (Trung): Bao nhiêu bức thư về cứ hẹn hò ngày gặp
tại Điện Biên.

Trung + Trinh: *Hát múa: Muối nhớ (có tốp múa phụ họa)*
Một em nhớ đôi bạn chung tình
Hai em nhớ yếu điệu

Ba em nhớ tiếng nói
Bốn em nhớ đôi lời tri âm
Năm em nhớ người buông nụ cười
Sáu em nhớ gửi lời thăm người
Bảy em nhớ phong thư gửi nhận
Tám em nhớ tới người tri kỷ
Chín em nhớ tới người tri âm
Mười xin em nhớ chung tình

Trung đội trưởng: Tất cả Trung đội chú ý, hai ba này.

Bộ đội: *(cùng hát hò lơ):* Hò lơ hó lơ lắng tai nghe.
Hò lơ hò lơ

Trung đội trưởng: - Điện Biên núi đứng núi ngồi
Tình yêu đôi lứa đẹp thời như mơ.
- Chúc cho sinh một thằng cu
Tại nơi lịch sử Điện Biên oai hùng.

*(Các chiến sĩ vừa hát, vừa mang những đoá hoa Ban rừng
tới tặng Trung + Trinh...)*

Trinh: Kính thưa Thủ trưởng!
Và các chiến sĩ Điện Biên!
Từ mãi tận sông Thương đôi dòng trong đục
Từ dãy núi Nham Biền gió giục mây vương
Mang khúc hát Quan họ quê hương còn khét
lửa chiến trường.
Xin gửi tới các anh tình cảm thân thương của
vùng quê Bắc Giang giàu nghĩa tình thuỷ chung
son sắt.

Tốp nam nữ: *(Tương phùng, tương ngộ - Lời cổ)*

- Khi tương phùng, tương ngộ
Xuôi lên bộ vắng vắng khúc tơ tình
Chiêm báo lẫn, lẫn thẩn năm canh
- Bao lần anh ngồi tựa giăng thanh
Thương nhớ sầu oanh
Lẻ loi chim nhạn
Biết đến bao giờ họp mặt sánh đôi
- Suốt năm hoa là gặp ai
Duyên bén duyên ai
Duyên bén ngãi duyên tình ai
Trước không phải sau đền nợ duyên ba sinh

(Các cô gái Quan họ vừa hát, vừa trao chiến sĩ những miếng trầu tằm cánh phượng trong không khí ấm áp, nghĩa tình. Bỗng có tiếng máy bay từ khoảng không vọng tới...)

Trung đội trưởng: Dịch chuẩn bị thả bom phá đường chặn bước tiến của ta, các đồng chí bộ đội hãy tản ra cảnh giới. Còn các đồng chí tuyên truyền Bắc Giang hãy hát qua điện thoại, để nhiều chiến sĩ khác đáng làm nhiệm vụ được cùng nghe.

Tất cả: Rõ
(Hát trở kết chia rẽ đôi nơi)

Đương vui như thế này
Quân giặc Pháp hung tàn
Làm câu hát cũng tách hai phương
Liệu có nhớ tới chúng em không?

Bộ đội: Nhớ lắm tuyên truyền Bắc Giang ạ.
(Bộ đội, tuyên truyền cùng tản ra, sân khấu chỉ

còn lại cặp vợ chồng Trung - Trinh)

Trung:

Trinh ơi!

Anh và 25 đồng chí được vinh dự nhận

nhiệm vụ vinh quang

Làm hiệu lệnh cho các hướng đánh vào cứ điểm

Mường Thanh.

Mệnh hệ trong chiến tranh, biết thế nào đoán định

Một đoá hoa Ban trong tấm khăn kỷ niệm

Em cất giữ bên mình, để nhớ lại phút giây thiêng.

Trinh:

(nhận kỷ vật)

Một đoá hoa Ban, sao nặng tựa ngàn cân

Xin nguyện hứa, suốt đời luôn gìn giữ

Để sắc hoa không bao giờ nhạt phai

Như tình nước non tươi thắm mãi tấm lòng son.

Múa + hát (Phát triển theo dân ca vùng Tây Bắc)

Người ơi!

Dòng thư đã hẹn hò

Lòng ai thảng đợi ngày mong

Cho hai phía chân trời nhớ thương

Đêm thao thức ngắm trăng một mình

Nhìn vầng trăng còn nghiêng nỗi nhớ

Chia hai nửa nhớ thương

Ôi vầng trăng sáng trên rừng xanh

Như màu hoa sáng tươi đậm đà

Đẹp mãi như lòng mình ước mơ.

Tuyên truyền viên1: Sau 2 canh giờ quý giá và thiêng liêng đó

Sau này chị Trinh sinh hạ được một cháu trai
Mạnh khỏe, khôi ngô, tuấn tú đẹp trai.
Chị Trinh đặt tên con là Điện Biên để nhớ cùng
kỷ niệm

Còn anh Trung... Anh Trung đã hy sinh ngay
đêm công phá đồi A1.

Trong quảng lửa cầu vòng làm hiệu lệnh
tấn công.

Tuyên truyền viên 2: Mười tám tuổi đời, cháu Điện Biên lại
cầm súng theo tiếng gọi núi sông

Tiếp bước cha ông, vượt Trường Sơn vào
Nam đánh Mỹ

Trời Long Thành, Đồng Nai khói bom rền rĩ.

Anh đã hy sinh trước lúc khải hoàn.

Tuyên truyền viên 1: Nửa thế kỷ bên chồng, chỉ trong 2 tiếng

Tang chồng, tang con trắng xóa mái đầu

Ai thấu hiểu nỗi mất con bằng Bà mẹ Việt Nam!

*(Âm nhạc bùng lên trong bài ca “Đất nước tôi” của
Phạm Minh Tuấn. Mẹ Trinh nâng cao cánh hoa Ban trong
âm vang lời ca, điệu múa sạp mừng chiến thắng).*

HẾT

KHÁT VỌNG ĐIỆN BIÊN

HỒNG VÂN

NHÂN VẬT

1. Ngọc Châu: Cô giáo
2. Bác Hoàn : Cựu chiến binh
3. Jean Pièrre: Nhà sử học Pháp

Quầy cà phê “Hồi tưởng” trang trí tranh, ảnh. Qua các bức tranh, ảnh người ta thấy và hình dung được chiến trường Điện Biên Phủ năm xưa.

Bài “Khát vọng” (của Phạm Minh Tuấn) vang lên tha thiết (Bài hát này được làm nên cho vở diễn).

Pièrre: *(Vào, tay cầm quạt bằng lá cọ) Khát vọng hoà bình! Đất nước này đã từng có nhiều cuộc chiến đấu dũng cảm để bảo vệ nền độc lập, tự do, cơm no áo ấm, ai cũng được đến trường như khát vọng của Ông Nguyễn Ái Quốc - Chủ tịch Hồ Chí Minh!*

(Âm nhạc vang lên. Pièrre ngắm từng bức tranh ảnh, vẻ thích thú).

Ngọc Châu: *(bưng 2 ly nước vào)* Jean Pière! Nhà sử học của tôi. Đi bộ cả ngày chắc là “rệu rã” rồi phải không?

Pière: Chân cứng đá mềm mà cô! Tôi có thể đi bộ thêm nhiều ngày. Nhất là khi có người bạn đồng hành, là hướng dẫn viên du lịch vừa đẹp, vừa hiểu biết sâu rộng và cách đối xử rất tế nhị nên...

Ngọc Châu: *(cười)* Thôi! Thôi! Anh đừng khen quá kéo “Trâu chui vào lỗ mũi” tôi bây giờ.

Pière: Sao? Trâu chui vào lỗ mũi! Điều kỳ lạ gì thế nhỉ?

Ngọc Châu: *(hồn nhiên)* Pière thua rồi nhé! Vậy mà anh khoe: “Biết nhiều chuyện cổ tích, câu ca dao, ngụ ngôn của Việt Nam chúng tôi”. Trong dân gian chúng tôi có câu: “Khen nhiều phòng lỗ mũi”.

Pière: *(vui vẻ)* A! Tôi hiểu rồi. Tôi hiểu rồi. Phòng to lỗ mũi. Con trâu chui vào được. Hay, Hay quá! *(lấy sổ tay ghi chép)*.

Ngọc Châu: Mời anh uống nước *(hai người cùng uống. Pière nhắm từng tí khoan khoái. Âm nhạc vang lên xao xuyến)*.

Pière: Nước gì mà ngon vậy. Giống như rượu Boóc-đô. Không phải. Như là rượu chát nhẹ *(lắc đầu)*. Loại này đặc biệt, uống vào thấy lâng lâng...

Ngọc Châu: Nước ngọt chắt từ những quả mơ trên đất Lai Châu. Nó được mang tên: Nước giải khát “Hồi tưởng”.

Pièrre: *(thú vị)* Cà phê Hồi tưởng - Nước giải khát Hồi tưởng - Đến đây phải Hồi tưởng! Lúc đi xa cũng Hồi tưởng! Cái tên thật thú vị. Rất giản dị mà sâu sắc làm sao! Tôi nói câu này cô đừng cười. Nó như lòng mến khách, lòng nhân hậu của nhân dân Việt Nam.

Ngọc Châu: Cảm ơn Pièrre.

Pièrre: Tôi phải cảm ơn cô Châu. Đúng! Cô là một hạt “ngọc châu” quý giá ở Điện Biên Phủ. Tôi rất may mắn được cô hướng dẫn tham quan, nghiên cứu về Điện Biên.

Ngọc Châu: Thôi mà! Anh làm tôi xấu hổ chết đi được. Ở Điện Biên này có nhiều hướng dẫn viên giỏi hơn tôi.

Pièrre: Vậy là Điện Biên còn có một kho vàng vô cùng quý giá (thân mật) Tôi muốn hỏi cô ở đây có khách sạn nào lớn hơn nhà hàng Hồi tưởng này không? Tôi muốn mời cơm cô ở đó!

Ngọc Châu: Không thiếu. Gấp 10 gấp 20 lần ở đây. Chốc nữa tôi đưa anh về đó nghỉ. Sở dĩ tôi muốn để anh ở đây, trên điểm cao này anh sẽ nhìn rõ toàn cảnh Điện Biên hơn.

Trước mặt ta là đồi Độc Lập. Bên trái là Bản Kéo, bên phải là đồi Him Lam. Nơi ta đứng đây là khu trung tâm. Có sân bay Mường Thanh, có các cứ điểm A-C-E và nhiều cứ điểm khác. Chỉ cần vén tấm màn kia là anh nhìn rõ hằm chỉ huy

Đờ-cát-xơ-ri. Đó là Chỉ huy sở của Bộ chỉ huy quân viễn chinh Pháp tại lòng chảo Điện Biên. Còn sau lưng ta là sân bay và Hồng Cúm. Điện Biên Phủ là thế đấy!

Pièrre: Cô giống như một nhà giáo đang lên lớp và ... sinh viên là... tôi.

Ngọc Châu: *(đùa trong thân mật)* Vậy sinh viên Pièrre thuộc toàn bộ các đợt tấn công vào Điện Biên rồi chứ?

Pièrre: *(đứng dậy giơ tay chào như người lính)* Báo cáo cô giáo...

Ngọc Châu: *(chặn lại)* Đã là sinh viên thì không chào như lính và không nói “Báo cáo”.

Pièrre: *(bộ nghiêm túc)* Vâng! Thưa cô giáo! Chiến dịch Điện Biên Phủ diễn biến trọn 56 ngày đêm. Từ ngày 13-3 đến ngày 7-5-1954.

Bộ đội Cụ Hồ đã chia chiến dịch thành ba đợt tấn công: Đợt 1: từ ngày 13-3-1954. Đợt 2: từ ngày 30-3-1954 và đợt 3: từ ngày 1-5 đến ngày 7-5-1954 là kết thúc.

Ngọc Châu: Chính xác. Điểm 10.

Pièrre: Cảm ơn *(cúi đầu suy nghĩ - nhìn chiếc đồng hồ trên tay)*

Ngọc Châu: *(mỉm cười thông cảm)* Đúng! Cũng giờ này. 17 giờ 30 phút cách đây gần 50 năm lá cờ “Quyết chiến quyết thắng” của Chủ tịch Hồ Chí Minh trao cho Quân đội Nhân dân Việt Nam đã tung

bay trên nóc hầm Tướng Đờ-cát-xơ-ri. Tất cả đều đầu hàng.

Pièrre: Đắt giá quá! Chỉ một cú điểm mà bị mất 21 tiểu đoàn bộ binh - lính dù - 10 đại đội nguy - 3 tiểu đoàn pháo - 62 máy bay và 16.2000 quan quân. Chao ôi đắt quá! Nhục nhã cho nước Pháp chúng tôi. Xâm lược!!!

Ngọc Châu: (*an ủi*) Nhưng có rất nhiều người Pháp đã ủng hộ, đứng cạnh cuộc chiến đấu của chúng tôi. Trong lòng nhân dân Việt Nam vẫn mang hình ảnh Henri Máctin, Jamila và nhiều người con của nước Pháp.

Những bàn tay giơ cao ngăn chặn đoàn tàu chở vũ khí giết hại nhân dân Việt Nam. Đó chẳng phải là bàn tay đoàn kết là gì?

Pièrre: Cảm ơn Ngọc Châu. Chính vì lẽ đó mà tôi đến đây. Tôi tin mình là người bạn tốt của Việt Nam.

Ngọc Châu: Tôi cũng tin như thế. Khi quá khứ đã khép lại. Tuổi trẻ chúng ta sống gìn giữ hoà bình, gìn giữ tình hữu nghị trong sáng.

Pièrre nhìn lại Lai Châu, chúng tôi đang đổi mới từng ngày. Những cánh rừng mới mọc. Những đàn gia súc ngày một thêm nhiều. 140/156 xã phường có đường ô tô. 85% dân có điện lưới quốc gia.

Những con số diệu kỳ ấy là sự thật chứ không phải trong mơ.

- Pièrre:** Vâng! Thành quả đó là lòng nhân hậu, đó là chân lý vĩ đại của một dân tộc. Bỗng nhiên tôi nhớ đến “niêu cơm Thạch Sanh” của các bạn. Lai Châu chắc chắn còn tiến xa hơn.
- Ngọc Châu:** Bác Hồ! Đảng Cộng sản Việt Nam đã dặn dò chúng tôi phải làm như vậy! Chúng tôi không thể chấp nhận sự lạc hậu, đói nghèo thiếu thốn bệnh tật. Vẫn còn những thế lực bên ngoài, âm mưu diễn biến hoà bình hằng mong lật đổ chính quyền này. Không dễ dàng gì đâu. Khi chúng tôi đã hiểu rõ ý nghĩa của độc lập, tự do.
- Pièrre:** Cả gia đình tôi đã đứng và mãi mãi sẽ đứng bên cạnh các bạn Việt Nam.
- Ngọc Châu:** Cảm ơn! Cảm ơn một cách chân tình và thân thiết nhất!
- Pièrre:** Tôi muốn mời Ngọc Châu dùng cơm tối để tạm biệt hôm nay.
- Ngọc Châu:** Tôi đã có kế hoạch mời Pièrre thưởng thức các món ăn đặc sản của Lai Châu trước khi cất cánh.
- Pièrre:** Vậy là vòng vây Điện Biên Phủ lại siết chặt (*cả hai cùng cười thông cảm. Âm nhạc*).
Ngọc Châu này! Còn có một điều ... mà thôi khó nói quá!
- Ngọc Châu:** Cứ nói! Nếu việc ấy trong tầm tay tôi.
- Pièrre:** Tôi muốn... mà thôi. Chắc là không kịp. Và chưa chắc có. Khó lắm!
- Ngọc Châu:** Anh bạn, cứ nói thẳng xem nào! Nhìn mắt anh

tôi đọc được lời ước mơ chân chính. Nói đi Pièrre (*thân mật*) Mình có thể giúp gì cho cậu đây?

Pièrre: Cô... có thể mua... mua... à làm sao giúp tôi có được một huy hiệu “Chiến thắng Điện Biên Phủ”, tôi rất cần.

Ngọc Châu: (*suy nghĩ*) Khó đấy! Thời gian còn ít quá. Điều này ngoài tầm tay của tôi lúc này.

Pièrre: Tôi biết là khó. Không sao đâu! Khỏi phiền cô.

Ngọc Châu: Để tôi hỏi xem (*lấy di động bấm số*) A lô! Con đây bố ạ. Con có việc cần nhờ bố giúp. Bố ra ngay nhà hàng Hồi tưởng nhé! Đi tắc xi cho nhanh bố nhé! Con đợi! Nhờ bố giúp anh Pièrre bạn con.

Pièrre: (*hốt hoảng*) Thôi! Thôi! Phiền ông cụ.

Ngọc Châu: Không sao! Bố tôi là chiến sĩ Điện Biên Phủ.

Pièrre: Ôi! Bây giờ tôi lại biết thêm một điều bất ngờ thú vị. Hướng dẫn viên du lịch lại là con một chiến sĩ Điện Biên. Xin lỗi! Cô có thể cho biết quý danh cụ nhà ta?

Ngọc Châu: Bố tôi là: Minh Hoàn.

Pièrre: (*nhắc lại*) Minh Hoàn (*lắc đầu*)

Ngọc Châu: Anh có biết Minh Hoàn là thế nào không? Minh là sáng. Hoàn là trở lại.

Pièrre: À! Tôi hiểu rồi. Ý như ánh mặt trời và trái đất xoay quanh, xoay quanh sáng - tối - sáng.

Ngọc Châu: Ông cụ là bộ đội. Rất dễ làm quen, thẳng thắn, nhạy cảm. Anh liệu mà nói chuyện nhé! Cụu chiến binh ấy mà.

Pièrre: Tôi thấy hồi hộp quá! Bất ngờ quá! Có lẽ thôi đi!

Ngọc Châu: Thôi là thế nào?

Pièrre: Tôi sợ phiền.

Bác Hoàn: *(Quần bộ đội, áo sơ mi trắng, trên ngực cài huy hiệu chiến sĩ Điện Biên - vui vẻ)* Nào! Các bạn trẻ cần gì? Cứu chiến binh sẽ hỗ trợ.

Pièrre: Cháu chào bác! *(bác Hoàn gật đầu đáp lễ)*

Ngọc Châu: Con xin giới thiệu với bố: Anh Jean Pièrre nhà nghiên cứu sử học Pháp. Anh đến thăm Điện Biên đã hai hôm, như con đã nói với bố. Bây giờ anh muốn nhờ bố giúp đỡ.

Pièrre: Dạ... dạ... thôi bác ạ! Cháu không thể làm phiền bác nữa.

Bác Hoàn: Cứ nói! Anh cần gì? Nếu làm được tôi không từ chối.

Pièrre: *(nói lảng)* Bác có cô con gái thật tuyệt vời! Vừa thông minh vừa nhiệt tình. Gây được nhiều ấn tượng tốt đẹp với khách tham quan.

Bác Hoàn: Je ne vous crois pas. C'est vrai? *(Tôi không tin! Anh nói thật không?)*

Ngọc Châu: Bố giúp anh ấy đi.

Bác Hoàn: Bố có hỏi nhà giáo của bố đâu?

Pièrre: *(ngạc nhiên)* Sao? Cô là nhà giáo? Không phải hướng dẫn viên du lịch ư?

Bác Hoàn: Ở Điện Biên chúng tôi có nhiều cô giáo làm hướng dẫn viên du lịch đấy!

Cô giáo tiếp nhà sử học càng có nhiều thuận lợi phải không?

Pièrre: Xin lỗi cô giáo! Tôi không ngờ mình có nhiều may mắn trong chuyến đi này. Bác ạ! Cháu nói thật từ trái tim mình.

Bác Hoàn: Tôi giúp đỡ gì được cho Pièrre đây?

Pièrre: Dạ... Dạ... Có lẽ thôi bác ạ (*nhìn huy hiệu trên ngực bác Hoàn*) khó nói quá!

Bác Hoàn: (*hiểu ý*) Anh thích chiếc huy hiệu này ư? Phải rồi. Nhiều vị khách đến tham quan Điện Biên đều mơ ước có một chiếc để làm kỷ niệm. Hơi khó đó anh bạn!

Ngọc Châu: Có thể tìm ở đâu không bố?

Pièrre: (*thành thật*) Cháu nhờ... nhờ bác... Bác mua giúp cháu một chiếc.

Bác Hoàn: Mua ư? Những chiếc huy hiệu gần 50 năm bây giờ đã thành cổ vật. Anh biết giá trị của cổ vật chứ! (*cười*)

Pièrre: Vâng! Cháu biết. Tiền bạc không thể nào so sánh với nó. Vô giá mà bác!

Bác Hoàn: Phải đó Pièrre. Tìm mua khó lắm.

Ngọc Châu: Cần đến thế sao!

Bác Hoàn: Chiếc huy hiệu nhỏ ấy được làm ra do công sức, mồ hôi, nước mắt, máu xương của mình của anh em đồng đội. Là tình yêu! Là chân lý! Mỗi đơn vị, một địa phương, mỗi con người Việt Nam đều có công sức của mình. “Tất cả

cho tiền tuyến - Tất cả để chiến thắng” đã hun đúc nên! Và đây cũng là phần thưởng thiêng liêng của Chủ tịch Hồ Chí Minh tặng cho các chiến sĩ Điện Biên Phủ.

Pièrre: Cháu xin lỗi bác. Cháu rất hiểu đây là kỷ vật quý giá... nhìn vào đó các dân tộc bị áp bức trên thế giới, các dân tộc yêu chuộng hoà bình trên thế giới, những người tiến bộ trên trái đất này đều cảm kích tinh thần chiến đấu bảo vệ đất nước này. (*Bài ca “Khát vọng “vang lên)*

Ngọc Châu: Anh cần chiếc huy hiệu này lắm ư?

Pièrre: Vâng! Rất cần! Tôi đã hứa với cha tôi: Chuyến đi nghiên cứu tại Việt Nam chắc chắn sẽ tìm cho ông một huy hiệu Điện Biên năm xưa. Bằng bất cứ giá nào (*lắc đầu*) đành thất hứa vậy!

Bác Hoàn: Tôi hỏi tò mò. Bố anh làm gì mà cần chiếc huy hiệu này? Người sưu tập cổ vật ư?

Pièrre: Bố cháu là hàng binh. Hàng binh đã chạy sang hàng ngũ Quân đội Nhân dân Việt Nam ngày 10-2-1954. Trước giờ nổ súng ở Điện Biên.

Hoàn + Châu: Hàng binh?

Pièrre: Vâng! Đúng là hàng binh. Cha cháu còn được tham gia chiến dịch Điện Biên. Cha cháu làm y tá. Cha cháu đã được cụ Hồ tặng Huy hiệu chiến sĩ Điện Biên (*ngập ngừng*). Nhưng khi về đến Paris những kỷ vật đem về đều bị thu giữ hết.

Ngọc Châu: Thì ra vậy!

- Bác Hoàn:** Hàng binh! Y tá! Bố anh tên gì?
- Pièrre:** Jean Davit. Đầu năm 1953 được điều động sang chiến trường Việt Nam. Ngày 20-11-1953 nhảy dù xuống Điện Biên Phủ và ngày 10-2-1954 ông ấy đã chạy sang...
- Bác Hoàn:** *(ngắt lời)* Này! Bố anh có xăm hình trái tim trên cánh tay trái với dòng chữ: “Vì danh dự nước Pháp”!
- Pièrre:** *(ngạc nhiên)* Dạ đúng. Mà sao...
- Bác Hoàn:** *(bồi hồi xúc động)* Một vết sẹo dọc trước ngực.
- Pièrre:** *(há hốc mồm)* Ó! Sao bác biết! Không sai.
- Bác Hoàn:** *(cười vang)* Còn có một vết mổ nhỏ. Đau ruột thừa.
- Pièrre:** Chẳng lẽ bác là Trung đội trưởng quân y Hồng Tâm? Tên bác là Hồng Tâm phải không? Đúng bác Hồng Tâm rồi! Người mà cháu tìm suốt cả chuyến đi. Bác Hồng Tâm! *(ôm chăm lấy bác Hoàn)* Bác ơi!
- Bác Hoàn:** Hồi ở mặt trận tên tôi là Hồng Tâm. Vậy anh là con của Davit *(lấy khăn lau nước mắt)*.
- Pièrre:** Hay quá! Vậy là cháu đã tìm ra bác. Cháu may mắn quá! Việt Nam có câu “Quả đất tròn” bác Hồng Tâm ơi! Ba cháu có gửi thư cho bác đây! *(mở xác lấy thư)* Đây! Thư đây!
- Ngọc Châu:** Thật là điều kỳ diệu! Sao tôi...
- Bác Hoàn:** *(mở thư. Mắt nhoè chớp chớp)* Châu! Con đọc giúp bố *(đẩy tay lên ngực vì xúc động)*.

Ngọc Châu: *(lấy thư và đọc)* Bạn thân mến! Hồng Tâm ơi! Tôi có ý hỏi tìm anh gần 50 năm nay. Chúng ta như đôi chim xa bầy. Nhớ anh nhiều lắm! Nhớ buổi mưa tầm tã ngồi trong chiến hào ăn cơm vắt với muối lạc. Nhớ ngày Chiến thắng Điện Biên hai ta cùng khóc vì vui.

Con trai tôi sẽ kể về tôi cho anh nghe! Tôi gửi lời thăm triu mến nhất đến gia đình anh! Chúc anh và gia đình hạnh phúc! Thành thật mời anh sang Paris tham quan. Xin cho tôi được chịu mọi phí tổn.

Bác Hoàn: *(cảm động - lau nước mắt)* Bây giờ ông Davit sống thế nào? Còn bị... bị... gì gì nữa không?

Pièrre: Cha cháu sau này rất “có giá”. Ông là chủ một lò bánh mỳ ngon nhất ở quận và có chân trong Hội hữu nghị Pháp - Việt. Nói chung sức khỏe của cha cháu rất tốt. Làm ăn khấm khá. Ông ấy tự hào là đã làm một việc tốt vì nước Pháp. Nhiều người ganh tị với cha cháu. Hội Việt kiều yêu nước ở Pháp, Tết nào cũng đến thăm tặng quà cho cha cháu. Nhiều đoàn nghệ thuật Việt Nam đến Pháp đều mời cha cháu đến xem. Cha cháu kể chuyện cho các em về Bế Văn Đàn, Tô Vĩnh Diện, Phan Đình Giót thuộc lâu lâu như chuyện Jean Dare nữ anh hùng Pháp.

Ngọc Châu: *(đưa điện thoại di động)* Này! Gọi bố anh đi!

Pièrre: Ồ! Quên nhỉ! Gặp bác cháu quên tất cả. *(lấy di*

động trong xác ra) A lô! Pa pa! Con đây! Jean Pière đây! Tốt rồi Pa pa ơi! May mắn lắm! Con đã gặp bác Hồng Tâm. Con sắp về. Pa pa nói chuyện với bác Tâm nhé! (đưa di động)

Bác Hoàn: *(xúc động) A lô! Davit! Hồng Tâm đây! Đúng rồi! Nhớ nhiều lắm! Có nhớ viên đạn đại bác rơi gần hai ta mà không nổ. Còn sống. A lô! Davit! Davit! A lô sao không nghe gì cả? Davit đâu? (lắc đầu) mất tín hiệu rồi (trả di động lại Pière)*

Pièrre: *(bấm điện thoại) A lô! Pa pa đâu? Thế à! (với bác Hoàn) Bố cháu xúc động quá, bị ngất rồi. Tội nghiệp ông già dễ xúc động quá! Thường như vậy.*

Bác Hoàn: Ông ấy là một người Pháp chân chính. Một người bạn tốt của tôi, của nhân dân Việt Nam. Một chiến sĩ Điện Biên dũng cảm.

Ngọc Châu: Pièrre có thể hoãn chuyến bay được không?

Pièrre: Tiếc quá! Kế hoạch ở bên Pháp đã lên rồi. Tôi không thể chậm trễ *(xem đồng hồ)* Còn ba giờ nữa tôi sẽ ra sân bay Điện Biên về Hà Nội chuyển máy bay đi Paris ngay. Tiếc quá! Tiếc quá!

Bác Hoàn: *(Vẻ sốt ruột. Đi lại. Suy nghĩ mung lung).*

(Âm nhạc bài ca vang lên: Mà sao không là bão là dông là ánh lửa đêm đông... Sao không là mặt trời gieo hạt nắng vô tư).

Pièrre: Thưa bác...

Ngọc Châu: *(để tay lên môi ra hiệu im lặng)*

(Tiếng cười các em nhỏ đâu đó vọng lại giòn giã)

Bác Hoàn: *(nhẹ nhàng - hoạt bát)* Pièrre này! Tôi mời Davit sang Điện Biên chơi. Chỉ còn vài tháng nữa thôi chúng tôi sẽ kỷ niệm 50 năm Chiến thắng lịch sử Điện Biên Phủ. Tôi mời Davit sang thăm chiến trường xưa. Anh nói với Davit sang ở lại nhà tôi. Ăn cơm lam. Ăn sắn nướng để hồi tưởng lại một kỷ niệm đã qua. Mọi việc tôi lo. Cuối đời rồi. Gặp bạn chiến đấu thời trai trẻ một lần nữa.

Ngọc Châu: *(chỉ bác Hoàn)* Pièrre này! Chủ trang trại chăn nuôi bò sữa ở Lai Châu đã có lời mời. Anh cố vận động bác Davit sang Điện Biên du lịch môi trường sinh thái nhé! Ba tôi lo tất. Bỗng nhiên tôi muốn gặp bác Davit lạ lùng. Có một sợi dây vô hình nào đó đã ràng buộc tình cảm hai gia đình chúng ta.

Pièrre: Mối tình Điện Biên đó! Sợi dây vô hình đã có từ 50 năm. Cháu sẽ chuyển lời mời của bác đến cha cháu. Nhất định cha cháu sẽ đến với Điện Biên dự kỷ niệm 50 năm Chiến thắng lịch sử. Cháu sẽ đi với ông ấy.

Ngọc Châu: Bố viết thư mời đi bố!

Bác Hoàn: *(gật đầu mở huy hiệu Điện Biên)* Đây! Đây là thư mời của tôi. Anh trao tận tay Davit nhé!

Pièrre: *(ngạc nhiên)* Không! Không! Cháu không dám nhận. Đây là kỷ niệm. Là cổ vật. Là kỷ vật thiêng liêng của bác. Cháu không dám nhận.

Bác Hoàn: Đây là phần thưởng của Chủ tịch Hồ Chí Minh đó cháu!

Pièrre: Bác hãy giữ lấy kỷ vật này. Cha cháu đòi hỏi có hơi nhiều quá! Gặp được bác hôm nay là phần thưởng lớn rồi.

Bác Hoàn: Đây là niềm vui của tuổi già chúng tôi. Mỗi người đều có một phần. Tôi đã hưởng nó gần 50 năm rồi. Bố anh cũng có... mà thôi. Nhắc lại chuyện cũ thêm đau lòng. Chúng tôi chia sẻ niềm vui cho nhau.

À mà sao lại từ chối? Tôi có tặng cho anh đâu? Đây là “thư mời”, phải rồi lá thư mời ông Davit đến trang trại bạn chiến đấu thời thanh niên mà
(cài huy hiệu trên áo cho Pièrre)

Ngọc Châu: Bố ơi! Bố thật tuyệt vời!

Pièrre: Bác sống thật là đẹp! Thật giản dị! Vì người! Vì tình bạn cao quý!

Bác Hoàn: Khi Phan Đình Giót lấy thân mình lấp lỗ châu mai. Khi Tô Vĩnh Diện lấy thân mình chèn pháo. Khi Bế Văn Đàn lấy thân mình làm giá súng, chắc hẳn các anh ấy đều hiểu rõ giá trị của cuộc sống. Vì quê hương, vì mọi người các anh ấy thanh thản ra đi! Những người anh hùng!

Ngọc Châu: Vì độc lập tự do của dân tộc!

Pièrre: Cháu biết. Các anh ấy đã ngăn chặn cái ác, không để máu của thanh niên Pháp vô tội phải đổ xuống miền đất xa lạ. Đổ máu một cách vô ích.

Biết sống vì đất nước, vì quê hương vì mọi người!
Ôi đẹp làm sao!

(Lời ca “Khát vọng” lại vang lên)

Bác Hoàn: Mọi người nhìn kìa! Đêm Điện Biên rực rỡ vô cùng! Ánh điện và ánh sao chen nhau như lời chào hỏi thân thiết! Tuổi trẻ Lai Châu đang vươn lên đó cháu!

Pièrre + Ngọc Châu: Ôi! Thật là đẹp!

Bác hoàn: Tôi nhớ Davit quá! Pièrre, cháu có thể tự hào về bố Davit của cháu, về dòng chữ đã xăm trên tay. Vì danh dự nước Pháp! Về hoà bình! Về khát vọng hoà bình về khát vọng Điện Biên của một người Pháp đã tham gia chiến dịch Điện Biên Phủ và được mang tên:

Pièrre + Ngọc Châu: Anh bộ đội Cụ Hồ.

(Bài ca “Khát vọng” vang lên thân thiết trên nền nhạc Chiến thắng Điện Biên (của Đỗ Nhuận) thành một khúc điệu hùng tráng).

HẾT

HOA BAN TRẮNG

CÔNG XINH

Đây là một kịch bản kết hợp nhiều loại hình thông tin: Những thước phim tư liệu (hoặc đèn chiếu), bản đồ trực quan, băng khẩu hiệu, phong nền, múa hát, tuyên truyền miệng, diễn tiểu phẩm... tuyên truyền tập trung về chiến dịch Điện Biên Phủ và Điện Biên đang đổi mới. Tùy điều kiện mà các Đội sử dụng các loại hình thông tin cho phù hợp để chuyển tải những nội dung cần tuyên truyền.

NHÂN VẬT

- 1. Lai:** 20 tuổi tiếp viên hàng không, TTV nam
- 2. Châu:** 18 tuổi tiếp viên hàng không, TTV nữ.
- 3. Maria Ban:** 30 tuổi tiến sĩ ngôn ngữ, người Pháp.
- 4. Ông Trần Hải:** 70 tuổi cựu chiến binh.
- 5. Các em thiếu nhi:** Kinh, Thái, Mường... (có trai, có gái)

Trang trí:

- 1. Bản đồ điện thể hiện diễn biến của chiến dịch Điện Biên Phủ từ ngày 13-3 đến 7-5 - 1954.*
- 2. Phong nền vẽ cảnh đồi A1 hiện nay với cây Ban nở trắng và ngôi mộ ABan.*

3. Một băng khẩu hiệu "Chào mừng kỷ niệm 50 năm Chiến thắng lịch sử Điện Biên Phủ" được dẫu kín trong cây gậy múa sạp.

4. Một số đoạn phim giới thiệu phong cảnh, nét đẹp văn hoá và sự thay đổi lớn lao của Điện Biên ngày nay. Có thể sử dụng thêm một số đoạn phim tư liệu về chiến dịch Điện Biên năm xưa.

Phục trang: Theo các nhân vật, biểu lộ sắc thái dân tộc, sự tươi đẹp của cuộc sống hiện nay.

Âm nhạc và ca khúc:

- Sử dụng nét nhạc dân ca Thái làm nền cho đoạn mở đầu và một vài tình huống diễn biến.

- Dùng ca khúc "Qua miền Tây Bắc", "Chiến thắng Điện Biên" và điệu múa sạp để kết thúc chương trình.

MỞ MÀN

Trong nét nhạc dân ca Thái rộn ràng, sôi nổi. Bầu trời trong xanh bao phủ một vùng Điện Biên ngút ngàn rừng núi làm nền cho một khu đô thị mới với những dãy nhà cao tầng, đường điện cao thế, những con đường nhựa phẳng lì trải rộng thênh thang. Một máy bay ATR72 cánh bạc lấp lánh đang từ từ hạ xuống đường băng (dùng đoạn phim thể hiện).

Tiếng loa của người hướng dẫn viên sân bay trong trẻo, nhẹ nhàng:

Kính thưa quý khách! Chuyến bay Hà Nội - Điện Biên đã hạ cánh an toàn tại sân bay Điện Biên lịch sử. Xin kính mời quý khách vào phòng khách của nhà ga, các hướng

dẫn viên sẽ đón tiếp, phục vụ và đưa quý khách đến điểm hẹn cuối cùng.

(Đoàn khách lần lượt đi vào. Một nam và một nữ hướng dẫn viên trẻ đẹp, ăn mặc lịch sự đứng 2 bên tặng hoa cho khách đi qua. Khi khách đã vào hết (đoạn này có thể ước lệ) Nữ hướng dẫn viên (HDV) tiến lên).

Nữ HDV: Kính thưa quý khách! Thay mặt anh chị em phục vụ tại sân bay Điện Biên, chúng tôi xin chào mừng quý khách, kính chúc quý khách có những ngày sống ở Điện Biên mạnh khoẻ, vui vẻ, thực hiện trọn vẹn mong muốn của chuyến đi.

Nam HDV: Kính thưa quý khách, đến với Điện Biên Phủ nơi có nhiều điều mà quý khách muốn tìm hiểu, song ít có ai thực hiện được bởi vì không gian bao la mà thời gian có hạn. Vì lẽ đó chúng tôi kính mời quý khách tìm hiểu trước về Điện Biên Phủ qua những thước phim sau đây.

(Chiếu một đoạn phim giới thiệu khái quát phong cảnh, điểm du lịch nổi bật, nét văn hoá và phong cảnh độc đáo của Điện Biên Phủ. Khoảng 2-3 phút).

Nữ HDV: Điện Biên ngày nay là thế. Nhưng quý khách về với Điện Biên đâu chỉ có vì sự hấp dẫn của phong cảnh, của thiên nhiên hùng vĩ, của nét văn hoá và phong tục độc đáo riêng. Mà Điện Biên vậy gọi quý khách chính ở lịch sử “Lừng lẫy Điện Biên, chấn động địa cầu” cách đây vừa tròn nửa thế kỷ.

Nam HDV: Vâng! Đó chính là việc chúng tôi đã chuẩn bị để phục vụ quý khách tại đây.

Hàng chữ điện được bật lên:

“Tìm hiểu về chiến dịch lịch sử Điện Biên Phủ”

Một bản đồ chiến dịch Điện Biên Phủ có lắp bánh xe được đẩy ra, các HDV sử dụng điều khiển từ xa hoặc công tắc để bật mở hệ thống bóng điện trên bản đồ trong quá trình giới thiệu diễn biến 56 ngày.

Nữ HDV: Kính thưa quý khách! Đây là sơ đồ chiến dịch Điện Biên Phủ. Chiến dịch mở đầu vào 17 giờ ngày 13-3-1954 và kết thúc thắng lợi hoàn toàn vào đêm 7-5-1954.

Nam HDV: Xin trân trọng giới thiệu cùng quý khách tóm tắt diễn biến của chiến dịch như sau:

Thực hiện Quyết định của Hồ Chủ tịch và Bộ Chính trị Trung ương Đảng: tập trung lực lượng tiêu diệt tập đoàn cứ điểm Điện Biên Phủ, đúng 17 giờ ngày 13-3-1954 quân ta nổ súng mở đợt tấn công thứ nhất đánh vào quân khu Bắc (*bật đèn để giới thiệu*). Sau 5 ngày chiến đấu ta đã tiêu diệt 2 cứ điểm kiên cố vào bậc nhất của địch là Him Lam và Độc Lập, sau đó ta tiêu diệt tiếp cứ điểm Bản Kéo, tiêu diệt và bắt sống 200 tên địch, bắn rơi 12 máy bay, mở thông đường vào trung tâm tập đoàn cứ điểm.

Nữ HDV: 17 giờ ngày 30-3-1954, ta mở đợt tiến công thứ hai đánh vào cứ điểm đồi A1. Đây là một

trận đánh thép, giằng co sinh tử từng tấc đất. Đến ngày 4-4 thì mỗi bên chiếm giữ một nửa quả đồi.

Đội A1 - pháo đài thép thất thủ, phòng tuyến phía Đông bị phá vỡ, trung tâm Tập đoàn cứ điểm bị uy hiếp, quân viễn chinh Pháp vô cùng hoảng hốt, chúng đã phải tập trung hầu hết máy bay chiến đấu, máy bay vận tải ở Đông Dương cho Điện Biên Phủ. Bọn can thiệp Mỹ chỉ viện gấp cho Pháp 100 máy bay oanh tạc, 50 máy bay vận tải và 20 máy bay 2 thân C119, hòng cứu vãn tình hình.

Nam HDV: Nhưng bọn địch đâu ngờ rằng, chỉ sau 25 ngày chuẩn bị, rút kinh nghiệm, thăm dò lực lượng địch. Đêm ngày 1-5-1954, quân ta mở chiến dịch tổng công kích đánh chiếm những cứ điểm còn lại ở phía Đông và phía Tây. Bẻ gãy cuộc phản công mở đường máu của địch. Đêm 3-5, bộ đội ta đã tiến sát Sở Chỉ huy Tập đoàn cứ điểm địch 300 mét.

Nữ HDV: Đúng 17 giờ 30 ngày 7-5-1954, sau những trận pháo kích dữ dội, bộ đội ta xông lên, tiến vào Sở Chỉ huy địch. Tướng Đờ-cát-xơ-ri, người đã cho rải truyền đơn thách thức bộ đội ta trước đó 2 tháng chỉ còn biết đưa hai tay lên đầu cùng với toàn bộ tham mưu Tập đoàn bị ta bắt sống.

Gần một vạn quân địch còn sống sót chui ra khỏi hầm trú ẩn xin hàng.

Ngay đêm đó, ta tiến công bắt sống toàn bộ quân địch ở phân khu Nam, kết thúc chiến dịch Điện Biên Phủ.

Nam HDV: *(nói trong nền nhạc bài: “Chiến thắng Điện Biên”*

- - Sau 56 ngày đêm chiến đấu cực kỳ anh dũng, chiến dịch lịch sử Điện Biên Phủ toàn thắng. Ta đã tiêu diệt và bắt sống hơn 16.000 tên địch, bắn rơi và phá huỷ 62 máy bay, thu toàn bộ vũ khí, quân trang, quân dụng.

- Chiến thắng lẫy lừng Điện Biên Phủ kết thúc thắng lợi 9 năm kháng chiến gian khổ chống thực dân Pháp xâm lược “Đã được ghi vào lịch sử dân tộc như một Bạch Đằng, một Chi Lăng, một Đống Đa... ở thế kỷ 20, đã đi vào lịch sử thế giới như một chiến công chói lọi, đột phá thành trì của hệ thống nô dịch thuộc địa của chủ nghĩa đế quốc”.

(Lê Duẩn)

(Bài “ Chiến thắng Điện Biên” vút cao trong hình ảnh lá cờ “Quyết chiến quyết thắng” tung bay. Một cô gái Pháp tên là Maria Ban xúc động bước lên sân khấu, tiến lại phía 2 HDV).

Maria Ban: Tôi là Maria Ban. Tôi muốn lên thăm đôi A1.

Châu (Tên cô HDV): Được ạ. Thưa chị!

Maria: Tốt lắm!

Thưa chị! Chị có thể đi cùng đoàn vào ngày mai được không ạ?

Maria: Nếu không cảm phiền tôi muốn đi riêng, đi ngay bây giờ.

Châu: Không sao! Chúng em phục vụ mọi nhu cầu của quý khách.

Maria: Tốt lắm! Thế ta đi ngay chứ?

Châu: Vâng! Anh Lai ơi, anh hãy đi cùng đoàn, để em dẫn quý khách lên đôi A1.

Lai: Đồng ý.

(Lai đi về một phía. Châu và Maria đi về một phía: Phòng nền từ từ kéo ra, trên phòng có vẽ cây Ban lớn, toả rộng, nở rộ hoa trắng, một tấm bia mộ ở gốc cây.

Một cựu chiến binh cao to, quắc thước 70 tuổi ngực đầy Huân chương đang cùng 4 em nhỏ đại diện 4 dân tộc hát múa bên gốc cây hoa Ban, bài hát có tên là "Hoa Ban Tây Bắc" do Đội tự chọn. Bài hát kết thúc, ông già vỗ tay vui vẻ. Ông

Ông Trần Hải: Các cháu hát múa hay lắm, giỏi lắm!

Cháu bé nữ: Ông ơi! Ông kể tiếp đi. Tại sao lại phải hoãn tiến công Điện Biên Phủ đến ngày 13-3 mà không đúng ngày 25-1 hử ông?

Ông Trần Hải: Đó là sự sáng suốt tuyệt vời của người chỉ huy mặt trận. Khi nghiên cứu, xét thấy lực lượng còn quá chênh lệch, kẻ địch lại đang tập trung cao độ, đang sung sức, nếu tiến công nhanh thì không đảm bảo chắc thắng. Thế là ta quyết định hoãn lại, kéo pháo ra cát giấu vào một nơi bí

mật. Rút đại đoàn 308 từ Điện Biên Phủ tiến quân thần tốc lên đập tan phòng tuyến Nậm Hum cùng quân giải phóng Lào, giải phóng vùng thượng Lào, tiến sát sông Mê Kông, đánh chiếm trung Lào, giải phóng tỉnh Thà Khết, thế là ta khống chế đường tiếp tế của địch từ Lào cho cứ điểm Điện Biên Phủ.

Bộ đội Liên khu 5 thì giải phóng tỉnh Kon Tum khiến cho bọn địch ở phía Nam phải lo co cụm mà giữ nhà.

Đêm ngày 6-3-1954 quân dân Hải Phòng tập kích vào sân bay Cát Bi, phá huỷ 59 máy bay. Cát Bi là một đầu cầu hàng không lớn nhất Đông Dương phục vụ cho Điện Biên Phủ.

Đúng là quân và dân ta đã mở các mặt trận căng địch ra đối phó trên các chiến trường chặt đứt những đường tiếp tế quan trọng nhất cho Điện Biên Phủ. Tập đoàn cứ điểm Điện Biên Phủ của địch bị bao vây từ xa, làm cho quân Pháp rất hoang mang, đúng lúc ấy ta bí mật kéo pháo vào, bí mật đưa quân vào và bất ngờ nổ súng tấn công Him Lam, Độc Lập, Bản Kéo giành thắng lợi ròn rã.

Tất cả các em: (*vỗ tay reo hò*) Hay quá! Hay quá!

(*Maria và Châu xuất hiện*)

Ông Trần Hải: (*tiến lại*) Chào quý khách!

Tất cả các em: Chúng cháu chào hai cô!

Châu: Thưa ông! Đây là chị Maria, quốc tịch Pháp muốn lên thăm đôi A1.

Ông Trần Hải: Rất hân hạnh! (*bắt tay Maria*).

Maria: Thưa ông! Cháu là Maria Ban.

Ông Trần Hải: (*ngạc nhiên*) Cái gì? Cháu bảo tên gì?

Châu: Quý khách đây là Maria Ban - Tiến sĩ ngôn ngữ học ông ạ!

Ông Trần Hải: Maria Ban... Ban. Ông Phecnăng cũng có đứa cháu tên là Maria Ban, chẳng lẽ...

Maria: Vậy thưa ông, ông biết ông Phecnăng, ông là...

Châu: Ông là một cựu chiến binh, là “Dũng sĩ Cát Bi”, ông có mặt tại Điện Biên Phủ đến ngày toàn thắng.

Maria: Thưa ông! Bây giờ ông ở đâu ạ?

Ông Trần Hải: Một người lính già về sống tại Hải Phòng, tôi lên đây thăm lại những kỷ niệm xưa và được tự mình chăm sóc cây Ban truyền thuyết này.

Maria: Cây Ban truyền thuyết thưa ông?

Châu: Người ta kể rằng: cây Ban mọc lên ngay chính nơi người con gái tên là A Ban, một người con của Điện Biên xưa ngã xuống chị ạ!

Ông Trần Hải: Bất tử, người con của Điện Biên bất tử.

Maria: Người con gái bất tử, truyền thuyết hay sự thật. Ông ơi! Ông kể về người con gái bất tử này đi ông? Cháu lên đây chính vì muốn tìm hiểu về người con bất tử này.

Ông Trần Hải: Cháu muốn nghe chuyện bà A Ban? Chẳng lẽ

cháu đang có đề tài nghiên cứu về bà?

Maria: Thưa ông! Đúng thế.

Ông Trần Hải: (*gọi các cháu nhỏ*). Lại đây, lại đây các cháu. Bây giờ các cháu hãy kể chuyện về bà A Ban cho quý khách cùng nghe đi. Chuyện mà ông kể cho các cháu nghe rồi đấy.

Tất cả các em: Vâng ạ! Vâng ạ!

Cháu gái Thái: (*bước lên*): Thưa ông! Thưa quý cô! Bà A Ban là người con của dân tộc Thái. Bà đẹp lắm, bà hát hay như con Sáo rừng, múa đẹp như con Công núi. 18 tuổi bà theo các chú bộ đội đi đánh Điện Biên...

Cháu trai 1: Bà đã hát múa cho bộ đội ta xem, bà băng bó chăm sóc thương binh. Nhiều lần bà trà trộn vào cứ điểm của địch làm binh vận và điều tra tình hình giúp bộ đội ta đánh vào cứ điểm địch.

Cháu nữ 2: Hàng chục lính Pháp đã theo bà chạy sang với quân ta, hoặc không muốn đánh nhau, đòi trở về nước. Trong số đó có một sĩ quan Pháp tên là Phecnăng chạy theo bà về với bộ đội ta. Ông Phecnăng bị một tên sĩ quan Pháp là bạn của ông bắn rượt theo ông làm ông bị thương nặng.

Cháu trai 2: Ông Phecnăng cố lết đi, lết đi về phía trước. Ông đã gặp một người chỉ huy của bộ đội ta và bà A Ban, ông được băng bó, được chăm sóc tận tình. Khi lành vết thương ông Phecnăng tình nguyện cùng bộ đội ta tiến đánh các cứ điểm còn lại.

Ông được người chỉ huy tên là Trần Hải cùng bà A Ban dạy nói tiếng Việt, sau trở thành người phiên dịch giúp ông Trần Hải hiểu được tâm tư nguyện vọng của hàng binh Pháp.

Cháu gái Thái: Sau ngày Điện Biên giải phóng. Bà A Ban không may vấp phải mìn của thực dân Pháp cài lại ngay tại nơi này, khi bà cùng mọi người cuốc đất trả bấp, xây dựng Điện Biên.

Maria: *(thốt lên)* Trời ơi! Bà ơi! Cháu đến với bà đây... Ông ơi! Cháu chính là... cháu nội của ông Phecnăng.

Ông Trần Hải: *(thẳng thốt)* Cháu đúng là Maria Ban?

Maria: Vâng thưa ông. Ông cháu bảo: Bà A Ban là bà ngoại của cháu. Sang Việt Nam nghiên cứu lần này, ông cháu giao phải lên đây thắp hương bà ngoại và xuống Hải Phòng thăm một người ông đỡ đầu.

Ông Trần Hải: *(nhắm tay Maria)* Cháu Maria. Ông lên đây đã gần chục ngày, ông chăm sóc cây hoa Ban trắng trong tinh khiết như sự tinh khiết trắng trong của bà A Ban tuổi 18 trắng tròn thuở trước, và ông chờ, chờ đón một đứa cháu thân yêu của một người xưa là thù, nay là bạn của ông.

Maria: Ông! Không lẽ ông chính là...

Ông Trần Hải: *(móc phong thư đưa cho Maria)*

Thư ông cháu gửi cho ông đã gần một tháng.

Maria: *(Hai tay run run đón phong thư, đọc lướt)*

Ông! Ông ơi! Cháu thật không ngờ tại điểm cao A1 lịch sử này lại hội đủ những điều ấp ủ trong chuyến sang Việt Nam này của cháu.

Ông Trần Hải: Cháu sẽ còn gặp được, còn nghiên cứu được nhiều điều thú vị khác ở Việt Nam.

Maria: Thưa ông! Đó là chất anh hùng tuyệt vời. Tính nhân đạo tuyệt vời của dân tộc Việt Nam, của nền văn hoá và lối sống người Việt Nam.

Ông Trần Hải: Ông chúc cháu thành công trên đường sự nghiệp. Nào các cháu: Già - trẻ - gái - trai - Việt Nam - Quốc tế mừng kỷ niệm 50 năm Chiến thắng Điện Biên Phủ lòng lấy năm châu, chúng ta cùng nhau múa hát nào.

(Các em mang gậy múa sạp ra. Mọi người múa sạp rộn ràng, sôi nổi)

*Kết thúc múa các em bật ra từ cây gậy một băng khẩu hiệu:
“NHIỆT LIỆT CHÀO MỪNG 50 NĂM CHIẾN THẮNG ĐIỆN BIÊN PHỦ”!
Mọi người đứng sát bên nhau vẫy chào.*

HẠ MÀN

KỶ VẬT THƯƠNG LÍNH

LƯƠNG THÂN

NHÂN VẬT

1. Bà Thức

2. Anh Thắng: Cháu nội bà Thức

3. Cô Ban: Người yêu Thắng - Dân tộc Thái

4. Ông Trí: Em ông Thức

Tại ngôi nhà tình nghĩa của bà Thức. Trên bàn thờ có ảnh ông Thức đội mũ nan bộ đội thời chống Pháp. Bà Thức đứng thắp hương, miệng khấn vái.

Bà Thức: Ông ơi, lại đến ngày giỗ ông rồi đây. Thấm thoát ông ra đi đã tròn 50 năm, từ những ngày chiến dịch Điện Biên năm ấy. Giá như còn sống thì năm nay ông đã thượng thọ 80... vậy mà (nức nở).

Ông Trí: *(tay xách làn nhựa vào)* Chào bác Thức! Tôi sang thắp hương cho ông ấy đây. *(Bà Thức quay đi lau nước mắt)*. Kìa, bác lại khóc rồi. Hôm nay là ngày ý nghĩa lắm!

- Bà Thúc:** Vâng, tôi hiểu. Chú ngồi uống nước đã, rồi tôi sửa soạn để chú thắp hương ông ấy.
- Ông Trí:** Thế cháu Thắng khi nào về?
- Bà Thúc:** Chiều qua ở Điện Biên nó điện về, bảo sớm muộn gì thì hôm nay cũng về. Này chú này, có cả người yêu của nó về nữa đấy!
- Ông Trí:** Chà, thế thì phần khởi quá!
- Bà Thúc:** Vâng, tôi đang mong đây. Mà chú này, người yêu của nó lại là người Thái, học Trung cấp Lâm nghiệp xong. Thấy bảo con gái Thái đẹp lắm hả chú?
- Ông Trí:** Còn phải nói, bác xem ti-vi đấy, con gái Thái xoe hoa đẹp lắm!
- Bà Thúc:** Thế thì phúc đức cho nhà tôi quá!
- Ông Trí:** Ngày giỗ ông anh tôi năm nay thật nhiều ý nghĩa. Tròn 50 năm giải phóng Điện Biên Phủ, ông ấy tròn 80 tuổi, bà có cô cháu dâu là người của chính mảnh đất nơi ông ấy yên nghỉ cách đây nửa thế kỷ. Vui quá, vui quá...
- Bà Thúc:** Vâng, vui thật. Giá mà... ông ấy với bố nó còn sống... (*cảm động*)
- Ông Trí:** Kìa bác, nếu thế thì còn nói làm gì! Thôi bác đừng nghĩ ngợi nữa, chuyện đã mấy chục năm rồi. Mà đâu riêng nhà mình, bác xem, cả làng ta bao nhiêu gia đình như thế.
- Bà Thúc:** Tôi cũng biết vậy, nhưng chú này...
- Ông Trí:** Gì vậy bác?

- Bà Thúc:** Nhưng sao lại có sự trùng hợp thế nhỉ?
- Ông Trí:** Bác bảo trùng hợp sao cơ?
- Bà Thúc:** Ông ấy thì hy sinh khi giải phóng Điện Biên Phủ, còn bố thằng Thắng thì hy sinh khi giải phóng Sài Gòn.
- Ông Trí:** Vâng, kể cũng lạ. Nhưng đây là sự trùng hợp khá đặc biệt và đáng tự hào của dòng họ nhà mình, thật đúng là:
Lớp cha trước, lớp con sau
Đã thành đồng chí chung câu quân hành.
- Bà Thúc:** Ấy lần nào đi họp, các ông lãnh đạo ở tỉnh, ở huyện cũng đều động viên, an ủi tôi thế. Nhưng... mất mát lớn quá! (*khóc*)
- Ông Trí:** Đây, bác lại tủi thân rồi, thôi không nói lại chuyện ấy nữa. Nào, thế hôm nay đón cháu nội lại cả cháu dâu tương lai nữa, bác chuẩn bị những thứ gì nào?
- Bà Thúc:** Có gì mà phải chuẩn bị hả chú? Gà thì nhà nuôi có sẵn, nó về bảo nó xuống ao kéo mẻ vó thì cá ăn chả hết, rau cỏ thì ngoài vườn có đủ, chỉ mong cháu nó về thôi.
- Ông Trí:** Phần vật chất thế là đủ rồi, còn về tinh thần bác đã chuẩn bị gì chưa?
- Bà Thúc:** Tôi... tôi chưa hiểu ý chú.
- Ông Trí:** Có một thứ mà hôm nay bác phải chuẩn bị chu đáo mà đón chúng nó đấy.
- Bà Thúc:** Có gì hả chú? Mà này, không biết người Thái

họ thích ăn cái gì nhỉ? Chú có biết không?

Ông Trí: *(cười)* Không, em không nói về việc cỗ bàn, cái này còn quý và quan trọng bằng mấy cỗ bàn ấy chứ!

Bà Thúc: Cái gì vậy chú, nói để tôi còn chuẩn bị cho kịp, kéo hôm nay chúng nó về đây.

Ông Trí: Cái này có sẵn rồi, bác không phải chuẩn bị gì cả.

Bà Thúc: Cái gì, cái gì mà chú cứ úp mở mãi.

Ông Trí: *(cười)* Ấy là tấm huy hiệu “Chiến sĩ Điện Biên Phủ” của ông ấy, được Cụ Hồ trao tặng năm 1954 ấy.

Bà Thúc: Ủnh, thế mà tôi... từ ngày ông ấy hy sinh, chiếc huy hiệu ấy là vật báu của gia đình này. Nó là kỷ vật thiêng liêng ông ấy để lại, suốt thời kỳ chống Mỹ, hễ có báo động máy bay là tôi phải mang theo cả xuống hầm kia. Tôi vẫn để cẩn thận trong cái hộp trên bàn thờ kia, từ cái ngày xã xây cho ngôi nhà tình nghĩa này đây.

Ông Trí: Vậy là yên tâm rồi, chiếc huy hiệu ấy không chỉ là vật báu còn là niềm tự hào của cả họ nữa đấy.

Bà Thúc: Thế ý chú định làm gì với tấm huy hiệu ấy?

Ông Trí: Nếu bác đồng ý, hôm nay cháu Thắng về, em muốn giao lại tấm huy hiệu ấy cho cháu nó đem lên Điện Biên, để kỷ vật thiêng liêng được luôn luôn bên cạnh ông ấy.

Bà Thúc: *(một lát)* Chú nghĩ thế cũng phải. Tôi cũng già

rồi, chẳng biết sống chết thế nào. Nó lại là thằng cháu đích tôn, để nó về sẽ giao lại cho nó.

Ông Trí: Bác nghĩ rất hợp ý em. Giao lại cho nó, chắc ông ấy cũng vui lòng nơi chín suối. Thôi, bác vào chuẩn bị đi, để em thắp hương cho ông ấy.

(Bà Thúc vào trong, ông Trí lấy các thứ trong làn ra để lên bàn thờ thắp hương) (Nhạc buồn).

Ông Trí: Anh ơi, năm mươi năm rồi anh ra đi. Ngày giỗ anh năm nay, cả non sông từng bừng kỷ niệm 50 năm Chiến thắng Điện Biên. Có cả cháu nội, cháu dâu từ nơi anh yên nghỉ về đoàn tụ. Dưới tuổi vàng, hân anh và đồng đội cũng hướng về ngày kỷ niệm trọng đại này. Cầu chúc anh và đồng đội anh bình an, yên nghỉ vĩnh hằng nơi mảnh đất lịch sử đã làm rung chuyển năm châu - chấn động địa cầu ấy.

(Ban trong trang phục dân tộc Thái và Thắng xách túi đi vào)

Thắng: Dạ cháu chào ông ạ!

Ban: Cháu chào ông ạ!

Ông Trí: *(vui vẻ)* Ôi, thằng Thắng *(quay sang Ban)* Cháu dâu ông đây phải không?

Ban+ Thắng: Dạ.

Ông Trí: Ông với bà nội cháu đang mong, nhắc đến cháu từ sớm tới giờ.

Thắng: *(nói với Ban)* Đây là ông Trí, em ruột ông nội anh. Dưới này gọi là ông chú đấy. Dạ, còn đây là Ban, bạn gái cháu ạ!

Ban: Cháu chào ông chú ạ!

Ông Trí: *(vui vẻ)* Ồ...ờ. Bà nội cháu đã nói ông biết rồi, ông vui lắm các cháu cứ ngồi nghỉ, để ông đi gọi bà cháu về *(đi ra)*.

Thắng: Kìa Ban, ngồi xuống đây. Sao, lạ lắm à?

Ban: Úi lạ chứ. Lần đầu tiên Ban được về xuôi mà. Cái gì cũng lạ, cũng mới. Nhà bà đẹp quá!

Thắng: Ừ, Nhà này xã xây cho bà đấy, nhà tình nghĩa mà. Bà vừa là vợ, vừa là mẹ liệt sĩ đấy.

Ban: *(nhìn vào bàn thờ)* Anh Thắng, ảnh ai mà trẻ đẹp thế này ?

Thắng: Ông nội đấy!

Ban: A lúi, em không biết em... em...

Thắng: Không sao đâu. Đây là ảnh ông chụp khi mới vào bộ đội, lúc ấy ông có lẽ cũng tầm tuổi như anh bây giờ.

Ban: Vậy à. Trông ông đẹp quá! Anh Thắng cũng đẹp như ông hồi ấy đấy.

Thắng: Thế à?

Ban: Thế nên Ban mới phải về tận đây chứ *(cười)*.

Thắng: Anh cảm ơn Ban.

Ban: Không phải cảm ơn đâu. Em phải cảm ơn anh Thắng chứ!

Thắng: Không, anh phải cảm ơn Ban mới đúng, Ban đã cho anh tình yêu chân thực từ chính nơi ông nội anh đã hy sinh cách đây năm mươi năm.

- Ban:** Ông mất lâu quá rồi anh Thắng nhỉ (*ngừng*). Thôi không nói chuyện buồn nữa. Anh đi tìm bà đi.
- Bà Thúc:** Đây, bà đây. Không phải tìm nữa. Đâu cháu bà đâu?
- Thắng + Ban:** Chúng cháu chào bà ạ!
- Bà Thúc:** Ủ, bà chào các cháu!
- Ban:** Bà ơi, thế ông chú đâu ạ?
- Bà Thúc:** (*cười*) À, ông ra tìm bà, còn về qua nhà, lát nữa ông sang.
- Thắng:** (*đỡ bà*) Bà ơi, bà ngồi xuống đây. Bà có khỏe không ạ?
- Bà Thúc:** Bà khỏe, bà khỏe. Từ lúc nhận được tin hai cháu về giỗ ông, bà lại càng vui, càng khỏe (*quay sang Ban*). Cháu dâu bà đây phải không? Bà mừng quá!
- Ban:** Dạ.
- Bà Thúc:** Thế đi đường suốt từ Điện Biên về đây có vất vả lắm không các cháu?
- Thắng:** Không đâu bà ạ. Chúng cháu đi máy bay về Nội Bài rồi đi ô tô một mạch về đây, nhanh lắm.
- Bà Thúc:** Vậy đấy, sướng quá nhỉ!
- Ban:** Bà ơi, chúng cháu về giỗ ông xong, rồi mời bà lên Điện Biên chơi ít ngày đây.
- Bà Thúc:** Ủ, cũng lâu rồi bà không lên trên ấy. Bà cảm ơn cháu, nhưng bà già rồi, bà ngại lắm.

- Ban:** Bà ơi, năm nay ở Điện Biên sẽ làm lễ kỷ niệm 50 năm chiến thắng to lắm. Bà lên xem rồi còn thăm mộ ông nữa chứ!
- Thắng:** Vâng. Ngày Tết, ngày lễ chúng cháu đều ra nghĩa trang liệt sĩ thắp hương cho ông và các liệt sĩ khác đấy ạ.
- Ban:** Bà ơi, hôm kia cháu với anh Thắng cũng ra thắp hương trước khi về giỗ ông đấy.
- Bà Thúc:** Thế thì tốt quá! Vong linh ông ấy cũng được mát mẻ.
- Ban:** *(mở túi lấy tấm khăn piêu)* Bà ơi, cháu biếu bà chiếc khăn piêu. Mẹ dạy cháu thêu đấy.
- Bà Thúc:** Đẹp quá! Để bao giờ các cháu tổ chức, bà mới đổi chiếc khăn này. Thế định bao giờ cho bà ăn cỗ đây *(cười)*.
- Thắng:** Dạ, Ban đã học xong Trung cấp Lâm nghiệp, về nhận công tác tại lâm trường gần chỗ cháu làm việc. Mẹ cháu bảo cuối năm nay chúng cháu sẽ tổ chức, cũng là để nhớ về kỷ niệm 50 năm Chiến thắng Điện Biên đấy ạ!
- Ban:** Bà ơi, Điện Biên bây giờ to đẹp lắm, chẳng khác gì thành phố, thị xã dưới xuôi đâu.
- Thắng:** Hôm nào bà lên, cháu sẽ đưa bà đi thăm đồi A1, hầm Đờ-cát-xơ-ri, sân bay Mường Thanh rồi Hồng Cúm, Him Lam, những địa danh đã đi vào lịch sử. Bà sẽ cắm lên mộ ông cảnh hoa Ban

trắng của núi rừng Điện Biên. Bà lên rồi, bà sẽ không muốn về đâu.

Ông Trí: *(vào)* Sao chưa về đã định đưa bà lên Điện Biên đấy à?

Ban: Dạ, chúng cháu định giỗ ông xong, mời bà lên Điện Biên chơi ít bữa ạ!

Ông Trí: Đạo này trên ấy chắc là vui lắm nhỉ! Chuẩn bị kỷ niệm 50 năm Chiến thắng-Điện Biên mà. Ở dưới này cũng vậy. Năm nay là năm “Điện Biên với cả nước, cả nước với Điện Biên” mà *(cười)*.

Bà Thúc: Các cháu đang bảo giỗ ông ấy xong, là chúng nó đưa tôi lên thăm mộ ông ấy, rồi ở đến khi các cháu nó tổ chức cưới đấy chú ạ!

Ông Trí: Vậy hả, hay quá! Bác nên đi, bác lên vừa thăm mộ ông ấy, vừa được dự lễ kỷ niệm, lại tổ chức cưới cho cháu đích tôn. Một công đôi ba việc đều có ý nghĩa trọng đại, bác cứ đi, nhà cửa để em lo.

Bà Thúc: Được rồi, để tôi thu xếp .

Thắng: Ông ơi, khi nào chúng cháu tổ chức, nhất định ông phải lên dự ông nhé!

Ông Trí: Ồ, ông phải lên chứ. Cũng phải đi đối già một lần ở mảnh đất lịch sử ấy, rồi còn phải thăm mộ ông anh nữa chứ.

Ban: Thế thì chúng cháu mừng quá!

Bà Thúc: Chú, chú lấy giúp tôi tám huy hiệu xuống đây.

(Ông Trí lấy xuống, hai tay nâng tám huy hiệu đưa cho bà Thúc).

Bà Thúc: *(xúc động)* Này hai cháu, đây là tấm huy hiệu Chiến thắng Điện Biên mà ông nội được Cụ Hồ trao tặng cách đây 50 năm. Bà đã giữ gìn như một vật báu của nhà mình suốt nửa thế kỷ qua. Nay các cháu về, bà muốn giao lại vật báu này cho các cháu. Hãy giữ gìn cẩn thận các cháu nhé!

Ban: A lúi, tấm huy hiệu đẹp quá!

Ông Trí: Đây là phần thưởng quý giá mà Cụ Hồ trao tặng cho ông nội các cháu. Đã 50 năm rồi, đây là vinh dự và tự hào của nhà mình. Nay giao lại để các cháu giữ gìn lấy truyền thống cha ông.

Thắng: *(đỡ lấy tấm huy hiệu)* Cháu xin ghi nhớ lời ông bà căn dặn. Cháu sẽ giữ gìn mãi mãi tấm huy hiệu này, như là một vật báu của gia đình ta.

Bà Thúc: Ừ, bà tin và giao lại kỷ vật thiêng liêng này cho cháu *(xúc động)*.

Thắng: Thưa ông, bà, chúng cháu là lớp hậu sinh chỉ biết được lịch sử Chiến thắng Điện Biên Phủ qua sách báo, phim ảnh. Nhưng chúng cháu vô cùng biết ơn những người như ông cháu, cha cháu đã hy sinh xương máu, để cho chúng cháu có được cuộc sống sung sướng ngày hôm nay.

Ông Trí: Ừ, các cháu nghĩ như thế là tốt. Không thể nói hết được tinh thần dũng cảm, ngoan cường, sự hy sinh gian khổ và ý nghĩa lớn lao của Chiến thắng Điện Biên 50 năm về trước. Ông chỉ đọc

hai câu thơ này để các cháu nghe
Chín năm làm một Điện Biên
Nên vành hoa đỏ, nên thiên sử vàng.
Các cháu ạ!

Ban: A lúi, bài thơ này cháu được học ở cấp ba, cháu nhớ rồi, bài thơ “Hoan hô chiến sĩ Điện Biên” của ông Tố Hữu phải không ạ?

Ông Trí: Đúng rồi, cháu khá lắm! Vậy cháu nhớ đoạn nào không?

Ban: Dạ, cháu còn nhớ ạ!

Thắng: Vậy em đọc cho ông bà cùng nghe.

Ban: Em đọc nhé: ... Hoan hô chiến sĩ Điện Biên
Chiến sĩ anh hùng
Đầu nung lửa sắt
Năm mươi sáu ngày đêm
Khoét núi, ngủ hầm, mưa dầm, cơm vắt
Gan không nóng, trí không mòn...

Bà Thức: Cháu tôi giỏi quá, giỏi quá!

Ông Trí: Đấy, gian khổ và anh dũng như thế đấy các cháu ạ! Tự hào lắm chứ!

Bà Thức: Thôi, chú sửa soạn cho các cháu vào thắp hương ông đi.

Ông Trí: Nào, mời bác và hai cháu lại cả đây.

(Ông thắp hương và tất cả hướng lên bàn thờ)

(Nhạc êm nhẹ)

Ông Trí: Hôm nay ngày giỗ thứ 50 của ông, cũng là kỷ niệm 50 năm Chiến thắng Điện Biên Phủ. Thắp

nén hương thơm tưởng nhớ hương hồn ông và tất cả những người đã hy sinh cho Chiến thắng Điện Biên năm ấy. Gia đình, dòng họ và cả dân tộc Việt Nam, mãi mãi tự hào, ghi nhớ công lao và biết ơn những người đã hy sinh anh dũng như ông. Độc lập, tự do, hoà bình của dân tộc sẽ mãi mãi trường tồn. *(Tất cả nghiêm trang và hát bài “Chiến thắng Điện Biên”).*

HẾT

GẶP GỖ ĐIỆN BIÊN

NGUYỄN VĂN HOÀ

NHÂN VẬT

1. Ông Tư Đức: Cựu chiến binh
2. T. Hoà: Con ông Tư Đức
3. T. Hiếu
4. Song Hỷ
5. Bảo Vy
6. Anh Chi

- Sân khấu: Tranh cổ động khổ lớn 3m x 4 m nội dung hướng về Điện Biên

- Nhạc nền: Bài “Chiến thắng Điện Biên”

Song Hỷ: Kính thưa các đồng chí! Chiến thắng Điện Biên Phủ kết thúc thắng lợi 9 năm kháng chiến lâu dài và gian khổ chống thực dân Pháp xâm lược “đã ghi vào lịch sử dân tộc như một Bạch Đằng, một Chi Lăng, một Đống Đa của thế kỷ 20 và đi vào lịch sử thế giới như một chiến công chói lọi, đột phá

thành trì của hệ thống nô dịch thuộc địa của chủ nghĩa đế quốc”

(Nhạc bài “Chiến thắng Điện Biên”, tiếng người lao xao, Ông Tư Đức đi thăm Điện Biên).

Hỷ chạy ra trước vẫy Vy, Chi, Hiếu cùng chạy ra.

Các bạn ơi qua đây xem hầm Đờ Cát nè!

Vy, Hiếu: Chỗ nào?

Song Hỷ: Đây nè! *(giành nhau chụp hình, riu rít... ông già tò mò...)*

Ông Tư Đức: Các cháu ơi!

Song Hỷ: Dạ, bác kêu tụi cháu ạ!

Ông Tư Đức: Ủ, có phải các cháu ở trong Nam mới ra?

Song Hỷ: Dạ đúng, tụi cháu ở trong Nam mới ra.

Bảo Vy: Tụi con ra dự lễ mừng Chiến thắng Điện Biên Phủ đó bác.

Chi: Ai không biết là ra dự lễ.

Hiếu: Không dự lễ thì ra làm chi, lạnh chanh.

Ông Tư Đức: Theo bác thì nếu không có lễ cũng cần phải ra để chứng kiến cái nơi đã làm nên một chiến công vang dội, chấn động địa cầu. Các cháu ở vùng nào?

Song Hỷ: Dạ, tụi cháu ở Bình Thuận.

Ông Tư Đức: Bình Thuận à...

(nhạc), (trầm ngâm) Mảnh đất miền Nam Trung Bộ gian lao mà anh dũng.

- Bảo Vy:** Bác cũng biết Bình Thuận sao?
- Ông Tư Đức:** Bác biết rõ hơn là đằng khác vì bác là người... cùng quê với các cháu (*nét mặt vui sướng vì gặp người cùng quê*).
- Song Hỷ:** Hèn gì lúc nãy nghe bác nói chuyện cháu đã ngờ ngợ vì tiếng nói của bác không phải là người vùng này mà là tiếng miền Nam và hơi giống tiếng vùng Hàm Thuận Bắc trong cháu.
- Ông Tư Đức:** Cháu nói đúng. Bác chính là dân Hàm Thuận Bắc đây (*lại vui cười*).
- Bảo Vy:** Sao bác lại ở đây, bác cũng ra dự lễ à.
- Ông Tư Đức:** Không. Bác không ra dự lễ mà... chính bác đang ở đây, ở tại Điện Biên này.
- Hiếu:** Nghĩa là...
- Ông Tư Đức:** Sau ngày miền Nam hoàn toàn giải phóng, bác trở lại nơi này lập nghiệp và xem đây như quê hương thứ hai của mình.
- Bảo Vy:** Sao vậy bác, sao bác không ở trong quê mình mà ra tuốt tận đây.
- Ông Tư Đức:** Sau ngày Cách mạng Tháng Tám thành công, do yêu cầu của cấp trên, gia đình bác chuyển ra Bắc làm việc. Toàn quốc kháng chiến nổ ra, bác theo gia đình lên chiến khu Việt Bắc và trong chiến dịch Đông Xuân 1953-1954, bác trở thành anh bộ đội Cụ Hồ và trực tiếp tham gia chiến dịch Điện Biên Phủ...
- Song Hỷ:** Hèn gì...

Ông Tư Đức: *(chỉ Song Hỷ)* Cháu tên gì, nhà ở đâu?
Song Hỷ: Cháu tên Hỷ, quê ở Phan Thiết.
Hiếu: Nhà gần chùa Bình Quang đó bác.
Ông Tư Đức: Còn cháu?
Hiếu: Dạ cháu tên Hiếu, đồng hương với bác, dân Hàm Thuận Bắc. Hàm Đức đó bác.
Song Hỷ: Dạ, Hàm Đức hay nói “Sáng cho 5 đồng ăn xâu (xôi), không ăn xâu mà ăn ầu (ổi), ăn rầu ra mả dâu (vôi) là một...” *(cười)*.

(Hiếu rượt Hỷ chạy vòng vòng)

Ông Tư Đức: Thôi, Song Hỷ không chọc Hiếu nữa, bác cũng là dân Hàm Thuận Bắc mà.

Song Hỷ: Dạ, cháu xin lỗi bác...

Ông Tư Đức: Không sao, vui mà, bác rất vui vì được nghe lại tiếng nói quê mình. Còn cháu?

Bảo Vy: Cháu là Bảo Vy, chưa nói đã đi, chưa đi đã chạy, tính tình hơi quậy, nhưng cũng rất hiền, luôn luôn thiếu tiền... để đi shop siếc, quê cháu Phan Thiết.

Ông Tư Đức: Cháu vui quá! Còn cháu?

Anh Chi: Cháu tên Anh Chi, cũng quê Phan Thiết.

Ông Tư Đức: Có quậy như Bảo Vy không?

Anh Chi: Dạ không, con hiền lắm đó...

Hiếu: Hiền lắm đó bác. Em hiền như ma...le vậy.

Anh Chi: Cái anh này, chuyên môn chọc người khác hèn gì chị Hỷ chọc quê là đáng lắm.

Ông Tư Đức: Thôi thôi, không cãi nhau, như vậy là mất đoàn kết...

Bảo Vy: Dạ không sao. Hơi cãi nhau những đoàn kết lắm đó bác. Vui là chín còn cãi nhau là.. mười. Tụi con đã xong phần tự khai, còn bác, bác kể cho tụi con nghe về bác đi...

Ông Tư Đức: Con nhỏ, thiệt tình. Bác thứ tư, tên Đức, mọi người hay gọi là Tư Đức, quê-một ở Hàm Đức, quê hai Điện Biên, bộ đội phục viên.

Hiếu: Vậy là bác với cháu là đồng hương thứ thiệt, còn mấy đứa này là đồng hương láng giềng.

Bảo Vy: Hơi bị mới, có đồng hương thứ thiệt, đồng hương láng giềng

Ông Tư Đức: Nghe bác hỏi đây. Các cháu có biết là đang đứng ở đâu không?

Tất cả: Điện Biên Phủ.

Ông Tư Đức: Sự kiện gì xảy ra ở đây 50 năm trước?

Tất cả: Vào ngày 7-5-1954 chiến dịch Điện Biên Phủ toàn thắng, thực dân Pháp xâm lược đã bị bại trận.

Ông Tư Đức: Các cháu giỏi lắm! Các cháu lại đây. Toàn bộ khu vực này cách đây 50 năm Pháp đã xây dựng thành cứ điểm phòng ngự mạnh nhất Đông Dương với mục đích thu hút quân ta vào để tiêu diệt. Nhưng đâu dễ như vậy.

Anh Chi: Vì bộ đội từ các hướng hành quân về thắt chặt vòng vây Điện Biên Phủ.

Ông Tư Đức: Các cháu nhìn về hướng xa kia. Đó là Him Lam, nơi quân ta mở đầu chiến dịch vào ngày 13-3-1954.

Bảo Vy: Có phải anh Phan Đình Giót lấy thân mình lấp lỗ châu mai trong trận này không hở bác?

Ông Tư Đức: Đúng rồi, anh Giót bị thương hai lần và lần cuối anh lấy thân mình bịt lỗ châu mai, dập tắt hoả điểm lợi hại của địch, tạo điều kiện cho quân ta tiêu diệt cứ điểm này.

Anh Chi: Anh Giót anh hùng quá bác ha!

Ông Tư Đức: Ủ. Quân đội nhân dân Việt Nam anh hùng đã tạo nên nhiều chiến sĩ anh hùng. Còn đây nè các cháu! Đây là đồi A1, nơi diễn ra các trận đánh rất ác liệt của đợt tấn công thứ hai từ ngày 30-3, ta với địch giành nhau từng tấc đất...

Hiếu: Và mình thắng.

Ông Tư Đức: Đúng. Ngày 23-4 quân mình đã làm chủ Mường Thanh.

Song Hỷ: Còn đây là hầm Tướng Đờ-cát-xơ-ri, Chỉ huy sở của Pháp phải không bác?

Ông Tư Đức: Đúng rồi. Chính tại nơi đây, vào lúc 5 giờ 30 phút chiều ngày 7-5-1954, lá cờ quyết chiến quyết thắng của quân đội ta đã tung bay trên nóc hầm, kết thúc đợt tiến công thứ ba và cũng kết thúc chiến dịch Điện Biên Phủ.

Hiếu: Hoan hô, hoan hô... Chiến thắng Điện Biên Phủ. *(Tất cả vui vẻ nhảy sạp trên nền nhạc*

bài "Chiến thắng Điện Biên") Có giống chiến sĩ của bác năm xưa không, bác Tư?

Ông Tư Đức: Hay lắm... các cháu nhảy sạp hay lắm!

Anh Chi: Các anh chị ở đoàn ca múa dạy chúng cháu nhảy sạp đó bác.

Ông Tư Đức: Các cháu biết không có một điều không may cho bác.

Tất cả: Điều gì vậy bác...

Ông Tư Đức: Trong trận tấn công lần thứ ba, bác bị thương rất nặng...

Anh Chi: Trời ơi, rồi sao bác...?

Ông Tư Đức: Bác mất rất nhiều máu, ngất đi nhiều lần, mà tại trạm y tế tiền phương lại không còn máu. Trong lúc khẩn cấp ấy có một cô y tá đã lấy máu của mình để truyền cho bác. Nhờ vậy mà bác được hồi sinh.

Hiếu: Để hôm nay tụi cháu mới gặp được bác.

Ông Tư Đức: *(cười)* Cô gái đã tiếp máu cho bác cũng đã nhảy sạp mừng chiến thắng như vậy. Trong suốt cuộc chiến đấu còn lại, dòng máu của cô y tá ấy luôn chảy trong huyết quản của bác. Dòng máu của con trai miền Nam hoà cùng với dòng máu của người con gái miền Bắc, dòng máu của người Việt Nam đã tạo nên sức mạnh cho bác vượt qua hai cuộc chiến tranh ác liệt nhất của dân tộc.

Anh Chi: Và chính vì vậy mà bác đã trở lại đây, nơi đã sinh ra người con gái đã làm bác hồi sinh bằng những giọt máu ân tình của mình.

- Bảo Vy:** Văn về quá ta!
- Ông Tư Đức:** Đúng vậy. Bình Thuận đã sinh ra bác, còn nơi này cho bác sống lần thứ hai. Sau Chiến thắng Điện Biên Phủ, Hiệp định Giơ-ne-vơ tạm thời chia cắt đất nước, Bác trở về tiếp tục lên đường chiến đấu giải phóng miền Nam, giải phóng quê hương, bác đã ở chiến trường Khu Sáu và sau ngày đất nước thống nhất bác trở lại nơi này góp sức mình xây dựng mảnh đất Lai Châu - Điện Biên Phủ giàu đẹp.
- Hiếu:** Nhờ đó mà tụi cháu ra đây mới gặp được bác trên đất Lai Châu - Tây Bắc.
- Bảo Vy:** Để bác nhớ lại nhiều hơn, cháu sẽ tặng bác bài “Tình ca Tây Bắc”, bác chịu không?
- Ông Tư Đức:** Còn phải hỏi...
- Hiếu:** Chảnh chưa...
- (Bảo Vy hát. Hiếu - Chi - Hỷ hát múa minh họa)*
- Ông Tư Đức:** Cháu hát hay lắm! Hồi tham gia chiến dịch Điện Biên Phủ việc kéo pháo vào trận địa trên núi cao rất gay go. Bác và các đồng đội của mình cũng phải vừa kéo pháo vừa hò dô ta đó.
- Bảo Vy:** Hò sao bác, bác hò cho tụi con nghe đi...
- Ông Tư Đức:** Ừ. Các cháu tưởng khẩu pháo to, nặng mà phải kéo vượt qua đèo, bác và đồng đội phải như vậy nè... *(hát bài “Hò kéo pháo”)*
- Hoà:** Bố ơi, bố... à, bố ở đây mà con với mẹ đi tìm bố mãi.

Ông Tư Đức: Vậy chớ mẹ đâu? Lại gặp bạn bè rồi chớ gì?

Hoà: Dạ đúng, mẹ bảo con cứ đi tìm bố. Còn mẹ thì... đi với bạn.

Ông Tư Đức: Những ngày này đến đây là gặp toàn bạn bè cũ, vui lắm. Con lại đây. Giới thiệu với các cháu đây là Hoà, con trai bác, còn đây là các bạn trong quê bố mới ra dự lễ. Hai bên bắt tay làm quen đi.

(Tất cả cười vui, giới thiệu, hỏi han)

Hoà: Các bạn biết không, mình được bố đưa về thăm nội chỉ một lần hồi bé xiu, bây giờ không biết quê nội ra sao nữa.

Ông Tư Đức: Ừ, cũng khá lâu rồi bác chưa về quê, trong mình lúc này ra sao các cháu?

Song Hỷ: Bác Tư và anh Hoà nghe nhen!

(Tất cả nhóm hát bài "Bình Thuận quê hương tôi")

Hoà: Hay quá, mình phải tập bài hát này mới được, vì Bình Thuận cũng là quê mình mà, đúng không bố?

Ông Tư Đức: Đúng. Bài hát rất hay... bác nhớ quê quá!

Bảo Vy: Bác biết không, Bình Thuận bây giờ đổi mới nhiều lắm!

Ông Tư Đức: Cháu nói quê mình đổi mới là mới làm sao?

Anh Chi: Dạ, đường mới mở lớn hơn, cầu mới xây lớn hơn, nhà mới cất nhiều hơn và nhất là các khu du lịch phát triển rất nhanh.

Hiếu: Du lịch Phan Thiết hiện là điểm đến của cả nước đó bác.

Ông Tư Đức: Bác biết, báo chí cũng có thông tin.

Bảo Vy: Con nghĩ Bình Thuận quê mình phát triển theo tinh thần Điện Biên Phủ đó bác.

Ông Tư Đức: Phát triển theo tinh thần Điện Biên Phủ thật...

Bảo Vy: Dạ, Điện Biên Phủ thì dốc toàn lực, tổng tấn công, quyết chiến quyết thắng và thắng lợi. Còn Bình Thuận theo con biết thì cũng dốc toàn lực, tổng tấn công, quyết chiến quyết thắng trong công cuộc công nghiệp hoá, hiện đại hoá quê nhà và chắc chắn kinh tế sẽ phát triển.

(Tất cả vỗ tay: Hay quá...)

Hiếu: Quá hay, phen này về chắc chắn sẽ chuyển ngành.

Song Hỷ: Chuyển ngành nào?

Hiếu: Qua làm kinh tế.

Bảo Vy: Anh Hiếu chọc quê em đó chị!

Hiếu: Bảo Vy nói đúng. Chiến thắng Điện Biên Phủ đã khép lại, nhưng tinh thần của nó thì luôn luôn mới. Muốn công nghiệp hoá, hiện đại hoá đất nước thì toàn dân ta phải một lòng, dốc toàn lực, quyết chiến quyết thắng như chiến dịch Điện Biên vậy.

Ông Tư Đức: Nghe quê hương mình đổi mới bác vui ghê... muốn về quê quá!

Song Hỷ: Nè... thấy bác tội nghiệp chưa kìa...

Ông Tư Đức: Dù có đi chân trời cuối đất, là con người ai cũng luôn hướng về nơi quê cha đất tổ mà...

- Anh Chi:** Bác à, tụi con có ít quà tặng bác, bác chịu không?
- Ông Tư Đức:** Các cháu có mang à!
- Song Hỷ:** Dạ có. Tụi cháu có mang theo mà bác. Đây, lúa Bình Thuận (*đưa pa nô hình bó lúa trên đó có dòng chữ sản lượng năm 2002: 393.000 tấn; Sản lượng lúa tỉnh nhà năm 1992 mới chỉ có 173 nghìn tấn thì đến năm 2002 đã tăng lên 393 ngàn tấn. Chúng cháu xin tặng bác.. Ông Tư Đức đỡ lấy và treo pa nô lên*)
- Bảo Vy:** Còn đây là cá Bình Thuận (*đưa mô hình con cá sản lượng năm 2002: 131.131 tấn*). Hải sản năm 1998 khai thác được 100.620 tấn thì đến năm 2002 khai thác tăng lên 131.131 tấn. Chúng cháu xin tặng bác.
- Anh Chi:** Còn đây là nước suối Vĩnh Hảo tặng bác.
- Ông Tư Đức:** Năm 2002 là 21.298.000 lít.
- Hiếu:** Tặng bác chai mắm Phan Thiết.
- Ông Tư Đức:** Nước mắm Phan Thiết nổi tiếng lắm đó.
- Hiếu:** Năm 2002 là 16.397.000 lít.
- Song Hỷ:** Tặng thêm bác một phiếu đi du lịch Bình Thuận (*năm 2002 doanh thu 133.396.000đ*).
- Ông Tư Đức:** (*lau mồ hôi*) Chà nhiều quà quá, bác nhận mệt luôn, cảm ơn các cháu lắm! Hoà ơi, con có mang cái gì của Điện Biên có thể làm quà tặng các bạn không con?
- Hoà:** Dạ có .

Ông Tư Đức: Ủ, mang ra đây. Bây giờ bác tặng quà các cháu, chịu chưa?

Tất cả: Dạ chịu liền.

Ông Tư Đức: Đây tặng các cháu gạo Điện Biên (*nông lâm nghiệp tăng 40,05%*).

Song Hỷ: Dạ cảm ơn bác.

Ông Tư Đức: Đây là heo Điện Biên (*dàn gia súc, gia cầm tăng 5,71%*).

Bảo Vy: Cho con cảm ơn bác.

Ông Tư Đức: Đây là túi thổ cẩm (*dịch vụ tăng 39,13%*).

Anh Chi: Của con. Cảm ơn bác.

Ông Tư Đức: Đây là giống cây (*độ che phủ rừng tăng 35%*).

Hiếu: Cho con mang về quê trồng, cảm ơn bác.

Hoà: Các bạn à! Nếu có dịp mình về thăm quê nội, các bạn sẽ đưa mình đi đâu?

Bảo Vy: À đúng rồi. Bác Tư có dịp nào đó cho anh Hoà về thăm quê chứ bác.

Ông Tư Đức: Chắc chắn rồi.

Anh Chi: Nếu mà anh về Bình Thuận thì tụi em sẽ đưa anh đi thăm khắp mọi nơi để anh thấy được sự thay đổi rất nhanh của tỉnh nhà. Tuy nhiên trước hết mình phải đến thăm trường Dục Thanh - nơi Bác Hồ đã dừng chân dạy học năm 1910 trước khi Người ra đi tìm đường cứu nước.

Ông Tư Đức: Đúng! Trường Dục Thanh trên quê hương mình đã từng in dấu chân của Người.

(Tốp nữ hát Ba Tri - lời mới Đỗ Quang Vinh)

Thương nhớ, nhớ mãi không nguôi
Thuở nước non còn chìm trong đêm tối tăm
Dòng sông Cà Ty thốn thức
Trần trở suốt đêm dài
Như thể ngóng trông ai...
Phan Thiết nhớ mãi không nguôi
Hình bóng thầy Thành, trường Dục Thanh
năm ấy

Còn vang lời ca yêu nước
Bác dẫn lối đưa đường
Khai mở hướng tương lai

(Nhạc- chuyển làn điệu Lý Cái Mơn)

Rời Người đi, rời xa quê biển
Sóng vỗ thân tàu, thương Người trái tim
quặn đau
Phút chia xa, còn đau đáu ngoái trông
Nhà Rông

Từ gian lao đến ngày thành công
Nơi Bác xưa từng qua
Cháu con về kính dâng muôn triệu đài hoa.

Ông Tư Đức: Các cháu làm bác xúc động quá!

Bảo Vy: Tụi em sẽ đưa anh đi thăm các khu du lịch
của Phan Thiết như Hòn Rơm - Mũi Né, Tiến
Thành. Thăm núi Tà Cú cao trên 600m nơi đó
có tượng Phật nằm dài 49m và nếu không
muốn leo núi thì đi cáp treo.

- Song Hỷ:** Rồi đi chùa Hang ở Tuy Phong, mũi Kê Gà với ngọn hải đăng nổi tiếng nữa chứ!
- Hiếu:** Rồi đi tắm khoáng và tắm bùn ở Vĩnh Hảo, rồi đi...
- Ông Tư Đức:** Được rồi cháu. Nghe các cháu kể mà bác nôn nao cả người, muốn về quê liền.
- Song Hỷ:** Hay là sau lễ bác theo tụi cháu về quê luôn.
- Ông Tư Đức:** Chuyện đó tính sau. Các cháu đã ra đây thì bác với Hoà phải đưa các cháu đi thăm mảnh đất Lai Châu với Điện Biên Phủ lịch sử đã chớ. Trước hết phải đưa các cháu thăm khắp vùng lòng chảo Điện Biên, thăm đồi A1, thăm Bảo tàng Điện Biên, thăm sân bay Mường Thanh, thăm công trình thủy điện Sơn La lớn nhất Tây Bắc...
- Hoà:** Lai Châu và Điện Biên Phủ bây giờ cũng khác xưa lắm đó. Chính phủ và các tỉnh, thành trong cả nước đã hỗ trợ cho Lai Châu rất nhiều. Lai Châu nhất định sẽ giàu mạnh và Điện Biên Phủ sẽ trở thành điểm đến hấp dẫn của du khách trong nước và thế giới.
- Song Hỷ:** Cũng giống Bình Thuận mình quá ha! Bác biết không quê mình đang phát động phong trào hướng về Điện Biên bằng những việc làm thiết thực như: tuyên truyền Chiến thắng Điện Biên Phủ, Lai Châu từng bước xây dựng và cần sự giúp đỡ của nhân dân cả nước, học sinh làm nhiều việc tốt vì Điện

Biên, thanh niên thi đua lập nghiệp, giữ nước theo
tinh thần Điện Biên, Toàn dân đoàn kết xây dựng
đời sống văn hoá theo tinh thần Điện Biên... nhiều,
còn nhiều lắm đó...

Bảo Vy: Bình Thuận với Lai Châu - Điện Biên Phủ tuy
xa mà gần, phải không bác...

(Hát Lý kéo chài - lời Đặng Quốc Vinh)

a/ Gió xuân về mang từng hơi ấm
Thắm tình quê chan chứa yêu thương
Hò ơi! Đồng quê cho đến biển xa
Hạnh phúc chan hoà, khắc ghi lời Bác trong
tim đời đời

Quê hương chuyển mình, biết mấy ân tình
Ơ hò, ơ hò, giàu đẹp văn minh.

b/ Nắng mai hồng trên từng mái phố
Hương niềm vui ra tới khơi xa
Hò ơ! Thuyền ta tung lưới biển xanh
Như lữ như thành, đôi theo luồng cá
Ơ hò là hò, chúng ta góp phần
Xây đắp quê mình
Ơ hò, ơ hò rộn ràng câu ca.

(Trở lại đoạn a)

Ông Tư Đức: Các cháu theo bác đi thăm Điện Biên nhen...

Hoà: Đi các bạn ơi...

(Nhạc bài “Chiến thắng Điện Biên”).

HẾT

KHÔNG THỂ NÀO QUÊN

MINH PHƯƠNG

NHÂN VẬT

1. Tuyên truyền viên
2. Bà mẹ
3. Bác Thành
4. Anh Hồng
5. Bà Hương
6. Bác Tính
7. Cô Thu

Chuyện xảy ra ở một sân đình làng vào một sáng chủ nhật. Sân đình có cổng chào, cờ ngũ sắc tung bay chuẩn bị cho ngày hội.

Hai khẩu hiệu là 2 câu đối dọc:

“Nhớ Điện Biên một thời oanh liệt”

“Mừng quê hương muôn thuở thái bình”

Giữa sân khấu là một pa nô lớn:

“Chào mừng kỷ niệm 50 năm Chiến thắng Điện Biên Phủ”

- Ta cùng hát bài ca

Hát lên mừng đất nước nở hoa

*Mãi ghi lòng bao người hy sinh
Hiến dâng cuộc đời vì đất nước quê hương.
- Mang truyền thống hùng anh
Cả dân tộc vững bước tiến lên
Quyết xây cùng thêm những chiến công
Con cháu Bác Hồ cùng nối tiếp cha ông.*

TTV1: Kính thưa quý vị đại biểu, thưa tất cả bà con!
Chào mừng kỷ niệm 50 năm Chiến thắng Điện Biên Phủ, chiến thắng chấn động địa cầu của nhân dân Việt Nam với thực dân Pháp xâm lược.

TTV2: Chính phủ Pháp buộc phải công nhận độc lập, chủ quyền và toàn vẹn lãnh thổ của nước ta, vĩnh viễn chấm dứt ách đô hộ của thực dân Pháp suốt gần một thế kỷ qua.

TTV1: Thắng lợi của cuộc kháng chiến mà cả dân tộc phải trải qua bao nhiêu khó khăn, gian khổ, hy sinh mới giành lại được. Thắng lợi đó đã đánh dấu sự cáo chung của chế độ thực dân kiểu cũ, mở ra kỷ nguyên độc lập, dân tộc, dân chủ và tiến bộ xã hội.

TTV2: Hôm nay cùng chung với cả nước, Làng văn hoá chúng ta cùng ôn lại chiến thắng hào hùng đó để giữ mãi truyền thống cách mạng, anh dũng, kiên cường của dân tộc, tự hào vững bước đi lên xây dựng quê hương đất nước trong thời kỳ đổi mới.

TTV1: Và giờ đây: ta ngược dòng lịch sử

Lại trở về Điện Biên Phủ năm 1954
Tôi xin được giới thiệu một người:
Bác Văn Thành
Xin mời lão Tuyên truyền viên:
Người chiến sĩ đẩy xe thô,
Anh lính xung kích Điện Biên
Đã từng tham gia nhiều chiến dịch
Lão tuyên truyền viên ai ai cũng thích
Gần 80 năm rồi mà thân thể chắc nịch
Thanh niên có lúc theo còn mệt.
Ra kể chuyện Điện Biên

Bác Thành: *(đẩy xe đạp xe thô chở pa nô. Một tấm gấp đôi như quyển sách. Dựng xe xong vươn tay, vươn vai cho giãn gân cốt)*

Hát lý ngựa ô: Đồng xanh, ai a, đồng xanh
Đồng xanh mây trắng nắng hồng
Hương sen ngào ngạt tháng năm lại về
Mừng Điện Biên chiến thắng
Nửa thế kỷ qua rồi
Vẫn nhớ hoài trong tim tôi
Non nước nhà muôn người mừng vui.

TTV: Thưa bà con! Bác Thành quê ta
Đã được Bác Hồ khen tặng
Huy hiệu chiến sĩ Điện Biên chiến thắng
Mời bà con yên lặng
Để nghe và xem rõ bản đồ.
(Cô Thu, anh Hồng, bác Tính ra làm khán giả)

Mời bác kể đi!

Bác Thành: Lão nghĩ hoài, nghĩ mãi

Nghĩ lại, nghĩ đi

Chẳng biết nên kể chuyện chi!

Chuyện Chiến thắng Điện Biên như một dải phù
sa trải dài, kỷ niệm nào cũng hay, trận đánh nào
cũng oanh liệt (*mở pa nô*)

Bác Tính: Bác Thành ơi!

Kể chuyện người thật, việc thật

Bác tham gia những chiến dịch nào?

Bác Thành: (*cười*) Vậy tôi xin bắt đầu!

Trước hết mời bà con ta cùng hát bài “Hò kéo
pháo” - một bài hát nổi tiếng trong chiến dịch
Điện biên Phủ.

Hồ dô ta nào! Kéo pháo ta vượt qua đèo...

(*Hát bài “Hò kéo pháo” của Hoàng Vân*)

(*Thu và bác Thành hỗ trợ như tốp ca, bác Thành làm người
lãnh xướng*)

TTV: Bác Thành ơi! Có phải Trung ương Đảng
chủ trương:

“Tránh chỗ mạnh - Đánh chỗ yếu!

Tìm nơi sơ hở của địch mà đánh!

Và hướng tấn công là chiến dịch Tây Bắc!”

Bác Thành: Đúng rồi! Đúng rồi!

Bác Hồ đã chỉ thị “Phải đánh cho thắng!”

Chiến dịch Tây Bắc bắt đầu ngày 14-10-1952

Kết thúc ngày 10-12-1952

Chiến thắng Tây Bắc đã khẳng định:

“Sự lựa chọn phương hướng chiến lược của Đảng và Bộ Tổng tham mưu, Tổng Chỉ huy quân đội ta lúc bấy giờ là đúng đắn!”

TTV: Và ngày 20-11-1953

Địch nhảy dù chiếm đóng Điện Biên Phủ

• Chúng tự đánh hồi chuông báo tử!

Bác Thành: Ờ... ờ đúng rồi!

Chúng ta gọi đây là Tập đoàn cứ điểm Điện Biên Phủ

Thách thức ta: “Thử sức chơi nào!”

Cô Thu: Lúc đó bác ở đâu?

Bác Thành: Tôi à ? Là dân công hoả tuyến đẩy xe thô.

Cát tiếng hò: là dô hò. Đèo cao thì mặc đèo cao
Xe thô đã quyết, khó khăn nào cũng qua là dô hò !

Địch chiếm đóng Điện Biên Phủ

Chúng chia ra ba phân khu:

1. Phân khu Bắc ở giữa đồi độc lập

Bên trái vị trí Bản Kéo

Bên phải vị trí đồi Him Lam

2. Phân khu Nam có Hồng Cúm và sân bay

3. Phân khu trung tâm: có vị trí A1-A2

Đồi E1-E2-C1-D1-D2

Sân bay Mường Thanh các cao điểm 311-310

Và đại bản doanh bộ chỉ huy địch ở Điện Biên Phủ

Toàn đội hình địch đứng trông như một con nhím

loay hoay trong bấy lớn. Như một thằng Tây đầu hàng.

Bà Hương: Tôi có thấy thằng Tây đầu hàng nào đâu?

Bác Thành: Bà con xem đây (*lấy cây bút vòng lại các căn cứ như một tên lính giơ hai tay*).

Tất cả: Thấy rồi! Đúng là kẻ đầu hàng. Như số phận đã định.

TTV: Vâng thưa bà con! Trận quyết chiến chiến lược Điện Biên Phủ diễn ra từ ngày 13-3 đến 7-5-1954. Binh lực ở đây vào điểm cao nhất 16.200 tên địch, gồm 12 tiểu đoàn, 7 đại đội bộ binh, 3 tiểu đoàn pháo binh, 1 tiểu đoàn công binh, 1 đại đội tăng M24, 1 đại đội vận tải và 1 phi đội bay 12 máy bay thường trực.

Thu: Chao ôi! Địch mạnh như rứa à?

Bác Thành: Đúng! Các tướng tá Pháp đến kiểm tra đều huyênh hoang: “Đây pháo đài bất khả xâm phạm!”

Bác Tính: Vậy ta đánh thắng mới tài!

TTV: Bà con có biết nhờ đâu không?

Anh Hồng: Nhờ đâu nữa:

Nhờ sự lãnh đạo sáng suốt của Bác Hồ
Của Ban Chấp hành Đảng Lao động Việt Nam
Của Đại tướng Võ Nguyên Giáp
Của Bộ chỉ huy. Nói tóm lại là cả nước ta từ
Nam chí Bắc, từ tiền tuyến đến hậu phương. Nhờ

sự cố vũ giúp đỡ của bạn bè năm châu trên thế giới kể cả nhân dân Pháp, đúng chưa?

Bác Tính: Ô! Chú Hồng giỏi hè!

Thuộc lâu lâu y như anh thông tin lưu động nói chuyện.

Anh Hồng: Tôi có học đâu! Mà do con trai của tôi nó ôn thi, nói đọc thuộc lòng ngày đêm về diễn biến chiến dịch Điện Biên Phủ. Nó rót vào tai mình từ sớm đến tối nên mình thuộc đó chớ!

Bác Thành: Mong rằng các ông bố, bà mẹ đều chú ý thuộc bài con học như chú Hồng! *(Mọi người cười)*
Bà con ạ! Ngày 15-3-1954, sau hai ngày tấn công đợt 1, Trung ương Đảng và Bác Hồ gửi điện và nhấn mạnh “Chiến dịch này là một chiến dịch lịch sử của quân đội ta. Ta đánh thắng chiến dịch này có ý nghĩa quân sự và chính trị quan trọng”.

TTV: Thưa bà con:

Chiến dịch Điện Biên Phủ mở ra đúng ba đợt
Ngày 13-3-1954

Về: Mở đầu một đợt tấn công

Bản Kéo - Độc Lập - Him Lam tan tành

Phòng tuyến bên ngoài tập đoàn

Toàn phân khu Bắc tiêu tan no đòn.

Tất cả: Sướng quá! Hay quá!

TTV: Ngày 30-4-1954

Về: Đợt hai tấn công phía Đông

Đánh các cứ điểm, đánh vòng sân bay

Thằng Tây nó phản kích ngay
Giằng co hai phía, cả ngày lẫn đêm
Lòng tin chân cứng đá mềm
Ta như thác lũ đập trên đầu thù
Giành từng tấc đất mền yêu
Đội A1-C1 tiến theo cờ hồng
24 ngày ròng rã tấn công
Gay go, ác liệt, xung phong, sớm chiều
Nava hấn cố đánh liều
Tiếp lương, tiếp đạn, bao nhiêu lính dù
Tàu bay, xe tăng lu bù
Đất trời súng nổ mịt mù khói bay
Đến chiều hai ba tháng tư
Chiến hào ta đã cắt rời Mường Thanh
Quân ta hai mũi tiến nhanh
Gặp nhau nước mắt vòng quanh má gầy.

Tất cả:

Thương anh em bộ đội quá!

TTV:

Và ngày 1-5-1954.

Tất cả:

Tấn công đợt ba bắt đầu.

TTV:

Về: Các điểm còn lại cứ điểm Tây, Đông

Ta mở thế trận tiến công tiêu diệt liên

Khu trung tâm địch xây nên

Hầm ngầm cốt thép thật kiên cố này

Thằng Tây cố thủ nơi đây

Chờ quân tiếp viện giải vây tìm đường

20 giờ 30 ngày 6 tháng 5

Tiếng nổ hiệu lệnh “ngàn cân” rền trời

Quân địch hoảng hốt rụng rời
Quân ta bốn phía khắp nơi tiến vào
Chiều 7 tháng 5
Cờ quyết chiến quyết thắng bay cao
Toàn bộ cứ điểm lọt vào tay ta
Đờ-cát-xơ-ri !

Tướng Đờ-cát-xơ-ri đầu hàng! Xin tha
Điện Biên toàn thắng bài ca tung bùng.

Bác Thành: Toàn bộ quân tướng giặc Pháp đều đầu hàng.
Đầu hàng vô điều kiện.

Bà Hương: Điều kiện chi nữa? Đi cướp nước người ta mà
còn ra điều kiện à!

Bác Thành: *(chỉ pa nô và đọc)*

Toàn bộ quân địch ở Điện Biên Phủ gồm có
21 tiểu đoàn bộ binh và quân nhảy dù
10 đại đội lính nguy, 3 tiểu đoàn pháo
1 đại đội tăng M24, nhiều đơn vị cơ giới
Không quân, công binh, vận tải, cứu thương,
hậu cần...

Tổng cộng 16.200 tên bị bắt sống và tử vong!
Trong đó 1 thiếu tướng, 16 đại tá
135 sĩ quan từ thiếu úy đến thiếu tá
1.396 hạ sĩ quan, 63 máy bay bị phá huỷ
Và ta thu cùng toàn bộ vũ khí quân trang
Vậy là *(hát tự do)* Múa tuồng
... Hơn 50 ngày ta đánh đồn
Ta chiếm một đồn lại một đồn

Quân giặc chống cự tuy rất hăng
Quân ta anh dũng ít ai bằng
Nava, Cô-nhi đều méo mặt
Quân giặc tan hoang ta vây chặt
Giặc kéo hàng loạt ra hàng ta
Quân ta vui hát khải hoàn ca
Mười ba quan năm đều hàng nốt
Tên tướng chỉ huy cũng bị nhốt
Mười vạn sáu ngàn tên giặc Tây
Đều là tù binh hoặc bỏ thây.

Bác Tính: Ô! Hay hê! Ai viết bài này vậy?

TTV Bài của cụ “CB” đăng trên báo Nhân dân đó.

Cô Thu: Này bác Thành ơi! Vậy trong thời điểm diễn ra Chiến thắng Điện Biên Phủ thì tình hình Thừa Thiên quê mình như thế nào?

Bác Thành: Ôi, vui lắm, vui lắm! Hoà chúng với khí thế Điện Biên, bước vào năm 1954, Thừa Thiên đã phát động phong trào thi đua “Giết giặc lập công”, quân và dân trong toàn tỉnh đẩy mạnh những hoạt động quân sự, phá ách kìm kẹp của địch.

Bác Hồng: Đúng rồi! Một số nơi nhân dân cũng lực lượng vũ trang nổi dậy phối hợp bằng cả quân sự, chính trị, binh vận phá tề làm tan rã lực lượng hương vệ của địch, vận động hàng trăm binh lính bỏ ngũ trở về gia đình hoặc tham gia kháng chiến.

Bác Hoàng: Tôi còn nhớ nhiều trận đánh thắng lớn của bộ đội chủ lực ở Hối Cam, Hối Mít, Hối Cạn, rồi

phong trào đấu tranh của đồng bào thành phố Huế đòi hoà bình, chống chiến tranh, đòi ký Hiệp định Giơ-ne-vơ ủng hộ Chính phủ Hồ Chí Minh và phái đoàn đàm phán Phạm Văn Đồng đã làm lung lay tận cơ quan đầu não của địch.

Bác Tính: Mà tôi thấy vui nhất là khi được tin ký Hiệp định Giơ-ne-vơ thì mọi nơi, mọi làng quê đều vui mừng phấn khởi, hân hoan hò reo vang trời, vang đất. Thiệt là hả lòng, hả dạ. Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ mãi không khí rộn ràng của ngày đó.

Tất cả: Hoan hô! Hoan hô Chiến thắng Điện Biên Phủ!

Bác Thành: Hoan hô sông thôi à! Hát lên! Mời cả làng, cả xã, cả huyện, cả nước *(và cả hội trường)* hát lên nào: Bài hát Chiến thắng Điện Biên *(bắt nhịp và vận động tất cả cùng hát)*

Hồng: Chiến thắng rồi! Tôi bồi hồi thương nhớ.

Bác Thành: Nhớ ai hãy giải bày tâm sự.
Cho bà con nghe thử xem nào?

Hồng: Nhớ chàng trai tỉnh Thanh.

Tất cả: ... À, à ! Biết rồi! Biết rồi!

Hồng: *(Hát chầu văn - Những người còn lại gõ sênh chén)*

Tô Vĩnh Diện - người tỉnh Thanh
Là khẩu đội trưởng - hiền lành dễ thương
Một đêm kéo pháo ra chiến trường
Lên cao dốc Chuối, đoạn trường khó khăn

Lần dò nhích từng bước chân
Nửa chừng giây đứt - gỗ chèn thắm đầu?
Pháo dân trôi xuống vực sâu
Lao mình Điện đã chèn vào cứu nguy
Khẩu pháo được chặn lại ngay
Xoay vào vách đá! Nằm dài bình yên
Anh Tô Vĩnh Diện hy sinh
Cứu được khẩu pháo! Trọn tình nước non
Đôi cao pháo lại nổ ròn
Pháo cùng đồng đội, lập công diệt thù
Sáu hai máy bay cháy rơi!
Có phần Tô Vĩnh Diện sáng ngời núi sông!

Cô Thu:

Tôi cũng chưa quên câu chuyện.
Chiều ngày 13 tháng 3 năm 1954
Khi tấn công vị trí Him Lam

(Lý tương tư):

Chiều ngày mười ba
Tiếng súng dồn
Vượt qua trận địa
Phan Đình Giót quên mình
Dù bị thương bao lần
Lòng gan dạ
Vì đất mẹ
Mở đường xung phong
Để đơn vị tấn công
Giặc thù như điên
Bắn triển miên

Đất quê đau quặn rung lên
Lòng căm thù
Dùng thân mình
Bịt lỗ châu mai
Nòng súng giặc căm ngay
Chiến công vang dội núi sông
Hương lúa thơm nặng bông
Người đời nhớ mãi trái hồng.

Bác Thành: Nhiều lắm bà con ạ!

Chúng ta còn có Hoàng Văn Nô
Chúng ta còn có Phùng Văn Khầu
Chúng ta còn có Bế Văn Đàn
Và rất nhiều gương mặt thân quen
Là bộ đội, là dân công hoả tuyến
Khắp núi, khắp sông, khắp rừng, khắp biển
Nỗi nhớ, niềm thương, ý chí khắc sâu
Tôi xin hỏi bà con một câu
Ta phải làm gì? Làm gì để người ra đi
Không hổ thẹn!

Tất cả: Ừ phải! Làm gì hè!

Cô Thu: Bác là chiến sĩ Điện Biên
Xin bác chỉ bảo ta nên làm gì?

(Đoạn sau này có thể xuất hiện một số pa nô thích hợp)

Bác Thành: Theo tôi: Mở trận Điện Biên
Chiến trường này cả khắp miền quê ta!

Bác Tính: Sao? Đánh giặc giả ư?

Bác Hồng: Hay bác định đóng kịch?

Bà Hường: Ngó bộ ông thích “Chiến đấu lắm hả”?

TTV: Tôi biết rồi bà con ạ!

Trận đánh này mang tinh thần Điện Biên
Không đạn bom - Không tiếng súng rền
Nhưng gian khó gay go cũng lắm
Đổ nhiều mồ hôi có khi máu thấm
Mặt trận dàn rồi: Tất cả xông lên.

Bác Thành: (*gật đầu*)

Tấn công vào đói nghèo lạc hậu
Như trận tiến công đôi Độc Lập - Him Lam.

TTV: Tấn công bọn buôn lậu, tàng trữ ma túy hê-rô-in
Như trận tấn công vô Mường Thanh, Hồng Cúm.

Bác Hồng: Tấn công vào bè lũ tham nhũng
Như trận tấn công vào đôi A1- A2.

Cô Thu: Tấn công vào tệ nạn xã hội dằng dai
Như trận tấn công, phối hợp chiến trường trên
các mặt trận.

Bác Thành: Tấn công mọi âm mưu thủ đoạn
Gây chia rẽ - Diễn biến hoà bình
Tấn công bọn bạo loạn lật đổ, phá rối an ninh

Tất cả: Như trận tấn công hầm Đờ-cát-xơ-ri
Bắt chúng nó gục đầu nhục nhã

TTV: (*vỗ tay*) Hay quá! Hay quá!
Bà con mình giỏi quá!

Bác Thành: Thật xứng đáng làng đạt chuẩn văn hoá.
Mang ý chí quyết chiến quyết thắng truyền thống
Điện Biên. Còn một điều không thể nào quên.

TTV: Đó là Chủ tịch Hồ Chí Minh đã nói về Chiến thắng lịch sử Điện Biên Phủ “Lần đầu tiên trong lịch sử, một nước thuộc địa nhỏ, yếu đánh thắng một nước thực dân hùng mạnh. Đó là một thắng lợi vẻ vang của nhân dân Việt Nam đồng thời cũng là một thắng lợi của các lực lượng hoà bình, dân chủ và chủ nghĩa xã hội trên thế giới”.

TTV: Ôn lại truyền thống vẻ vang Điện Biên Phủ, chúng ta càng tự hào tin tưởng vào sự lãnh đạo đúng đắn, sáng suốt của Đảng ta, tinh thần Điện Biên Phủ luôn cổ vũ chúng ta, phấn đấu vươn lên xây dựng quê hương đất nước ngày càng giàu mạnh.

Tất cả: Điều đó không thể nào quên!

Bác Thành: *(đọc vè)*

Phải rồi không thể nào quên
Đó là chân lý niềm tin sáng ngời
Điện Biên trong trái tim tôi
Nguyên đi theo Đảng trọn đời thuỷ chung.

Tất cả: *(hát vè)* Điện Biên trong trái tim tôi
Nguyên đi theo Đảng trọn đời thuỷ chung
(Một huy hiệu Chiến thắng Điện Biên xuất hiện)
Âm nhạc vang lên bài ca “Chiến thắng Điện Biên”.

HẾT

HÒA BẠN TRÊN CAO NGUYÊN XANH

ĐỘI TTLĐ TỈNH LÂM ĐỒNG

Cảnh trí: Giữa sân khấu là tấm panô vẽ hai ngọn núi, tượng trưng cho cao nguyên Lang bian, một ngọn núi có cửa sổ mở đóng được để làm khung hình chiếu Video, khi quay lật phía sau, ngọn núi sẽ trở thành ngôi biệt thự có cửa sổ để diễn viên biểu diễn.

CÂU CHUYỆN I: “HÒ KÉO PHÁO”

NHÂN VẬT

1. Ông Khanh: Cựu chiến binh Điện Biên
2. Hồng: Cháu nội ông Khanh
3. Quân: Thanh niên
4. Thục: Thanh niên

MỞ ĐẦU:

Hồng xuất hiện (tóc thắt bím thả hai bên) hát và nhảy theo điệu múa sạp.

Hồng: (dừng lại nhìn đồng hồ) Đã sắp đến ngày thi văn nghệ rồi mà chẳng thấy mấy anh này lo tập tành

gì hết. Lần trước chẳng được giải nào, cả đoàn xấu hổ bỏ trốn hết trong liên hoan, vậy mà lần này cũng “chứng nào tật ấy”, lẽ mề chẳng lo lắng gì cả... lần này mà không có giải thì mấy bác trong cho Hội Cựu chiến binh phê bình chết... *(tiến ra sân khấu)* Các cô, các chú biết sao không? Mấy bác cựu chiến binh trong xã, tuy ai cũng lớn tuổi, nhưng đã tập văn nghệ là hăng say, múa cũng dẻo nè! Hát thì thật là hùng hồn... chứ đâu như mấy anh nhà ta vậy! Tập thì đùa giỡn, giọng thì khàn khàn như là...

(Quân, Thục thò đầu ra hai bên ngọn núi)

Thục: A... chê bọn anh hát dở phải không? Vậy thì bỏ luôn.

Quân: Vậy thì bai... bai!

Hồng: *(chạy lại)* Không! Không! Em tức quá, em nói vậy thôi chứ có chê mấy anh cái gì đâu! Nhưng thôi! Mấy anh không tập nữa thì em cũng bỏ luôn để coi ai bị khiển trách cho biết.

Quân: Thôi! Đừng có giỡn nữa mà Bơ.

Hồng: Cái gì? Sao cứ gọi em là Bơ hoài vậy?

Thục: Kẹo bơ thì gọi là bơ chứ, gọi là chuối, là chôm sao?

Hồng: Không phải, tại hồi đó nhà em trồng nhiều bơ nên...

Quân: *(ngắt lời)* Còn bây giờ “nhà em chuyển đổi cơ cấu cây trồng” rồi chứ gì!

Hồng: *(làm duyên)* Dạ đúng! Trồng hồng không hà...

nên bây giờ em tên là...

Thục - Quán: (*cướp lời*) Thu Hồng

Hồng: Đây tên đó mới xinh tươi chứ bộ!

Thục: Thôi được rồi! Tụi anh giỡn một chút cho nó vui mà biết sao tụi anh qua trẻ không?

Hồng: Không.

Quán: Nhìn nè, tụi anh mới đi mượn được mấy bộ quân phục để mặc biểu diễn cho đúng với bài hát mà mình thể hiện.

Hồng: Em có không?

Quán: (*lấy trong xách ra*) Của em đây!

Thục: Còn hai cọng thun nữa nè!

Hồng: Để làm gì hả anh?

Thục: Để em túm hai ống quần lên mới mang giày được chứ!

Hồng: Em không giỡn nữa nhé, làm như mình cao lắm.

Thục: Hề... hề... Thôi! Ta bắt đầu tập đi, chúng ta tập bài “Hò kéo pháo” trước, vì bài này còn phải tập đội hình kéo pháo vào trận địa.

Hồng: Rành ghê! (*mỉa mai*)

Thục: Các bạn biết sao không? (*đi qua lại*) Ở Điện Biên năm xưa, bộ đội đưa pháo vào vị trí chiến đấu rất là gian nan. Mỗi khẩu pháo trước khi nã đạn lửa vào kẻ thù, chúng ta đã phải đánh đổi biết bao mồ hôi, công sức của những chiến sĩ pháo binh...

Hồng: Ó... ơ, phần đó là phần thi trả lời câu hỏi, còn bây giờ là tập phần thi văn nghệ mà.

Quân: Đúng! Đúng! Triển khai đội hình ngay đi (*nhANH nhẬU*) Đây, Hồng đứng trước đây, Thục đứng giữa đây... còn tôi đứng chỉ huy khẩu lệnh, kéo pháo thật mạnh vào.

Thục: Quân mà cũng biết múa, biết tập đội hình sao?

Quân: Biết, sao không biết! Biết tập đội hình hát bài hát.... còn được chứ bài pháo binh thì ăn thua gì.

Hồng: Vậy thì tập lẹ đi.

Quân: Bắt đầu nghe! (*hô to*) 2-3 nào “Hò dô ta nào.. “ 2-3 “hò dô ta....”

(*Ông Khanh cỰu chiến binh Điện Biên xuất hiện từ lâu theo dõi*)

Ông Khanh: Âm!... Âm ! ... Âm !

(*Cả 3 giật mình quay lại nhìn ông Khanh*)

Ông Khanh: Chúng cháu tập bài gì đấy?

Thục: Dạ! Chúng cháu tập bài “Hò kéo pháo”.

Ông Khanh: Hò kéo pháo!

Quân: Tụi cháu tập để đi thi trên xã, chuẩn bị cho kỷ niệm 50 năm Chiến thắng Điện Biên.

Thục: Hôm nay ông cho Hồng tập với chúng con nghen!

Ông Khanh: Tham gia phong trào thanh niên thì ông có cấm nó bao giờ đâu.

Quân: Dạ tụi con sợ Hồng lo tập, không giúp đỡ ông được việc gì.

Ông Khanh: (*cười*) Giúp cái gì, việc học là chính, hôm nào nó rảnh, nó đi làm là để ông cháu trò chuyện

cho nó vui thôi chứ, nó mà làm được cái gì.

Hồng: *(chạy lại giựt tay ông Khanh)* Ông!

Quân: Ông lớn tuổi rồi mà vẫn còn khoẻ thật, lúc nào tới đây con cũng thấy ông ở ngoài vườn.

Ông Khanh: Ngày nào mà không ra vườn chăm sóc cho vườn cây, ao cá ông thấy thân thể mình nó như rụng rời ra từng khúc. Các cháu biết không? Làm nó vừa khoẻ người, mà cũng tăng được thu nhập cho gia đình.

Thục: Dạ. Tụi con đều biết ông là tấm gương người thương binh sản xuất giỏi của xã ta.

Ông Khanh Có gì đâu các cháu.

Hồng: Ông à ! Nhóm văn nghệ tụi con định bí mật tập một chương trình toàn là những bài ca truyền thống, trước khi đi thi trên xã sẽ diễn trước một bữa trong thôn, coi như là một món quà ý nghĩa tặng các ông, các chú cựu chiến binh trong thôn.

Ông Khanh: *(cười)* Chà chà! Ý nghĩa quá, nhưng ông nói cho chúng cháu biết, kéo pháo kiểu như các cháu vừa rồi thì còn gì là bí mật, ông ở tận cuối vườn mà vẫn nghe hô khẩu lệnh. Bí mật chiến trường Điện Biên mà kéo pháo như thế thì chết.

Thục: Dạ! Dạ! Vì sao vậy ông?

Ông Khanh: *(chậm rãi nói trong nền nhạc bài “Hò kéo pháo”, trên khung hình chiếu đoạn phim về chiến dịch Điện Biên)*

Ngày xưa, ở chiến trường Điện Biên, để gây yếu

tố bất ngờ cho quân Pháp, bộ đội ta đã dũng cảm, mưu trí, gian khổ và bao hy sinh mất mát mà người lính pháo binh và các binh chủng khác đã gắng chịu. Mỗi khẩu pháo với sức nặng hàng ngàn cân, đã vượt qua bao đèo cao, dốc đứng, oằn lên bờ vai, đôi tay rướm máu của hàng trăm chiến sĩ có mặt ở trận địa... Giặc Pháp cứ huyênh hoang với Tập đoàn cứ điểm Điện Biên vững chắc của chúng là bất khả xâm phạm, để rồi phải hứng chịu những trận bão lửa của pháo binh ta như trời rung, đất chuyển. Những người lính Điện Biên với “56 ngày đêm, khoét núi, ngủ hầm, mưa dầm, cơm vắt đã làm nên một Điện Biên chấn động địa cầu.. Quân đội ta mãi ghi nhớ tấm gương dũng cảm của một người lính pháo binh anh hùng Tô Vĩnh Diện (*đèn sáng*)

Hồng: Các anh à! Ông em ngày xưa cũng là chiến sĩ pháo binh Điện Biên đó.

Quân: A! Hay quá! Ông à! Tụi con lâu nay không biết ông là lính pháo binh, chỉ biết ông là cựu chiến binh thôi.

Thục: Hay là ông cũng tập chung với tụi con bài hát này đi.

Quân: Dạ, nếu ông mà hát với tụi con thì gọi là tốp ca “Ông và cháu”

Ông Khanh: Được, được! Ông sẽ cũng tập với các cháu, nhưng trước khi hát mình cần phải chỉnh sửa lại

đội hình. Đội hình kéo pháo trên sân khấu phải khác ở thực tế chiến trường một chút chớ.

Hồng: Vậy mà anh Quân nói biết tập đội hình.

Quân: Ồ! Thì pháo phải la, phải kéo như vậy nó mới lên được chớ.

Ông Khanh: Đúng, đúng! Ở Điện Biên, bộ đội ta phải dựa vào thực tế địa hình ra sao để có cách di chuyển, cách kéo cho phù hợp, hiệu quả nhưng tuyệt đối phải bảo đảm bí mật, bất ngờ.

Thục: Dạ! Còn hô khẩu lệnh mà cứ như hét lúc này chẳng khác nào “Lạy ông tôi ở bụi này” phải không ông ?

Ông Khanh: Ủ! Phải, phải, các cháu biết không? Mỗi khẩu pháo có 2 sợi dây tời to bằng cổ tay được bện bằng dây mây cho hàng trăm bộ đội kéo lên dốc, pháo lên đến đâu có người dùng gỗ chèn pháo lại.

Hồng: Còn 2-3 như anh Quân hô có đúng không ông?

Ông Khanh: À... à! Hô thì cũng nhỏ nhỏ, vừa vừa thôi sau này bộ đội ta còn dùng 2 thanh tre để gõ “cốc cốc”. Thôi ta bắt đầu nè! (*ông Khanh nghiêm giọng*)
Cả đội tốp ca: Nghiêm! Bên phải quay, 2-3 nào “Hò dô ta nào, hò dô ta nào” (*Cả đội hình đi vào bên trong*)

TTV1: Vâng! “Dốc núi cao cao nhưng lòng quyết tâm còn cao hơn núi, vực sâu thăm thẳm, vực nào sâu bằng chí căm thù”.

- Làm sao nói hết được sự hào hùng của trận địa pháo Điện Biên, một kỳ tích mà lực lượng bộ đội chiến dịch Điện Biên nói chung và binh chủng pháo binh nói riêng đã lập nên. Bài hát “Hò kéo pháo” và câu chuyện vừa qua, chúng tôi đã mượn hình ảnh của những người lính 50 năm xưa trên chiến trường Điện Biên hiện đang sinh sống tại Lâm Đồng để chuyển tải.

Các bác là ai ? Vẫn là những con người bình dị của anh lính Cụ Hồ. Yêu và gắn bó với mảnh đất Nam Tây Nguyên nghĩa tình, đem và dâng hiến hết lòng nhiệt thành của tuổi cao niên cho dân tộc, từng góc phố, từng xóm ấp được bình yên, từng thôn bản, buôn làng được ấm no. Có bác như bác Đàm trong đêm khuya khoắt vẫn lặn lội đến tận một căn nhà nào đó để giải quyết mối bất hoà của hạnh phúc lứa đôi, để chồng hoà, vợ thuận. Có bác như bác Phạm Ngọc Can ở xã Ninh Loan - Đức Trọng, dù đã quá tuổi “Thất thập cổ lai hi” nhưng sức khoẻ vẫn dẻo dai. Vườn cây ao cá góc tiêu, cây hồng đã cho gia đình bác hàng năm có thu nhập thêm hàng chục triệu đồng. Hay bác Hán Khang, người chiến sĩ Điện Biên đã mất một bàn tay năm 1966 trong một trận không kích của không quân Mỹ, vẫn không chịu đầu hàng với số phận, 7 sào cà phê, hàng năm vẫn đơm hoa kết trái như đáp lại

tấm lòng của bác dành cho vùng kinh tế mới Lâm Hà... Hay như người cựu chiến binh Phạm Văn Tý, vườn lan, hàng mía, gốc bơ vẫn là niềm vui cho mỗi ngày thứ 7, chủ nhật. Ngày thường bác vẫn cần mẫn đến Hội Cựu chiến binh tỉnh với trọng trách Phó Chủ tịch Hội.

(Một đoạn nhạc vui để chuyển câu chuyện II).

CÂU CHUYỆN II: NGƯỜI DÂN CÔNG HOẢ TUYẾN XƯA

NHÂN VẬT:

- 1. Bà Lành:** Dân công hoả tuyến năm xưa ở Điện Biên
- 2. Ông Mạnh:** Cựu chiến binh đánh Mỹ
- 3. Quân:** Tuyên truyền viên 1
- 4. Hoa:** Tuyên truyền viên 2

TTV: Thời đánh Mỹ, những cô gái thanh niên xung phong Trường Sơn đã góp công làm nên con đường Hồ Chí Minh lịch sử, một thiếu sót nếu hôm nay, với khí thế hào hùng của cả nước hướng về 50 năm Chiến thắng Điện Biên, chúng ta lại không nhắc đến chiến công lặn lội của lực lượng dân công hoả tuyến năm xưa, trong đó có sự góp mặt của những thiếu nữ đang độ tuổi

thanh xuân tràn trề nhựa sống. Những cô gái ấy, trải qua bao thăng trầm của thời cuộc, hôm nay, người mất, người còn, họ đã trở thành những cụ bà vui vầy cùng con cháu. Tưởng chỉ có thể là hạnh phúc cho tuổi già, nhưng không! Với tư thế của người dân công hoả tuyến năm xưa, nhiều cụ bà vẫn hăng hái tham gia phong trào hoạt động xã hội, góp phần xây dựng nơi địa bàn cư trú của mình những hoạt động bổ ích và đầy ý nghĩa. Và người chúng tôi muốn nói, xin quý khán giả (*bà con*) hướng lên màn hình: người nữ dân công hoả tuyến Điện Biên, bác Vũ Thị Đàm, năm nay đã 71 tuổi, hiện sống tại phường 9 Đà Lạt. Bác hoạt động rất hăng say trong Hội Phụ nữ phường.

Quân: (*vai mang camera, máy ảnh*) Trời ơi! Bữa đó quay tới hết pin. Ủa, chứ còn đứng đây giới thiệu cái gì nữa? Muốn biết bác nào, cô nào làm gì thì phải đi thực tế chứ, phải ghi chép, chụp ảnh quay phim chứ!

Hoa: Bộ người ta không lo, người ta biết lấy tin hay sao mà bày đặt lên lớp... hừ! Mới cho đi quay được có mấy lần mà bày đặt lên mặt.

Quân: Nè! Nói cho biết nhé, thành nghề quay phim này cũng nhờ mấy cục pin đó.

Hoa: Mắc mớ gì nhờ mấy cục pin?

Quân: Thì mấy lần đang quay đám cưới, mới có quay

giới thiệu hai họ thì pin hết, sợ quá trốn luôn nên bây giờ có kinh nghiệm rồi... (*đưa máy xuống khán giả*). Chỗ này đẹp quá!

Hoa: Thôi lẹ lên, đi quay bác Lành đi.

Quân: Quay bác Lành nào?

Hoa: Sao hỏi ngỡ ngác vậy? Bác Lành chi hội trưởng Chữ thập đỏ khu phố Anh Đào chứ bác Lành nào. Bác đang đi vận động quyên góp để giúp đỡ một bệnh nhân bị bệnh hiểm nghèo trong phường 9.

Quân: Vậy thì đi lẹ lên (*nhạc nổi lên, cả hai đi vào bên trong*)

(*Bà Lành, ông Mạnh xuất hiện*)

Bà Lành: Chà! Thời tiết Đà Lạt mà bữa nay nóng nực thật mới đi được có vài nhà mà đã mất cả buổi sáng (*nhìn vào trong*). Chú Mạnh ơi! Làm gì mà đi chậm chạp dữ vậy.

Ông Mạnh: Ơ....! Chịu chị luôn, đường Đà Lạt chứ có phải đường đồng bằng đâu, lên dốc xuống dốc mà chị cứ đi thoăn thoắt như là dân công hoả tuyến vậy.

Bà Lành: Ủ! Thì tôi vốn là dân công hoả tuyến ngày xưa mà chú!

Ông Mạnh: Nhưng công việc bây giờ nó đâu có gấp gáp như thời chiến tranh chị. Tôi nói thiệt với chị điều này, chị đừng có giận tôi.

Bà Lành: Chú cứ nói chớ có gì mà e dè, góp ý xây dựng để công việc được tốt hơn thì chú cứ nói.

Ông Mạnh: Chị là Chi hội trưởng Chữ thập đỏ của khu phố ta, mà hội viên thì khá đông, chị nên phân chia cho mỗi người gánh vác bớt những công việc của Hội để mình đỡ vất vả.

Bà Lành: Có gì đâu chú ơi! Tôi bây giờ công việc nhà cũng chẳng có gì, mấy cháu cũng đã lớn, mọi người trong Hội bận. Tôi với chú đi vận động thay cũng được chứ có gì. Chú không nhớ là: giúp đỡ những người có hoàn cảnh khó khăn là mục đích, là niềm vui của Hội ta sao?

Ông Mạnh: Tôi đồng ý là như vậy, nhưng mình làm cũng vừa phải thôi, coi ai đáng giúp đỡ thì mình giúp, còn thường thường, trung trung thì bơ quách đi cho nó khoẻ.

Bà Lành: *(lớn tiếng)* Ô! Chú này nói lạ ghê! Mình đã có tấm lòng, đã đi làm công việc nhân đạo thì phải hết mình tùy vào từng hoàn cảnh khó khăn của mỗi gia đình mà mình có cách giúp đỡ khác nhau, tất cả họ đều cần đến sự giúp đỡ của cộng đồng. Sống như vậy mới gọi là: “Tinh làng nghĩa xóm” chứ.

Ông Mạnh: *(nói chổng ché)* Ủ! Thì... thì tôi mỗi chân quá thử đùa với chị một chút, làm gì giận dữ vậy?

Bà Lành: Đây! Chú không nhớ sao? Cô Lan ở xóm trên bị bệnh mất, bỏ lại cho anh chồng 4 đứa con nhỏ, anh chồng sức khoẻ cũng chẳng dồi dào gì, ai ai cũng nói nhà đó giàu có lắm, tiền nước ngoài

gửi về ăn chơi dài dài, có khó khăn gì đâu...
(*nói chậm*) Nào ngờ! Khi tôi và các chị trong Hội đến: hai cháu lớn học cấp II đang định bỏ học, 2 cháu nhỏ thì quần áo nhếch nhác, mặt mày lem luốc như trẻ lang thang ngoài đường phố. Họ có biết rằng, để lo cho căn bệnh hiểm nghèo của vợ mình, người chồng phải bán sạch hết của cải trong nhà...

(*Hoa, Thục xuất hiện từ lâu. Hoa ghi chép vào sổ tay, Thục quay phim*)

Ông Mạnh: (*phát hiện 2 người*) Nè! Nè cái chú này, làm gì mà quay lên người ta, ai cho phép?

Thục: Dạ cháu chỉ quay lời nói của bác Lành thôi ạ!

Hoa: (*chạy tới phân bua*) Dạ! Lẽ ra bọn cháu phải xin phép trước, nhưng tình cờ nghe thấy câu chuyện giữa hai bác nói đúng như thông tin cháu cần, nó tự nhiên và khách quan nên bọn cháu không bỏ lỡ cơ hội lấy tin, mong hai bác thông cảm.

Thục: Dạ! Chớp lấy thời cơ liền ạ!

Hoa: (*nhìn Thục*) Suyt... Dạ bọn cháu làm ở cơ quan văn hoá nghe giới thiệu bác là Chi hội trưởng Chữ thập đỏ của khu phố Anh Đào, mà bác nguyên là dân công hoả tuyến của chiến dịch Điện Biên, nay tuổi đã lớn, bọn cháu đang cần thông tin và hình ảnh của những bác cựu chiến binh Điện Biên hiện sinh sống trên đất Lâm

Đồng để làm chương trình “Những bông hoa Điện Biên trên đất Lâm Đồng” chuẩn bị cho kỷ niệm 50 năm Chiến thắng Điện Biên.

Ông Mạnh: A! Ra thế... thì cứ việc quay, nhưng bác Lành đây chứ không phải tôi nghe. Tôi là Mạnh, chỉ tham gia bộ đội trong kháng chiến chống Mỹ thôi.

Bà Lành: Ôi! Đánh giặc nào cũng giống nhau, tôi với ông ấy cùng tham gia Hội Chữ thập đỏ khu phố, cùng sinh hoạt trong Hội Cựu chiến binh phường, đóng góp cùng như nhau, cô với chú cứ quay hết cả hai.

Hoa: Dạ, dạ cháu phải làm theo đúng nội dung của từng chủ đề, hôm nay cháu chỉ xin phép lấy thông tin về bác Lành thôi ạ.

Thục: Dạ, lấy đúng những người trực tiếp có tham gia chiến dịch Điện Biên .

Bà Lành: ù! Thì bọn cháu muốn biết điều gì thì bác sẵn sàng trao đổi, nhưng trước tiên hai cháu cùng đi với bác để đưa tin, lấy ảnh của anh Ba đang bị mắc bệnh hiểm nghèo, anh ấy đang cần đến sự giúp đỡ của nhiều người.

Ông Mạnh: Đúng, đúng đấy! Năm ngoái cũng nhờ phương tiện thông tin báo chí nên gia đình bà An ở tổ 5 được sự ủng hộ của nhiều tấm lòng hảo tâm, căn bệnh tim của bà bây giờ cũng đỡ.

Bà Lành: Bác đề nghị như vậy hai cháu thấy sao?

Thục: Dạ cháu sẵn sàng! Cháu cũng tham gia Hội Chữ thập đỏ thành phố mà.

Bà Lành: Tốt quá!

Hoa: Dạ tụi cháu sẽ cùng đi với hai bác để biết hoàn cảnh khó khăn của anh Ba ra sao, tiện thể cháu cũng quay và lấy được tin về hoạt động thực tế của bác.

Thục: *(nhìn vào)* Dạ như là “một mũi tên trúng hai mục đích”.

Bà Lành: Cậu này lém lỉnh ghê!

Ông Mạnh: Vậy thì ta tranh thủ đi ngay.

Thục: Dạ để con đi trước quay phái đoàn của mình *(cầm máy vừa quay vừa đi giật lùi, bà Lành và ông Mạnh vào trong)*

Hoa: Vâng! Thưa quý vị khán giả, thưa bà con cô bác! Chúng ta vừa chứng kiến một trong những hoạt động thiết thực của bác Lành, cũng chính là hình ảnh của của bác Vũ Thị Đàm người nữ dân công Điện Biên hiếm hoi đang sinh sống tại Đà Lạt... Và bây giờ, chúng ta sẽ đến và xem tiếp ai nữa trong các bác cựu chiến binh xưa, xin mời quý vị khán giả hãy đến sống và cảm nhận cái se lạnh của tiết trời Đà Lạt lúc bình minh sắp toả sáng, trong tiếng hô 2-3 của bài thể dục dành cho mọi người, có bóng dáng của các cựu chiến binh Điện Biên.

(Nhạc chuyển câu chuyện III).

CÂU CHUYỆN III: BUỔI SỚM TRONG LÀNH

(Âm nhạc - Bài hát “Chiến thắng Điện Biên”)

NHÂN VẬT

- 1. Ông Phú: Cựu chiến binh
- 2. Thọ: Thanh niên
- 3. Quân: Thanh niên

Ông Phú: *(Xuất hiện trong trang phục thể thao, tay cầm gậy tập dưỡng sinh)*

12. Thân quy luyện kiếm (Rùa thân luyện kiếm)

13. Uyển thân kích tạng (Nghiêng người kích đúng tạng phủ)

14. Canh điền (Cày ruộng)

15. Càn khôn lưu chuyển

16. Thuyền quá giang (Thuyền qua sông)

Ông Phú: *(hô to, bên trong đáp lại)*

- Khoẻ để rèn luyện thân thể (khoẻ... khoẻ... khoẻ)

- Khoẻ để xây dựng và bảo vệ Tổ quốc (khoẻ... khoẻ... khoẻ)

Thọ + Quân: *(Nghe tiếng hô xuất hiện trên khung cửa sổ)*

Quân: Dậy lên mày ơi! Máy bác trong Câu lạc bộ dưỡng sinh đã tập thể dục xong rồi kìa!

Thọ: *(người quán chần, vừa ngáp vừa nói)* Làm gì mệt cả mình! Sáng nay trời lạnh quá, thôi để hôm nào trời ấm ấm rồi chạy lại, bữa nay chủ nhật ở

nhà ngủ cho thoải mái một bữa.

Quân: Không được. Ông Phú đã vận động cả khu phố mình phải giữ vững phong trào thể dục thể thao. Ông nói khí hậu Đà Lạt lạnh sẽ gây cho mình chảy lười, muốn khoẻ mạnh thì phải kiên trì tập thể dục và chạy bộ buổi sáng.

Thọ: Ừ! Thì kiên trì, nhưng nghỉ một buổi có sao đâu!

Quân: Không được! Phải dậy chạy thôi, mày không thấy sáng nay lạnh mà các cụ vẫn tập đầy đủ đó sao?

Thọ: Ôi giờ ơi! Tao nói mày nghe nè, mấy ông bà già đó buổi tối khó ngủ, chỉ mong trời nhanh sáng để ra đường cho nó khuây khoả thôi.

Quân: Mày chỉ được cái tài biện hộ.

Thọ: Thì họ không muốn tập cũng bị ông Phúc cự chiến binh, Chủ nhiệm Câu lạc bộ dưỡng sinh của phường tới thúc hối, gọi cửa, vận động đi tập dưỡng sinh, họ nể ông nên họ đi đấy thôi.

Quân: *(lao vào giựt mền của Thọ)*

Đừng có nói bừa, dậy chạy nhanh lên

(Cả hai ra phía trước và làm động tác khởi động, Thọ lom khom ồm yếu Quân mập tròn).

Quân: *(đang khởi động bỗng phát hiện ông Phú từ phía xa)* Chết ông Phú tới kìa! *(cả hai chạy lên khung cửa sổ)*

Thọ: Giờ này mặt trời lên 8 sào rồi còn gì mà chạy nữa, không khéo làm trò cười cho người ta.

Quân: Ừ! Cũng đúng, ra chạy giờ này lỡ gặp ông Phú

thì mắc cỡ chết, tao lỡ hứa với ông 5 giờ 30 là tui con dây chạy.

Thọ: *(nhìn vào trong)* Ông đang đi đến kìa.. đóng cửa lại *(cả hai đóng cửa sổ lại)*

Ông Phú: *(xuất hiện và gõ cửa nhà)* Các cháu ơi!

Quân + Thọ: *(ở bên trong Quân, Thọ giả bộ ho và hắt hơi, cả hai cùng thò đầu ra ngoài mỗi người trùm một chiếc mũ len trông như “Nin-za”)*

Chúng cháu chào ông Phú ạ!

Ông Phú: Sao?

Quân + Thọ: Dạ! Chúng cháu bị cảm lạnh.

Ông Phú: Bị lúc nào?

Thọ: Dạ... mới ... gặp bác.

Quân: *(trùng Thọ)* Dạ bị tối hôm qua.

Ông Phú: Thôi được! Xuống đây bác bảo *(cả hai cùng quán quên đi xuống)*

(Ông Phú nhìn xung quanh Thọ) Cháu có biết thể hình của cháu ra sao không?

Quân: *(Quân xen vào)* Dạ thanh niên mà như con cò hương.

Ông Phú: *(nhìn Quân)* Thế thì hình thể của cháu.

Thọ: *(xen vào)* Dạ nhỏ tuổi mà béo như con lợn ỉn.

Ông Phú: Sống trên đời, muốn làm được nhiều việc, muốn cống hiến hết khả năng của mình cho công việc thì cần phải có sức khỏe... nhỏ tuổi mà ốm như cháu thì chẳng đẹp, mà béo tốt như cháu cũng chẳng hay ho gì. Bác không muốn nói nhiều

nữa, để tự các cháu suy nghĩ và hành động.

Thọ + Quân: Dạ! Tụi con hứa sẽ quyết tâm.

Ông Phú: Biết bác tới đây có việc gì không ?

Thọ + Quân: Dạ . Không ạ!

Thọ: Dạ chắc là tới để nhắc nhở bọn cháu phải siêng năng tập thể dục ạ!

Quân + Thọ: *(nhìn nhau)* Dạ chúng cháu không biết.

Ông Phú: *(chỉ tay)* Ở dưới góc nhà có cái vật gì đen đen thế!

Quân + Thọ: *(chạy lại nhìn)* Dạ cái túi rác ạ !

Ông Phú: Thế ai bỏ nó vào đây?

Quân + Thọ: *(chỉ tay định đổ thừa cho nhau)* Dạ... dạ chúng cháu...

Ông Phú: Chúng cháu có biết sắp tới thành phố mình có diễn ra sự kiện gì không?

Quân + Thọ: Dạ, kỷ niệm 110 năm Đà Lạt hình thành và phát triển.

Ông Phú: Tốt! Sắp tới Đà Lạt sẽ kỷ niệm sinh nhật lần thứ 110 năm mà thành phố ta là thành phố du lịch, các cơ quan và nhân dân trong thành phố đang ra sức để xây dựng thành phố ngày càng sạch đẹp. Cố gắng cho thành phố không những có cảnh quan đẹp, đường phố sạch sẽ mà ngay con người Đà Lạt cũng phải giữ cho được sự mến phục của du khách với phương châm “Người Đà Lạt hiền hoà, mến khách”.

Quân + Thọ: Dạ, chúng cháu xin nghe lời ông ạ!

Ông Phú: Vậy thì để đạt được 2 mục đích: sức khoẻ tốt và

thành phố sạch đẹp các cháu phải bắt đầu ngay bây giờ đi.

Thọ: Dạ! Hôm nay học sinh các trường đang làm vệ sinh quanh Hồ Xuân Hương, chúng cháu sẽ ra tham gia cùng.

Quân: Hay bây giờ ông cháu ta chạy một vòng quanh hồ luôn, hôm nay chủ nhật ông ở nhà mà.

Ông Phú: *(cười)* được, được 2 cháu chạy trước đi, bác đi bộ từ từ phía sau.

(Âm nhạc bài “Chiến thắng Điện Biên” nổi lên, Quân + Thọ chạy vào trước, ông Phú nhìn theo cười và vào sau)

TTV 1: Vâng! Thưa bà con và các bạn, câu chuyện mà các diễn viên của Đội thông tin lưu động chúng tôi vừa thể hiện thật nhẹ nhàng dí dỏm, nhưng cũng đầy ý nghĩa với các bạn thanh niên. Bác Phú với vóc dáng vạm vỡ khoẻ mạnh trong câu chuyện cũng chính là vóc dáng của một cựu chiến binh Điện Biên năm xưa. Người thứ 2 chúng tôi muốn giới thiệu: bác Đỗ Hải - Chủ nhiệm Câu lạc bộ dưỡng sinh phường 6, thành phố Đà Lạt. Bác Đỗ Hải sau khi rời quân ngũ đã có thâm niên làm việc trong ngành Tư pháp 19 năm liền. Ngoài những đóng góp cho phong trào thể dục thể thao địa phương, bác còn là Phó Bí thư Đảng uỷ phường mẫu mực, hăng say các hoạt động phong trào văn hoá xã hội của phường.

TTV 2: Trên đất Lâm Đồng, mỗi bác cựu chiến binh Điện Biên là một tấm gương cho các thế hệ trẻ tỉnh nhà noi theo. Các bác dù mỗi người có một hoàn cảnh khác nhau, cách sống khác nhau, nhưng vẫn luôn giữ trong mình phẩm chất cao quý của anh lính Cụ Hồ người chiến sĩ quyết chiến quyết thắng trong chiến dịch Điện Biên. Những cây cao bóng cả ấy vẫn đẹp rực rỡ trong lòng mỗi chúng ta, hướng về Điện Biên những người chiến sĩ của 50 năm ấy lại toả sáng hơn, rực rỡ hơn tựa như những cánh hoa Ban trên miền đất Nam Tây Nguyên.

HẾT

GIA ĐÌNH SARA VỢ ĐIỆN BIÊN

ĐỘI TTLĐ TỈNH NINH THUẬN

NHÂN VẬT:

- Ông AMư (70 tuổi)
- SaRa
- HaLy : Con của SaRa
- Ông Dũng (70 tuổi)
- Hoàng 50 tuổi: Con nuôi ông Dũng

Sân khấu bố trí: Một màn hình video 100 inch, 2 tấm pa nô khẩu hiệu kêu gọi hành động cách mạng kỷ niệm 50 năm Chiến thắng Điện Biên Phủ, vài cái bục ngồi, tất cả được thiết kế cách điệu trong cảnh một gian nhà.

(Chuyện xảy ra trong một gia đình người Chăm).

TTV1: Kính thưa quý vị đại biểu! Kính thưa quý bà con! Chào mừng kỷ niệm 50 năm chiến thắng Điện Biên Phủ (7/5/1954 - 7/5/2004), hòa với khí thế chung của cả nước, tỉnh Ninh Thuận chúng ta cũng đã phát động đợt thi đua vì Điện Biên thân yêu.

- TTV2:** Chương trình hành động với chủ đề: “Ninh Thuận với hào khí Điện Biên”, nhằm thức dậy tinh thần Điện Biên trong lòng của mỗi người, để đẩy mạnh thi đua lao động sản xuất xây dựng gia đình quê hương no ấm giàu đẹp.
- TTV1:** Để hiểu rõ thêm tinh thần đó. Kính mời quý vị cùng chúng tôi đến một Plây Châm (làng của người Chăm) thăm gia đình chị SaRa
- TTV 2:** Qua tiểu phẩm: “Gia đình SaRa với Điện Biên”
(*SaRa xuất hiện sửa lại khung cảnh, hát bài “Sợ chỉ đủ màu” - dân ca Chăm*)
- SaRa:** Đã 5 giờ chiều rồi mà AMư vẫn chưa về, chắc còn đang ở ngoài đồng, mấy hôm nay không khí thi đua lao động sản xuất trong Plây sôi nổi thật.
- Hoàng:** SaRa ơi... có ai ở nhà không?
- SaRa:** Ủa anh Hoàng, sao anh đến sớm vậy?
Bây giờ mới có 5 giờ chiều mình đã hẹn với anh em 7 giờ tối nay mà.
- Hoàng:** Thôi, nói thật với em, anh ngại bề dĩa lắm, nhờ cái dịp kỷ niệm 50 năm Điện Biên này, chúng ta mới được dịp hâm nóng lại cái máu văn nghệ, tối nay phúc khảo rồi, làm hồng ra sao họ cười chết.
- SaRa:** Già rồi mà còn mắc cỡ, em hỏi thật, anh tối nhà không sợ ba em la à?

Hoàng: Có gì phải sợ, anh biết trước sau gì ba cũng sẽ thông cảm cho tội mình (*nắm tay SaRa*) Thôi, tranh thủ lúc bác chưa về...

SaRa: Làm cái gì?

Hoàng: Tập lại chương trình văn nghệ đi em.

SaRa: Vậy mà em cứ tưởng...

Hoàng: . Đó đó... hôm giờ làng xóm người ta đàm tiếu về chuyện hai đứa mình... em cứ giống người ta hiểu lắm đó nghen.

SaRa: Tập từ đầu hả anh?

Hoàng: Ừ tập từ đầu.

SaRa: Kính thưa bà con!

Chiến thắng Điện Biên Phủ là một dấu son lịch sử đánh dấu sự kết thúc thắng lợi của cuộc kháng chiến chống thực dân Pháp xâm lược, tạo ra một vị thế mới của Việt Nam trên thế giới.

Hoàng: Chiến thắng Điện Biên Phủ không chỉ ảnh hưởng to lớn đối với nền độc lập của đất nước mà còn tác động đến phong trào giải phóng dân tộc trên toàn thế giới.

SaRa: Kỷ niệm 50 năm Chiến thắng Điện Biên Phủ xây dựng giá trị truyền thống yêu nước, khơi dậy lòng tự hào dân tộc, ý chí tiến công, sức mạnh sáng tạo của nhân dân ta trong điều kiện mới.

Hoàng: Hướng về kỷ niệm 50 năm Chiến thắng Điện Biên Phủ, toàn Đảng, toàn quân, toàn dân Ninh

Thuận quyết tâm xây dựng quê hương ngày càng giàu đẹp.

(Hai người cùng hát bài theo làn điệu dân ca Chăm)

- Khi nắng lên lưng đồi. Đồng quê sóng lúa thiết tha
(Gió đưa)² câu hát quê nhà. Đẹp sao cuộc sống
ấm no.

Góp công cho xóm thôn mình, ngày thêm hạnh
- phúc ấm no.

- Đất nước vui đón chào, mừng Điện Biên chiến
thắng vẻ vang.

(Chiến công)² vang khắp địa cầu, niềm tin thấp
sáng khắp nơi.

Đến nay nửa thế kỷ rồi, Điện Biên vẫn mãi trong ta.

Ta hát vang một lòng... Điện Biên vẫn mãi trong
ta (lặp lại đoạn 2)

(Hai người diễn xuất nắm tay nhau, ông AMur - cha của SaRa xuất hiện)

AMur: SaRa, con đang chuyện trò với ai thế?

SaRa: Dạ... tụi con đang...

AMur: Tao biết rồi... cậu Hoàng, cậu về đi, tôi muốn nói chuyện riêng với con gái tôi một chút.

Hoàng: Thưa bác, bác hiểu nhầm tụi cháu rồi.

AMur: Cậu về đi.

SaRa: AMur!

Hoàng: Dạ thưa bác cháu về *(Hoàng đi vào)*

AMur: SaRa, con có nghe cả cái Plây này, người ta đàm tiếu về chuyện giữa con và thằng Hoàng không?

SaRa: AMur à, anh Hoàng là người tốt.

AMur: Tốt xấu gì tao không biết nhưng con là gái goá chồng, con không thương con HaLy sao, hơn nữa quan niệm hôn nhân của người Chăm không cho phép con quan hệ với cậu Hoàng, con hiểu không?

SaRa: Con goá chồng, anh Hoàng thì độc thân, có gì... chuyện đó là ngày xưa còn bây giờ.

AMur: Có xưa mới có nay, con dám cãi lại AMur à?

(Ông Dũng lảng giềng xuất hiện)

SaRa: Chào bác Hai, con xin phép AMur, xin phép bác *(đi vào)*

Dũng: Anh Ba, có gì mà rầy con SaRa dữ vậy!

AMur: Ở cái chuyện của tụi nó... mời anh ngồi.

Dũng: Anh không nói tôi cũng biết, tội nghiệp tụi nó, anh nghĩ coi thế hệ mình sắp qua rồi, mình phải biết đổi mới, thông cảm cho tụi nó đôi chút chớ, tôi biết anh nói thế nhưng bụng anh không nghĩ vậy đâu.

AMur: À.. anh qua chơi hay có chuyện gì không?

Dũng: *(cười)* Anh lại già rồi sang chuyện khác rồi... Anh Ba nè, sáng mai mình huy động anh em nạo vét hết phần còn lại của con mương để kịp báo cho Ban tổ chức “Hào khí Điện Biên” để họ còn báo cáo lên trên.

AMur: Chuyện đó thì tôi ủng hộ hết mình, từ lâu rồi hôm nay tôi mới thấy lại khí thế thi đua sản xuất

trong Plây mình sôi nổi như thế.

Dũng: “Hào khí Điện Biên” mà anh, không phải chỉ trong thôn mình đâu. Anh biết chỉ tiêu đặt ra trong dịp kỷ niệm này toàn tỉnh của mình là *(Lúa... Nho... Cá... Tôm... các số liệu được máy 100inch phóng lên màn)*

Amư: Với khí thế này, tôi tin chắc tỉnh ta sẽ đạt kết quả tốt.

Dũng: Tôi cũng tin như thế, mấy hôm nay lòng tôi cứ rạo rục làm sao ấy

AMư: Rạo rục chuyện gì hay là anh đang hồi xuân.

Dũng: Có thể như thế. Tôi đang nghĩ lại thời trai trẻ, nghĩ về kỷ niệm Điện Biên, mới đó mà đã 50 năm rồi.

AMư: Điện Biên thì tôi không được trực tiếp tham gia, nhưng tinh thần Điện Biên thì không chỉ tôi mà cả mọi người ai cũng đều nhớ, anh rạo rục cũng phải.

Dũng: Đúng, tinh thần Điện Biên ai cũng nhớ, nhưng với tôi còn là một kỷ niệm...

(Đèn pôlo chiếu vào ông Dũng mờ dần rồi tắt, máy phóng 100inch chiếu một đoạn phim ngắn tuyên truyền về Điện Biên, chiếu xong đèn pôlo lại rọi vào ông Dũng)

Dũng: Và trong những ngày tháng lịch sử đó, một kỷ niệm đáng nhớ đã đi vào đời tôi, có nhiều đồng đội, trong đó có một người bạn rất thân của tôi đã vĩnh viễn nằm lại đồi A1... Đó là bố của

Hoàng, anh ấy đã anh dũng hy sinh (*ngừng một chút*)... còn mẹ của Hoàng sau khi sinh ra Hoàng cũng đã chết... Hoàng sống với tôi từ nhỏ, tôi đã nói cho nó biết hết mọi chuyện mỗi khi nhìn nó, kỷ niệm Điện Biên lại sống dậy trong tôi...

AMur:

Tội nghiệp, cậu ấy sống luôn có trách nhiệm với mọi người, với làng xóm... riêng chúng tôi sống trong những ngày tháng ấy, hoà với khí thế Điện Biên, quân dân Ninh Thuận cũng đã lập một số chiến công đáng kể như: (*máy phóng 100inch... số liệu theo lịch sử Đảng bộ tỉnh Ninh Thuận*) tinh thần Điện Biên cũng sống mạnh mẽ trong lòng người Chăm chúng tôi (*hát bài Vãi Chài dân ca Chăm đặt lời mới*).

Nanh ăn nê... ê... ê...

Dầu đun lai, bà con ơi vai bên tả tôi mang cái chài, vai bên hữu tôi mang gùi bẻ chuối, bà con ơi tôi lội suối bung sông, tôi cầm chài tôi dãi xuống sông bắt cá lớn rồi không có, bắt cá lòng tong nấu canh dưa hồng tôi nuôi bộ đội, giữ Tổ quốc, gìn giữ giang san, giữ xóm làng mì va pô lai lời...

Nanh ăn nê ... ê... ê...

Dầu đun lai, bà con ơi nghe chãng hời, tin vui đến rồi, xôn xao cả Plây Chăm. Mùa xuân đến, bà con ơi xuân về với quê hương, nghe rộn ràng hạnh phúc nơi nơi, với chiến thắng rộn vang tiếng

biết đến Điện Biên khắp nơi địa cầu chung tay xây dựng, đuổi đế quốc gìn giữ giang san, giữ xóm giữ làng mi và pô lai lời (*bé gái HaLy xuất hiện, đèn bật sáng*).

HaLy: Ông nội hát hay quá, con chào ông Hai.

Dũng: Cháu đi học sao về tối thế?

AMur: Nhà này độ rầy mạnh mẽ, mẹ đi, mạnh con, con đi chẳng còn thể thống gì, con nói cho nội nghe sao giờ này mới về.

HaLy: Ông nội cứ la con hoài, để con cất cặp sách rồi con sẽ nói cho ông nội nghe chuyện này hay lắm! (*chạy vào trong*)

Dũng: Con bé dễ thương quá, phải chi ba nó còn...

AMur: Nhờ có nó cũng vui cái tuổi già...

HaLy: Ông nội biết không, môn toán con vừa được điểm 10, ở trường con trống kỳ thi này tất cả học sinh đều phấn đấu các môn phải đạt điểm trung bình trở lên, nên lớp con đã lập các tổ để cùng giúp nhau trong học tập, ông nội biết vì sao không?

AMur: Nói cho hai ông nghe coi.

HaLy: “Vĩ tinh thần Điện Biên” cũng giống như ông vậy. Còn nữa tụi con còn để dành phần tiền ăn sáng để giúp cho các bạn lớp có hoàn cảnh khó khăn, tụi con đã góp mua cho các bạn ấy áo quần, sách vở, ông coi cháu ông có xứng đáng là dũng sĩ Điện Biên không?

Dũng: Cháu giỏi lắm, xứng đáng dũng sĩ Điện Biên lắm!

HaLy: Còn nữa, khi này đi học về, ghé qua Ủy ban xã cháu thấy mẹ với chú Hoàng...

Amư: Thấy sao cháu?

HaLy: Dạ... diễn văn nghệ hay lắm! Chủ đề cũng nói về Điện Biên. Hôm giờ mẹ cháu thường vắng nhà ông biết tại sao không?

Dũng: Chắc mẹ cháu tập văn nghệ chứ gì?

AMư: Tập văn nghệ gì cả ngày, nhiều lúc khuya mới về.

HaLy: Dạ không, ngoài chuyện tập văn nghệ mẹ cháu còn... (*SaRa, Hoàng xuất hiện*).

SaRa: Con gái nói xấu mẹ phải không?

HaLy: A, mẹ về, còn chú Hoàng đâu mẹ?

Hoàng: Chào bác, con chào bố!

HaLy: Mẹ ơi, mẹ nói cho ông nội biết đi hôm giờ mẹ làm gì mà thường vắng nhà.

SaRa: Ông nội thương mẹ con mình nên nói thế thôi, chớ không nói lý do ông cũng biết rồi.

HaLy: Có phải vậy không ông nội?

AMư: Ông nội cũng không biết nữa.

SaRa: Dạ thưa ba, thưa bác Hai hôm giờ con và anh Hoàng cùng một số anh chị trong thôn vận động bà con tham gia vệ sinh sạch nhà sạch xóm, và bài trừ một số tệ nạn xã hội như mê tín dị đoan, cờ bạc, say sưa gây rối, thực hiện những chỉ tiêu của Làng văn hoá đề ra. AMư và bác Hai không

thể tưởng tượng được không khí hăng say của chị em trong lao động sản xuất ra hàng thổ cẩm và đồ gốm của đồng bào Chăm ta, chất lượng không chỉ bán trong nước, mà còn bán ra nước ngoài, tất cả cũng vì tinh thần Điện Biên đó AMur và bác Hai à!

Dũng: Thế là quá đúng rồi phải không anh Ba, mình già mà còn hăng say thế này hướng gì lũ trẻ. Còn thằng Hoàng thì sao, con không có gì báo cáo à?

Hoàng: Con thì lúc nào cũng thế, vì con sinh ra vào thời điểm lịch sử đó, bố không còn nhớ từ thuở nhỏ con đã có tên Điện Biên sao, tinh thần Điện Biên lúc nào cũng rực cháy trong con, nhân kỷ niệm 50 năm Điện Biên, cựu chiến binh tụi con, cũng đã huy động anh em đóng góp cho Hội Cựu chiến binh tỉnh, tổng số tiền đóng góp là... Số tiền tuy ít ỏi nhưng là tấm lòng gửi về Điện Biên.

AMur: Đúng thằng Hoàng nói đúng. Bác hiểu con nhiều hơn, bác luôn quý trọng những con người có tinh thần Điện Biên.

Dũng: Còn chuyện của tụi nó anh nghĩ sao?

AMur: (cười) Cũng tinh thần Điện Biên, xưa Điện Biên rang rỡ chiến công đánh đuổi quân xâm lược. Ngày nay Điện Biên sẽ tiếp tục chói sáng trong xây dựng hạnh phúc, ấm no cho đất nước, cho mỗi con người Việt Nam.

- Dũng:** Có nghĩa là, tất cả các dân tộc, chung sống trong mái nhà Việt Nam đều là anh em. Mỗi đại đoàn kết này không bao giờ rạn nứt và như thế mối quan hệ tình cảm đôi lứa cũng có thể được phải không anh Ba?
- AMur:** *(gật đầu)* Ờ... ờ...
- SaRa:** Cảm ơn AMur.
- HaLy:** Ông nội số một.
- AMur:** Ngày hôm nay, tất cả chúng ta đều thông hiểu cả rồi, hãy sống với tinh thần Điện Biên, ngày mai tiếp tục tiến công... *(Tất cả vỗ tay và hô)* “Tinh thần Điện Biên sống mãi”.
- TTV1:** *(xuất hiện)* Kính thưa quý vị! Tinh thần Điện Biên sẽ sống và còn sống mãi trong mỗi con người Việt Nam chúng ta.
- TTV2:** Phát huy tinh thần quyết thắng của Điện Biên lịch sử, toàn Đảng, toàn dân Ninh Thuận quyết tâm hoàn thành vượt mức chỉ tiêu kế hoạch đề ra.
- TTV1:** Phát huy tinh thần Điện Biên trong bảo vệ xây dựng đất nước, xây dựng quê hương ngày càng thêm giàu đẹp.

HẾT

GIỮ MÃI NIỀM TIN

LÊ VINH THÀNH

NHÂN VẬT:

1. Ông Năm: Cựu chiến binh 75 tuổi.
2. Bà Trang: Con ông Năm 50 tuổi.
3. Ngọt: Con gái chủ quán Karaoke.
4. Thắng : Thanh niên xã.
5. Hùng: Đội tuyên truyền xã.
6. Hoa: Đội tuyên truyền xã.

MỞ MÀN

Dàn dựng múa hò kéo pháo, xử lý thể hiện tình tiết từ phần kéo pháo đến Chiến thắng Điện Biên.

Ông Năm dắt chiếc xe đạp thồ ra ngồi một góc sân khấu trong tiếng nói hồi tưởng:

Đúng là thời gian thấm thoát trôi nhanh, mới đó mà đã nửa thế kỷ. Dưới sự lãnh đạo thần kỳ của Đảng Cộng sản Việt Nam quang vinh và Bác Hồ vĩ đại, dân và quân ta đã làm nên Chiến thắng Điện Biên lừng lẫy địa cầu. Mới ngày nào (đưa tay lên tóc) tóc xanh, giờ đã bạc, nhưng tuổi thanh xuân thuở

tham gia chiến dịch Điện Biên của mình vẫn như ngọn lửa rực sáng niềm khát vọng và tin yêu. Khát vọng sống trong độc lập, tự do, ấm no, hạnh phúc trên quê hương thứ hai “Đất lành, cảnh đẹp, người duyên”.

Ôi! Vinh quang và tự hào biết bao, thiên anh hùng ca Điện Biên ngời sáng.

“Chín năm làm một Điện Biên

Nên vành hoa đỏ, nên thiên sử vàng”

Trang: Và nơi ấy đã có những gương anh hùng là: Phan Đình Giót lấy thân mình lấp lỗ châu mai, Tô Vĩnh Diện khi kéo pháo vượt dốc cao đã dùng thân mình chèn pháo để khẩu pháo không rơi xuống vực mà được đưa vào trận địa, nã đạn vào quân xâm lược. Và còn nhiều nữa những con người quyết hy sinh máu xương, mạng sống với tinh thần “Tất cả cho tiền tuyến, tất cả để chiến thắng”. Trong đó có ba tôi.

Ông Năm: *(nói như mơ)* 56 ngày đêm ấy, quân và dân ta đã khoét núi, ngủ hầm, mưa dầm, cơm vắt, quyết chí *(hô lớn)* “xung phong”... để 17 giờ 30 phút ngày 7-5-1954 cờ đỏ sao vàng tung bay trên nóc hầm Tướng Đờ-cát-xơ-ri. Điện Biên Phủ toàn thắng.

(Hát múa “Chiến thắng Điện Biên”)

Chấm dứt. Trang đến bên ông Năm

Trang: Con biết ngay là ba lại đang mơ tưởng về Điện Biên, về chiến thắng ngày nào. Và hình ảnh chiếc xe đạp thồ 50 năm qua rồi ba luôn dùng nó để

minh chứng cho một trong những sức mạnh thần kỳ của dân tộc mà thế hệ chúng con đã nghe và đã nhớ.

Ông Năm: Làm sao quên được hả con? Một thời tuổi trẻ của ba đã vinh dự đóng góp sức mình dù thật nhỏ bé vào chiến công của dân tộc mà.

Trang: Ba à! Ba đã từng là chiến sĩ Điện Biên, từng vượt Trường Sơn vào Nam chiến đấu, vào sinh ra tử bao lần ở miền Đông, ở tỉnh Bà Rịa - Vũng Tàu; rồi đã từng tham gia mặt trận, Hội Cựu chiến binh địa phương. Muốn đóng góp gì thêm nữa ba cũng phải nhớ đến cái tuổi 70 của mình, phải nghĩ tới sức khỏe của ba. Chớ già rồi mà ba cứ..., nay thì đi nói chuyện thời sự, mai thì góp ý cho hoạt động tuyên truyền văn nghệ của ngành Văn hoá Thông tin, bữa giúp bà con việc nhà việc cửa, đã vậy, còn chuyện Tháng “quậy” nhậu nhẹt, quậy phá cũng xin đứng ra bảo lãnh giáo dục giúp đỡ, rồi chuyện má con Tư Ngọt mở quán Karaoke đèn mờ vi phạm luật pháp, ba cũng tới khuyên răn; chuyện gia đình chị Chín Đẹp gây gỗ đòi ly dị ba cũng đi hoà giải. Suốt ngày bận rộn với những chuyện mà nếu không có ba cũng có người khác lo...

Ông Năm: Vậy đó, chất lính mà con, nhất là đã làm những người lính Điện Biên thì lúc nào cũng buộc ba không được thờ ơ với những gì xung quanh, chỉ

tiến không lùi, tiến là vinh lùi là nhục. Ờ mà bộ con thấy việc ba làm có hiệu quả không?

Trang: Dạ! Con biết, con thấy ích lợi lắm, nhưng ý con muốn nói là ba tuổi cao, sức yếu rồi công việc xã hội ba để cho người khác lo. Ba làm riết rồi mấy anh mấy chú ở xã, ở thôn còn chuyện gì nữa đâu để họ làm. Họ cũng biết phát huy cái truyền thống, cái tinh thần Điện Biên và truyền thống cách mạng quê hương chứ đâu phải chỉ có...

Ông Năm: Cha mày, lại nói móc nghèo nữa rồi, mà nói vậy sao được con. Còn sống, còn sức khoẻ là phải đóng góp cho xã hội. Đừng nên nghĩ hẹp quá như vậy không hay đâu.

Trang: Con không thấy ai biết đến công của ba đâu, cuối cùng ba... (nói bậy nói bạ...) có mệnh hệ gì ba bệnh thì khổ. Con lo lắm.

Ông Năm: Ba biết con lo cho ba, làm như vậy là ba tự nguyện đâu mong gì ai biết đến công, vả lại có đi làm như thế ba lại thấy khoẻ trong mình lắm. Con yên tâm đi.

Trang: Ba thì lúc nào cũng trấn an con hết, ý, mà ba làm gì với cái xe đạp chở đồ đùm đề vậy?

Ông Năm: Ba dán mấy cái khẩu hiệu nội dung tuyên truyền về Điện Biên và mớ sách cũ ba lục ra cho mấy cháu ở Ban Văn hoá Thông tin đó.

Trang: Trời! Ba dán khẩu hiệu?... Thiệt tình luôn, để

con gặp mấy anh Văn hoá Thông tin mắng vốn mới được, ai đời để cho ông già dán khẩu hiệu chứ!

Ông Năm: Đâu phải, ba tự mua vải và dán hai cái khẩu hiệu để tặng Văn hoá Thông tin xã đó... Ba làm để nhớ ngày xưa. Con biết không? Cắt chữ khẩu hiệu đẹp là ba có hạng thời đó lắm chứ bỏ sao?

Trang: Con không hiểu nổi ba nữa...

Ông Năm: Có gì mà không hiểu đâu con? Tất cả đều là nguồn vui của ba. Xã mình đang xây dựng xã văn hoá, tập trung thực hiện bốn giảm là giảm mại dâm, ma tuý, AIDS và tai nạn giao thông; mình phải có trách nhiệm chứ con. Không có gia đình văn hoá, ấp văn hoá, xã văn hoá tức là thiếu những tế bào tốt thì huyện mình, tỉnh mình, cả nước mình làm sao giàu mạnh, văn minh được con. Hơn nữa...

Trang: Con hiểu rồi, Ba thì lúc nào cũng trách nhiệm và nghĩa vụ, tiến là vinh, lùi là nhục hết! Nói thì nói vậy chứ con chỉ lo cho sức khoẻ của ba... Thôi (*cười*) à để con vô pha trà cho ba uống nha (*vào*)

Ông Năm: Cái con nhỏ, lớn đầu rồi mà lúc nào xung vậy... chà... mình còn phải vô sửa soạn một chút đồ nữa chứ... (*hối hả vô*).

(*Ngọt xuất hiện*)

Ngọt: (*lôi Thắng vô*) Đây, anh vô đây, vô đây gặp ông Năm hoà giải chứ khỏi tới công an cho phiền

phức. Ông Năm ơi, ông Năm...

Thắng: Thì thùng thắng chớ cô, làm gì lôi kéo dữ vậy?

Ngọt: Không lôi sao được. Mới sáng, ai đòi chạy xe đụng phải người ta, trên tay thì bình rượu chuối, giỏ xe có thêm chai rượu trắng với giỏ mồi... cái thứ thanh niên suốt ngày say xỉn, đua xe lạng lách như anh thì chết phứt sướng hơn.

Thắng: Cô có im đi không? Nói bậy tui không có nhìn đâu! Cô lại đây “hử” miệng tui coi, có mùi rượu không mà nói chớ ??.

Ngọt: Xí, nói chuyện bắt ghét, miệng manh... ai thèm... trời đất ơi trầy da tui rồi... hu hu (*khóc tru tréo*). Vậy là coi chừng tui bị lây AIDS rồi... từ một đối tượng nghiện rượu, nghiện ma túy, nghiện...

Trang: Sao? Là gì mà hai người cùng kéo đến nhà tôi gây phiền nữa đây?

Thắng: Dạ, chào dì!

Ngọt: Dạ, chào cô!

(Cả hai cùng xí lẫn nhau)

Trang: Ba tôi mệt, không tiếp hai người đâu. Tôi nói thật Thắng nè, đáng lý một thanh niên, thay vì “bây” phải biết sống sao cho có ích, nhất là với truyền thống gia đình mình... đàn ông này “bây” lại suốt ngày lo ăn nhậu, quậy phá, chạy xe bạt mạng để gây tai nạn thật là làm tủi hổ thanh danh của cha mình đã hy sinh anh dũng. Bây giờ lại còn đến đây nhờ vả gì nữa. “Bây” phải về

mà tự lo liệu đi. Uý trời! coi nè, cái tật nhậu nhẹt không bỏ được mà. Uống cả bình như vậy làm sao không gây tai nạn, làm nguy hại đến tính mạng, tài sản của mình và người khác chứ?

Ngọt:

Dạ! Cô nói đúng, say xỉn chạy xe đụng trúng người là phải tự xử lý... cái vụ trước đây chưa xong, bữa nay mới lại đụng trúng con, làm trầy da con.

Thắng:

Tui...

Trang:

Thấy chưa, chuyện lỗi cứ gây ra hoài, biểu sao cho mọi người không nghĩ tốt về bây được chứ. Thôi về đi, ba tôi không giúp, tui cũng không đỡ gì hết á - về đi!

Thắng:

Nhưng! Ông Năm hẹn...

Ngọt:

Hẹn hò nổi gì, ông Năm mà hẹn anh thì là chuyện “khoa học viễn tưởng” Cô ơi còn con mong cô nhắn với ông Năm...

Trang:

Ngọt nữa, tôi hết lời với Ngọt rồi, phải bỏ ngay cái nghề Karaoke ôm trá hình đi, làm như vậy là không tốt đâu. Về, cứ nói với má là nên tu tỉnh làm ăn. Xã mình đang vận động xây dựng xã văn hoá trong đó có thực hiện đăng ký bốn giảm mà cứ vi phạm thì luật pháp không bỏ qua đâu.

Thắng:

Dì Trang nói có lý vô cùng và vô cùng có lý. Karaoke gia đình mà có tiếp viên, mà có tiếp viên là có ôm, có ôm là có mại dâm là có tội phạm. Đó là chưa kể có bán, có hút xì ke ma

tuý. Nè Ngọt thiệt tình tui thấy cô tui cũng...
đem... lòng nhớ thương, nhưng.

Ngọt: Á, cái anh này say xỉn rồi ăn nói bá láp nha. Va quẹt người ta chưa nói, lại còn lên đời dạy mặt, ủa lên mặt dạy đời người khác. Nói có sách, mách có chứng, vu khống là có tội, nói thiệt cho biết, tôi sẽ...

Thắng: Kiện phải hông, được thôi, em kiện thì anh hầu. Nhưng! Không anh em gì hết. Nói có sách mách có chứng, đây có (*mở sổ tay*) ngày 1-8-2003 một thanh niên bị bắt tại quán Karaoke Ngọt vì hút ma tuý trong... khu vực gần quán.

Ngọt: Ê, ê gần quán chớ đâu phải trong quán.

Thắng: Thì gần quán mới có bán, có bán mới có hút.

(Khi dựng đoạn này phát triển thêm về tác hại và đấu tranh phòng chống mại dâm, ma tuý, tội phạm, thông qua lời thoại qua lại của hai nhân vật Thắng và bà Trang: dạng hài, đả phá, châm biếm).

Ngọt: Tui nói thiệt, tui điên lên rồi đó, khỏi ra toà, tui tự xử ông luôn.

Trang: Thôi thôi, hai người không nên cãi nhau nữa mà, về đi!

Thắng: Nhưng thật sự là ông Năm nhấn con tối đây.

Ngọt: Con cũng vậy, ông Năm hện sáng nay.

Trang: Ba tôi nhấn và hện???

Thắng + Ngọt: Dạ đúng.

- Trang:** Vậy là sao kìa? Đâu Thắng nói rõ ràng cho tôi nghe ngọn nguồn coi!
- Thắng:** Dạ, nói ra thì có tin hay không?
- Ngọt:** Đừng tin cô ơi, người ta thường nói (*ngâm thơ*)
Bắc thang lên hỏi ông trời
Máy người say xin nói lời khó tin
- Thắng:** Nè, cô đừng ăn nói như vậy chứ, tui bây giờ “đổi mới” rồi, thật là tui đến để phụ ông Năm vẽ mấy tấm bảng tuyên truyền, cái lon kia là sơn, bình này là bình xăng, chai này là chai nước lọc chứ không phải rượu... tui đã bỏ rượu hôm nay đi theo ông Năm làm tuyên truyền.
- Ngọt:** Xí! Nói như “đùa” vậy sao anh? Anh mà bỏ được rượu thì xã này trước hết sẽ mừng vì hết người quậy phá, bà con mình đỡ lo, không còn kẻ chạy xe bạt mạng gây tai nạn giao thông... đây nè, mới quét tui một cái trước cửa nhà ông Năm chứ đâu... may là mạng tui lớn, nếu không thì tui cũng nằm bệnh viện như dì Chín xóm trên rồi.
- Thắng:** Đó là chuyện qua rồi, còn việc hồi này tui quét cô là cũng bởi cô queo mà không xin đường... đang đi thì cô queo ngang vô đây, tui ráng tránh lắm cũng không được. Lần sau queo phải nhớ báo động, ủa báo hiệu chứ!!!
- Trang:** Được rồi, được rồi nghe dì nói nè, hôm nay Thắng đến đây không phải để nhờ ba tôi giúp việc hôm bữa sao?

Thắng: Dạ, chuyện đó ông Năm đứng ra giải quyết ổn thoả rồi. Nhờ có ông Năm dạy dỗ, động viên nên con đã nhận ra sai sót của mình và đã nộp phạt đúng qui định và xin lỗi người bị quẹt và hứa với ông Năm bỏ nhậu, chạy xe đường hoàng rồi. Đã vậy, bữa nay ông kêu con qua, dạy con sơn phong và kẻ vẽ chữ nữa.

Ngọt: Hèn gì, trời chuẩn bị mưa lớn quá!

Trang: Ngọt đừng nói vậy nữa, nhìn và nghe cách nói của Thắng, cô thấy tin lắm. Cô xin lỗi vì đã cư xử kém lịch sự với Thắng nãy giờ, thật sự cô rất mừng, vậy xứng đáng là con trai liệt sĩ chứ! Còn Ngọt?

Ngọt: Dạ, má con cũng sai con qua đây gặp ông Năm báo là má con đã cam kết không kinh doanh Karaoke ôm bầy bạ nữa, má con đồng ý hiến mặt bằng này để xã tổ chức văn hoá văn nghệ.

Trang: Vậy thì hay quá... cô rất vui... cảm ơn má của Ngọt, cảm ơn Thắng và Ngọt nữa.

(Hai thanh niên xả vào... vừa đi vừa hát “Những nốt nhạc xanh”...)

Hùng: Chúng con chào cô, chào Thắng và chị Ngọt. Có ông Năm ở nhà không ạ?

Trang: Có, ủa mà không biết ba tôi làm gì ở trong nhà mà lâu quá vậy cà... để cô vô...

Ông Năm: Khỏi, ba đây nè, kiếm thêm mớ báo đăng tài liệu về Điện Biên để tụi con làm tuyên truyền đây.

Hoa: Ông Năm ơi! Tụi con đã tập văn nghệ ổn hết

rồi, tiết mục mở màn theo ý của ông Năm thật là xúc động. Bây giờ tụi con chỉ còn hoàn chỉnh phần trang trí, bổ sung tư liệu triển lãm là có thể báo cáo được rồi. Anh Thắng ráng giúp tụi em phần kẻ vẽ nha...

Ông Năm: Tốt lắm! Thắng đâu rồi, ừ... ủa, Ngọt cũng tham gia nữa sao?

Trang: Ngọt sang thưa với ba là má Ngọt đồng ý cam kết không kinh doanh Karaoke xấu như trước đây, và đồng ý cho mượn mặt bằng để sinh hoạt văn hoá, văn nghệ nữa đó ba.

Ngọt: Ông Năm cho con tham gia văn nghệ nữa nha!

Thắng: Cô Ngọt thấy tui kẻ bảng này đẹp không? Nhờ ông Năm chỉ dạy đó.

Ngọt: Không ngờ anh tài ghê, khéo tay nữa đó nha.

Hùng: Hay quá, tiện đây ông Năm xem tụi con hát bài “Bà Rịa - Vũng Tàu trong trái tim ta” kết chương trình nha!

Ông Năm: Dĩ nhiên, nhớ hát thật sôi động và vui tươi lên, Bà Rịa - Vũng Tàu là tỉnh công nghiệp, du lịch mà. Rồi bắt đầu.

Hoa: Ông ơi! Cho tụi con tập luôn phần tuyên truyền có chút xíu hà!

Ông Năm: Được, bắt đầu đi mấy cháu.

Hùng: Kính thưa...

Cách đây 50 năm, Chiến thắng Điện Biên 7-5-1954 đã đánh dấu một nét son chói lọi của

lịch sử đấu tranh chống thực dân Pháp xâm lược. Chúng ta, thế hệ trẻ ngày nay được sống trong hoà bình, độc lập, tự do lúc nào cũng phải ghi nhớ truyền thống anh hùng mà phát huy sống tốt trong xây dựng quê hương, góp phần mình vào sự nghiệp vẻ vang mà ông cha ta đã dày công vun xới.

Hoà:

Ở xã chúng ta có ông Năm, cũng như bao người khác nữa luôn luôn không quản tuổi già, sức yếu vẫn mãi phát huy tinh thần chiến sĩ Điện Biên năm xưa, nêu gương sống cho thế hệ cháu con học tập. Chúng cháu xin được gửi đến ông Năm những bông hoa tươi thắm để tỏ lòng biết ơn ông.

Hùng:

Các gia đình trong xã ta tự hào có một chiến sĩ Điện Biên, có tấm lòng nhân hậu, có trái tim chan chứa yêu thương. Mình vì mọi người, thắm đượm tính cách của anh bộ đội Cụ Hồ. Một lần nữa, kính chúc ông Năm lời chúc sức khoẻ để chúng cháu mãi được tự hào.

... Tất cả cùng hát và kết kịch...

HẠ MÀN

MỤC LỤC

	<i>Trang</i>
1. Về với Điện Biên	
NGUYỄN TẤN KIẾT	5
2. Thăm mãi sắc hoa Ban	
HÙNG VIỆT - TRẦN MINH	18
3. Khát vọng Điện Biên	
HỒNG VÂN	36
4. Hoa Ban trắng	
CÔNG XÌNH	52
5. Kỷ vật thiêng liêng	
LƯƠNG THÂN	64
6. Gặp gỡ Điện Biên	
NGUYỄN VĂN HOÀ	76
7. Không thể nào quên	
MINH PHƯƠNG	90
8. Hoa Ban trên cao nguyên xanh	
ĐỘI TTLD TỈNH LÂM ĐỒNG	106
9. Gia đình SaRa với Điện Biên	
ĐỘI TTLD TỈNH NINH THUẬN	127
10. Giữ mãi niềm tin	
LÊ VINH THÀNH	138

Chịu trách nhiệm xuất bản
Cục trưởng Cục Văn hóa - Thông tin cơ sở
HÀ VĂN TĂNG

Biên tập nội dung
PHÒNG QUẢN LÝ THÔNG TIN CỔ ĐỘNG - TRIỂN LÃM

Trình bày bìa
NGUYỄN CÔNG QUANG

Sửa bản in
THÁI BÍCH LỆ

In 2.000 cuốn, khổ 14,5x20,5cm tại Xưởng in Công ty Mỹ thuật Trung ương
Giấy phép xuất bản số: 24 CXB/QLXB ngày 13/2/2004
In xong và nộp lưu chiểu tháng 3 năm 2004.